

ELAINE RACO CHASE

Al nouălea val

ALCRIS

Capitolul 1

După plecarea lui Berry Addison, înainte de ora prânzului, nimeni nu mai trecuse pe la galeria de artă a bunicului lui Eden. Casa era situată în vârful unui deal, la câțiva kilometri de Kamballa, un orașel din Noua Galie de Sud. Eden se uita plictisită la cangurii care se îndreptau spre iazul din vale pentru a-și potoli setea. În amurg, toate vietățile căutau un ochi de apă pentru a se răcori după arșița din timpul zilei.

Tânăra zări, uimită, două mașini care urcau coasta dealului, stârnind norișori de praf roșiatic în urma lor. Eden recunoscuse limuzina bunicului ei care se întorcea de la Brisbane. Proprietarul galeriei de artă plecase în ajun să cumpere câteva tablouri și revenea acasă mai devreme decât se aștepta fata. Acest lucru însemna fie că bunicul ei găsisese ce căutase, fie că nu-i plăcuse nimic, renunțând să mai colinde alte expoziții cu vânzare. Eden nu știa cui îi aparține cealaltă mașină. Bineînțeles că nu era a lui Berry, deoarece acesta nu îndrăznea să vină la galerie când proprietarul se afla acolo. Berry nu era pe placul bunicului ei.

Eden se hotărî să intre în casă, știind că ținuta ei nu se potrivea cu atmosfera solemnă din galerie.

Jeansii decolorați și bluza cu mâneci scurte nu puteau inspira încredere clienților. Din păcate, tânăra nu mai avu timp să-și schimbe hainele, căci prima mașină se opri în fața ei. Bărbatul de la volan o întrebă pe un ton plictisit:

– Aici se află galeria de artă?

– Da, răspunse Eden, căutând să fie cât mai naturală. În ciuda faptului că avea numai douăzeci de ani, fata se obișnuise cu aerul arrogant al clienților.

– Nu este nimeni care să-mi arate colecția de pânze? se interesă străinul, ieșind din mașină.

Ochii lui verzi aveau o strălucire ironică, iar zâmbetul distant părea să spună că tânăra îmbrăcată ca o slujnică n-ar putea să fie un ghid artistic competent.

Eden își mușcă buzele, dar rosti cu o voce calmă:

– Domnul Pomeroy sosește chiar acum. Mașina lui este în spatele dumneavoastră.

Cientul întoarse capul și fata se strecură în casă și urcă scara care ducea la etaj, repezindu-se în camera ei. Cu mâinile tremurânde, își scoase pantalonii și-și puse o rochie de bumbac, apoi își perie părul. Cine era clientul înfumurat care acum discuta cu bunicul ei? În câteva clipe, tânăra fată era gata. Când ieși pe palier, vocea bunicului se auzi de la parter:

– Eden!

– Cobor imediat, bunicule! strigă fata, legându-și baretele de la sandale.

– Unde este tabloul pe care l-am păstrat pentru domnul Watermount?

– Care tablou?

– Peisajul cu flori.

Eden se îngălbeni la față, privindu-l pe clientul care avea în jur de treizeci de ani. Așadar, acesta este faimosul Sinclair Watermount! Tânăra și-l închipuise mai în vârstă și mai lipsit de farmec; un iubitor de pânze rare, pe care le achiziționează după

consultarea cataloagelor celor mai rafinate galerii de artă. Domnul Watermount era înalt și elegant, având distincția unui om de lume.

– Unde este tabloul? insistă bunicul.

– La locul lui, spuse Eden cu o voce slabă, apropiindu-se de dulapul în care erau ținute pânzele cele mai de preț. Cu degete nervoase, domnul Pomeroy își răsuci mustața grizonată și-i arătă nepoatei sale raftul gol.

Eden își amintea foarte bine că tabloul fusese în dulap când îl condusesse pe Berry în galerie.

– Nu mai văd pânza! exclamă tânăra, surprinsă. Privirea mânioasă a bunicului ei îi înghețase sângele în vine.

– De aceea te-am chemat. Unde este tabloul? Nu cumva, se răsti domnul Pomeroy, l-ai vândut? Ți-am interzis categoric să faci afaceri în lipsa mea!

Bunicul ei își trecu degetele prin barba argintie și se interesă pe un ton grav:

– Cine a fost aici cât timp am fost plecat?

Eden ezită o clipă. Berry nu putea fi un client, deoarece era prietenul ei.

– Nimeni, susținu fata înroșindu-se în obraji.

„Oh, Berry nu putea face acest lucru”, se gândi Eden, zărindu-l prin fereastră pe tânăr.

Bunicul ei își duse limuzina în garaj, astfel că Addison nu bănuia că proprietarul galeriei se întorsese de la Brisbane. Totul se petrecea ca într-un vis: Berry scoase din portbagaj un pachet având forma unui tablou și se îndreptă spre ușa de la intrare a casei. Deși hârtia maro ascundea identitatea pânzei, Eden era sigură că prietenul ei ține în mâini tabloul care lipsea din dulap.

Fata își aduse aminte că ea îi spusese lui Berry că nu poate să-i vândă nici o pânză până nu se întorcea bunicul ei. Îl lăsase singur numai câteva minute pentru a-i aduce o ceașcă de cafea.

Bunicul ei va suferi un șoc când va afla că Berry îi furase tabloul care reprezenta o avere. În ce situație penibilă o pusese Addison! Ce explicație îi va da bunicului?

— Mă duc să deschid eu, bunicule. Este Berry Addison.

Bunicul ei îi făcu semn să stea pe loc. Hotărât lucru, domnul Pomeroy nu-l putea suferi pe tânărul ei prieten!

Bunicul îi interzisese să-și facă prieteni printre băieții din orașel. Eden sosise din Anglia cu trei luni în urmă pentru a-și ajuta bunicul, așa cum o făcuse înainte mătușa ei, Silvia. Într-o după-amiază fierbinte, fata se dusesse la bancă cu niște cecuri pentru că bunicul ei era ocupat cu doi clienți importanți. Bineînțeles că Berry nu ratase ocazia s-o invite la o cafea, asigurând-o că nu vor întârzia la bancă. Din păcate, discuția se prelungise și tânăra englezoaică găsisse banca închisă. La întoarcere, îl mințise pe bunicul ei, fiind sigură că a doua zi dimineata va rezolva problema fără ca George să bage de seamă că nu depusese cecurile. Domnul Pomeroy sunase la bancă și afluase adevărul, certând-o aspru pe nepoata lui. Aceasta fusese nevoită să-i mărturisească adevărul. De atunci, George nu mai voise să audă de Berry Addison. Și acum, tot el se dusesse la ușă, fără îndoială ca să-l muștruluiască pe acest musafir nepoftit.

Fata se sprijini de spătarul unui scaun. Inima îi bătea cu putere. Oare ce discuta bunicul ei cu Berry?

Watermount făcu turul galeriei și se opri lângă fereastră, privind-o lung pe fata care părea speriată.

Lat în umeri, înalt și sigur pe el, Sinclair îi făcea tinerei impresia unui căpcăun care este în stare s-o mănânce la cea mai mică mișcare pe care ar încerca s-o facă.

Eden era conștientă că ținuta n-o avantaja. Watermount era un bărbat rafinat, care nu putea să se uite decât condescendent la o fată cu părul auriu și un chip adolescentin. Uitându-se la el pe sub gene, Eden îi remarcă fața cu trăsături aspre, bărbia

pătrată și sprâncenele stufoase care-i umbreau ochii verzi. Maxilarele puternice erau dovada voinței lui de fier, iar cutele din jurul gurii sugerau oboseală și trudă.

Privirea lui insistentă o făcu pe Eden să-și întoarcă ochii spre hol. Bunicul ei revenea în galerie, urmat de Berry care-i zâmbi fetei, în semn că totul este în ordine.

Ușurată, tânăra îi întoarse zâmbetul.

George se opri în dreptul ei, spunându-i pe un ton sever:

– Eden, m-ai mințit din nou.

Tânăra nu îndrăzni să deschidă gura. Bunicul ei pusese tabloul adus de Berry lângă biroul din lemn masiv și-l invită pe Sinclair să se apropie.

Eden îl prinse de braț pe prietenul ei, trăgându-l într-un colț al galeriei.

– Berry, cum ai putut lua tabloul? De ce? Mulțumesc Cerului că te-ai întors. Ce i-ai spus bunicului?

Addison își înălță sprâncenele și spuse pe un ton nepăsător:

– I-am zis că tu mi l-ai împrumutat pentru câteva ore.

– Cum?! exclamă fata uluită. Nu ți-am atras atenția că pânza este aproape vândută?

– Îmi amintesc bine ce mi-ai spus azi-dimineață. Așa că l-am mințit pe bunicul tău, susținând că nu mi-ai menționat nimic în legătură cu destinația tabloului.

– Ai aruncat vina asupra mea? Nu ți-a fost rușine să mă acuzi?

Berry ridică din umeri și rosti cu o voce calmă:

– Nu te supăra, Eden. Ce voiai să-i spun? Bătrânul ar fi anunțat poliția dacă ar fi știut că am luat tabloul fără acordul tău.

– Nu trebuia să iei pânza. Nu te-ai gândit că pot apărea încurcături?

– Nu-mi mai face morală, Eden. Dacă mi-ai fi permis să mă uit atent la tablou, cu siguranță că acum i-aș fi oferit bunicului tău un preț mai bun.

Tânăra se uită înfuriată la el. Lipsa lui de scrupule o indigna. Dintre toți tinerii din orașel, tocmai de el fusese atrasă.

– Dacă ai fi fost mai prudent, nu m-ai fi pus acum într-o situație jenantă.

– Nu vei păți nimic, o asigură Berry. Ești nepoata domnului Pomeroy, așa că nu vei fi acuzată de nimic. De ce n-ai spus că bunicul tău se întoarce astăzi?

– N-am știut când se va întoarce. De altfel, asta nu te privește pe tine. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu te-aș fi lăsat singur în galerie.

– Crezi că am avut intenția să fur tabloul? Acum nu mai putem face nimic. Peste câteva zile, bunicul tău va uita acest incident și totul va intra în normal.

Domnul Pomeroy discuta aprins cu clientul său, fără să le dea atenție celor doi tineri. Eden era sigură că bunicul ei ține o discuție savantă despre pictura australiană, fiindcă George îi arăta domnului Watermount o pânză ce înfățișa niște căutători de aur din secolul trecut.

Fata simțea că sângele îi pulsează mai tare în vene. Berry se purtase ca un necioplit cu ea, rănindu-i mândria. Umilința pe care o îndurase îi demonstrase că nu-și cunoaște bine prietenul. Nu era corect ca el să-și bată joc de ea și de sentimentele ei! Gestul lui necugetat nu putea fi iertat. Simțea deja că atracția față de el se transforma într-o indiferență disprețuitoare. Nu era admisibil ca el să mintă cu nerușinare, dând vina pe ea, pentru a ieși basma curată din încurcătură. Chiar dacă avea și defecte, Eden n-ar fi îndrăznit niciodată să-i facă prietenului ei o asemenea figură...

Bunicul ei se apropie de colțul unde se aflau cei doi tineri. Fata era roșie la față, însă Berry își păstra sângele rece și declară cu o voce gravă:

– Sper că tabloul nu are nimic, domnule Pomeroy. Am avut grijă să-l transport în siguranță. Îmi pare rău de cele întâmplate.

A fost o omisiune a lui Eden, atâta tot. Oricui i se poate întâmpla să uite. Vă rog să nu fiți aspru cu ea.

George Pomeroy îl ascultă răbdător, apoi îi arată ușa.

– Nepoata mea știa ce am hotărât în privința tabloului și va fi, desigur, pedepsită. În ceea ce te privește, asta este ultima dată când sușotești cu nepoata mea pe la colțuri. Pe viitor, fă-mi plăcerea și ține-te cât mai departe de această casă și de nepoata mea. La revedere.

Berry făcu o mutră plouată și părăsi încăperea fără să spună vreun cuvânt.

Eden aștepta îngrijorată ca bunicul ei s-o anunțe ce pedeapsă îi rezervase. Va merge la culcare fără să ia cina? Va sta o săptămână în camera ei? Fata era conștientă că Sinclair Watermount vedea în ea o școlăriță zburdalnică sau o răufăcătoare inconștientă.

Dându-și părul pe spate, tânăra se întoarse spre distinsul client al bunicului ei, spunându-i:

– Sper că sunteți mulțumit de tablou, domnule Watermount.

– Bineînțeles, zise Sinclair zâmbind. Voi avea ocazia să-l admir numai câteva săptămâni. Este darul de nuntă pentru sora mea.

– Îmi dau seama că un peisaj floral nu vă satisface pe deplin. Aș crede că preferința dumneavoastră se îndreaptă mai degrabă spre...

Bunicul ei o întrerupse brusc:

– Ajunge, Eden. Părerea ta nu are nici o importanță. Poți să te retragi în camera ta.

Fata îi adresă un zâmbet și urcă scara interioară. Ajunsă în dormitor, Eden se apropie de fereastră, uitându-se la câmpia care se pierdea în zare. Câteva oi pășteau liniștite la poalele dealului. Umbrele copacilor ajungeau peste tufișurile din jur. Un stol de papagali se învârtea în aer. Ultimele raze ale soarelui

se reflectau în bălțile rămase după ultima ploaie. Mașina lui Sinclair Watermount începu să coboare panta.

„Nu-l voi mai vedea niciodată pe Berry” își spuse Eden, mâhnită.

Sosirea ei în Australia nu fusese de bun augur. Cu câteva zile înainte, mătușa ei, Silvia, murise și astfel tânăra fusese nevoită să locuiască cu bunicul ei. Acesta avea o fire rece și era zgârcit, fiind tot timpul nemulțumit de purtarea nepoatei sale. Biata fată nu mai putea îndura reproșurile lui și se gândea să se mute în orașel. “Voi găsi ceva de lucru”, se încurajă ea, coborând la bucătărie pentru a pregăti masa de seară.

Friptura de vacă era fragedă, iar salata așa cum îi plăcea bunicului ei. Edden îl chemă în sufragerie, așteptând temătoare să-l audă rostind cu voce gravă pedeapsa la care se gândise.

Spre surprinderea ei, bunicul nu spuse nimic. Așezat la masa rotundă din lemn de pin, acoperită cu o față de masă, brodată de mătușa Silvia, domnul Pomeroy mânca fără să scoată o vorbă. Tânăra se uita pe fereastră la luminile din Kamballa, căutând să-și păstreze calmul. Bunicul ei era un bărbat plăcut, încă în putere, cu ochii albaștri și barbă albă. Înfățișarea lui o făcea să-l asemene cu regele Diamantelor, personajul celebru din revistele cu benzi desenate. Eden nu putea să-și închipuie că el era tatăl Valeriei, mama ei, care la douăzeci și unu de ani să măritase cu Michael Dare. Tânăra pereche plecase în Anglia și George n-o iertase niciodată pe fiica lui care-l părăsise. Firea lui posesivă îl făcuse să considere acest lucru ca pe o trădare.

În trecut, George avusese o galerie de artă modernă la Brisbane și strânsese ceva bani, dar în ultimii ani se specializase în opere clasice, astfel că se mutase la Kamballa, unde-și cumpăraseră o casă în care amenajaseră o galerie de pictură. Locuința aparținuse unui bogat crescător de oi și avea multe

camere, permițându-i lui George să transforme parterul într-un vast salon de primire pentru clienți. Fiica lui, Silvia, avea grijă de treburile casei, îngăduindu-i negustorului de artă să se ocupe de comerțul cu tablouri. George poseda o abilitate extraordinară în aprecierea valorii artistice a pânzelor pe care le examina în urma consultării cataloagelor expozițiilor organizate în imensa regiune cunoscută sub numele de Noua Galie de Sud. Când mirosea că este vorba despre un tablou prețios, George nu ezita să-și părăsească reședința și să străbată sute de kilometri pentru a-l cumpăra, ca apoi să-l revândă la un preț mai mare.

Eden aflase de la mama ei că are un bunic, dar nu primise nici o scrisoare de la el. Mătușa Silvia îi trimisese regulat scrisori Valeriei, de care era foarte legată sufletește. Când Eden o întreabă pe mama ei ce face bunicul, aceasta îi răspundea că George este prea ocupat cu problemele de artă pentru a-i scrie. Abia când sosise în Australia, fata își dăduse seama că George o socotise pe Valeria trădătoare și nu dorea s-o mai revadă.

După moartea Valeriei, în urma unei boli îndelungate, Silvia o invitase pe Eden să stea la ea, scriindu-i că trebuie să-și plătească singură biletul de călătorie. După ce-și cunoscuse bunicul, fata înțelesese că mătușa ei dusese o viață chinuită, fiindcă George nu-i dăduse niciodată bani decât pentru nevoile casei. Dacă ar fi știut că Silvia se stinsese din viață cu o săptămână înainte de plecarea din Anglia, Eden n-ar fi luat avionul spre Australia. La aeroport n-o întâmpinase nimeni și tânăra nu știa cum să se descurce într-o țară străină, când auzise un anunț prin care era rugată să se ducă la biroul de informații. Aici găsisese un mesaj din partea bunicului ei și un bilet de avion până la aeroportul din apropiere de Kamballa. Eden stătuse la Sydney numai o oră, în loc de câteva zile, așa cum îi promisese mătușa ei.

Primul lucru pe care-l aflase când își văzuse bunicul, fusese dispariția mătușii Silvia. Întreaga ei viață luase un alt curs. În loc să-și fi căutat de lucru în orașel, Eden fusese nevoită să locuiască în casa bunicului său, un om ursuz și sever, de care nu putuse să se apropie. Fata descoperise, cu surprindere, că acesta nu se sfia să se folosească de ea ca de o menajeră, fără să aibă de gând să-i dea vreun ban pentru munca depusă.

— Te vei ocupa de treburile casei, îi spusese el, după ce îi arătase camera în care va dormi. N-am avut niciodată menajeră și sper că o vei înlocui pe sărmana mea fată. Regret că mama ta n-a rămas cu mine. Se pare că a moștenit-o mai mult pe mama ei, care se trăgea din familia Hart, decât pe mine. Pe tatăl tău nu l-am văzut decât o dată. Îmi voi da seama dacă semeni cu neamul Pomeroy. Îți promit să te răsplătesc pentru ceea ce vei face, cu condiția să fii la înălțimea așteptărilor mele.

Din păcate, se gândi Eden, uitându-se la chipul încruntat al bunicului ei, speranțele ca ea să-i semene se spulberaseră complet în această seară. După cină, George se ridică de la masă și-i spuse fetei, cu o voce gravă:

— Când vei termina de spălat vasele, să vii în salon. Trebuie să discutăm despre purtarea ta.

— Ce purtare? îl întrebă ea, dar George ieși din încăpere fără să-i răspundă.

Tânăra bănuia că bunicul ei nu era omul care s-o ierte, dar spera să nu fie oprită să meargă în orașel. Nu mai voia să-l vadă pe Berry Addison, dar nu se putea lipsi de plăcerea de a discuta cu Amy Blythe, o fată pe care o cunoscuse cu o lună în urmă. Îndreptându-se spre salon, Eden se gândea că n-are rost să susțină că este nevinovată, fiindcă bunicul ei i-ar fi reproșat că nu-l ascultase, continuând să se întâlnească, pe ascuns, cu Berry...

Domnul Pomeroy stătea în fotoliu, citind un articol din ziar. Deși tânăra se opri la câțiva pași, el continuă să citească, trăgând din când în când din țigara pe care o pune la loc în scrumieră.

Fata se simți umilită de tăcerea bunicului ei. Nu mai era o școlăriță prinsă că făcuse o trăsnaie, și era ridicol să fie tratată ca o adolescentă năzdrăvană.

– Bunicule, rupse ea liniștea din cameră, vrei să-mi spui ceva, sau pot să mă duc în camera mea?

George puse ziarul pe măsuță și o cercetă îndelung pe nepoata sa, apoi rosti sumbru:

– Am fost surprins de cele ce s-au întâmplat în lipsa mea. Sunt dezamăgit de minciunile și de purtarea ta... Nu ești demnă de a face parte din familia Pomeroy. L-ai moștenit pe tatăl tău. Deoarece nu mi-ai respectat ordinele, consider că nu mai poți rămâne în casa mea. Nu-ți cer explicații pentru ceea ce ai făcut azi; nu am nevoie de ele. Totul este clar. Mă mir că nu mi-ai cerut iertare și constat că nu-ți pare rău de minciunile pe care mi le-ai spus. De altfel, nu este nici o surpriză, dacă mă gândesc la educația pe care ai primit-o.

George trase un fum din țigară. Eden abia își stăpânea furia. Nici măcar nu-l cunoscuse pe tatăl ei și iată că remarcile bunicului erau răutăcioase și nejustificate.

– Îmi dau seama perfect de intențiile tale, continuă George la fel de tranșant. Nu sunt naiv să nu știu că ai plănuit să vinzi tabloul care nu-ți aparține...

Tânăra se înroși în obraji. Bunicul ei nu greșise decât în privința persoanei care voise să profite de pe urma tabloului. Berry Addison fusese cel care intenționase acest lucru, nu ea.

– Cine vrea să mă păcălească, nu mai poate să se bucure de încrederea mea. Îți vei face bagajul în această seară, iar mâine vei pleca de aici.

Eden făcu ochii mari. Pedepsa era mai aspră decât își închipuisese. Bunicul ei vorbise serios? Sperase ca ea să îngenuncheze la picioarele lui și să-i ceară iertare? Bineînțeles că nu se va umili, preferând să plece din casa lui. Aceasta era cea mai bună soluție.

Mâine se va duce la Amy. Va locui la ea până va găsi o slujbă. Era sigură că va reuși să se întrețină singură. Nu lucrase ca vânzătoare la magazinul mamei sale, când aceasta căzuse bolnavă la pat?

Înălțându-și bărbia, fata declară cu voce tare:

– Foarte bine, bunicule, voi pleca mâine din casa ta. Din moment ce nu mai ai încredere în mine, nu-mi rămâne decât să te părăsesc și îmi voi găsi de lucru la Kamballa. De fapt, am vrut să fac acest lucru de când am sosit aici.

George avu o tresărire, de parcă spusele ei l-ar fi descumpănit.

– Nu va fi ușor să-ți găsești de lucru. Nu ești calificată și nu ai nici o recomandare. Bănuiesc că vrei să-l revezi pe prietenul tău. Berry Addison este bărbatul care se potrivește de minune cu tine. Îmi pare rău că ți-ai pierdut timpul venind aici. Ai cheltuit o groază de bani, adăugă George, clătinând din cap.

– Recunosc că am făcut o prostie, zise Eden. N-am știut de moartea mătușii Silvia. În privința lui Berry, bunicul ei greșise din nou. Nu avea de gând să-l revadă pe Addison care o făcuse de râs.

Apropiindu-se de fotoliu, tânăra se aplecă și-l sărută pe obraji pe George.

– Noapte bună, bunicule. Mă duc să-mi fac bagajele.

– Dacă speri să fii angajată ca vânzătoare la un magazin de artă din orașel, mi-e teamă că te voi dezamăgi, însă nu pot să-ți dau o scrisoare de recomandare. Pe lângă faptul că nimeni nu se poate baza pe tine, nu te pricepi deloc la artă.

– Mă voi descurca fără ajutorul tău, zise fata peste umăr, gândindu-se la magazinul din Anglia. Poate că nu avea o experiență bogată, dar va face față oricărei slujbe. O dată ce bunicul îi spusese că nu trebuie să-și exprime părerea în legătură cu operele de artă, ci să le zâmbească clienților. Ei bine, va face acest lucru, fără să fie obligată să-i suporte reproșurile.

După ce-și împachetă lucrurile, tânăra se întinse pe pat, gândindu-se la ziua următoare. Amy Blythe va fi acasă, deoarece prietena ei obișnuia să corecteze caietele copiilor duminica. Părinții lui Amy erau plecați în Grecia și va avea unde să doarmă fără să deranjeze pe cineva. Luni își va căuta o slujbă. Slavă Domnului că mai avea câteva economii din banii rămași de la mama ei.

Se va înțelege bine cu Amy. Prietena ei era veselă și înțeleghătoare. Singura ei grijă era să stea cât mai departe de librăria la care lucra Berry. Nu dorea să-l revadă pe cel care-i produsese atâtea neazuri. Va ține minte toată viața lecția pe care o primise de la el. Pe viitor, va avea grijă să nu se încreadă în aparențe. Se împrietenise foarte repede cu el, înșelată de purtarea lui amabilă, crezând că are caracterul la fel de plăcut. Berry avea părul negru și trăsături regulate, fiind mereu pus pe glume.

Eden își aminti de chipul lui Sinclair Watermount. El îi făcuse o impresie deosebită, cumpărând tabloul ca dar pentru sora lui.

Ce fel de om este Sinclair? se întrebă fata. Avea un caracter dur, la fel ca trăsăturile feței sale? Dacă era adevărat acest lucru, atunci ar fi mai bine să nu-l reîntâlnească pe acest bărbat înfumurat.

A doua zi dimineăta, Eden se duse la bucătărie și-și pregăti micul dejun, apoi intră în galerie să-i ceară permisiunea bunicului să telefoneze după un taxi.

George o întrebă unde va locui și ea nu consideră necesar să-l informeze că va sta la Amy. Probabil că bunicul ei nu era de acord cu această hotărâre. Înainte de a ieși din cameră, Eden îl întrebă, curioasă:

— Buncule, cine va avea grijă de tine?

George răspunse cu satisfacție în glas:

— Am rugat-o pe fata doamnei Cartwright de la ferma din vale să se ocupe de treburile casei. Am ajutat-o când a fost bolnavă și acum va avea ocazia să-și manifeste recunoștința față de mine.

– Mă bucur că nu te las singur. La revedere, bunicule. Te voi anunța unde lucrez.

George își încruntă sprâncenele.

– Cred că va dura mai mult decât speri până vei găsi o slujbă. N-aș vrea să te văd întorcându-te pentru a-mi cere să te iert.

Fata îl privi în ochi.

– Nu te voi deranja. Sunt prea vinovată ca să merit iertare, nu-i așa?

George clătină din cap, ca și cum vorbele nepoatei sale l-ar fi îndurerat. Telefonul sună și bunicul ei răspunse cu amabilitate unui client.

Tânăra părăsi casa și se urcă într-un taxi.

Ajunsă la Kamballa, Eden se grăbi să bată la ușa apartamentului lui Amy. Așa cum se așteptase, Amy se oferă s-o găzduiască, bucurându-se că va avea cu cine să schimbe o vorbă.

– Ce bine că ai scăpat de bunicul tău! Este un om ursuz și egoist.

Eden îi relată pe scurt ce rol avusese Berry în această întâmplare și Amy îi mărturisi că nu-l considerase niciodată pe Addison demn de încredere, dar nu-i poartă pică, având în vedere că el contribuise la mutarea prietenei sale.

*

* *

Din păcate, bunicul lui Eden avusese dreptate când afirmase că nu-i va fi ușor să-și găsească o slujbă, Eden căută în zadar un serviciu, străbătând străzile orașului câteva zile la rând. Nici rubrica de anunțuri din ziarul local n-o ajută prea mult. La magazinul de artizanat condus de surorile Martin, unde se prezentase la prima oră, primise un răspuns negativ. La fel la celelalte magazine din orașel. Amy nu părea întristată că prietena ei nu-și găsisese încă o slujbă, încurajând-o cât putea.

La sfârșitul săptămânii, Eden se întoarce mahnită în apartamentul lui Amy. Era decembrie și temperatura începuse să devină de nesuportat. Era obosită și-și pierduse speranța de a fi angajată la magazinele din Kamballa.

— N-ai avut noroc? o întreabă Amy, care stătea pe podeaua lustruită din sufragerie, îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză cu mâneci surte. Alături de ea, pe măsută, se afla o tavă cu băuturi răcoritoare.

— Bea un pahar cu suc rece, o îndemnă Amy. Pari extenuată.

Eden era, într-adevăr, epuizată. După ce bău puțin suc se așează pe canapea, gândindu-se ce va face săptămâna viitoare. Amy îi spusese că va pleca în vacanța de vară și tânăra engleză era deja îngrijorată că va rămâne singură în Kamballa.

— Se pare că nu sunt locuri de muncă la magazine. Singura mea șansă este să plec într-un oraș mare. Chiar dacă nu voi fi vânzătoare, poate mă voi angaja ca bonă sau ca ospătăriță.

— Mai așteaptă o săptămână, o sfătuiește Amy, dându-și părul șaten pe spate. Ochii ei căprui aveau o strălucire șagălnică. Privind-o cu simpatie pe Eden, ea adăugă:

— Acum, patronii sunt ocupați până peste cap. Se apropie Crăciunul și toată lumea aleargă după cadouri. După Revelion, vei găsi de lucru la orice magazin. Am aflat că este un post liber la un magazin alimentar.

Eden tresări și-și înalță capul. Ultima ei șansă! Chiar dacă avea impresia că se agită ca înecatul de un pai, tânăra voia să încerce totul pentru a găsi de lucru.

— Până la Anul Nou trebuie să stai liniștită. În altă ordine de idei, ce-ai zice de o vacanță pe țărmul oceanului? M-am gândit să-ți vorbesc despre acest lucru după ce vei fi epuizat toate șansele de a te angaja în acest orașel. Ai pierdut o săptămână pe drumuri și n-ai găsit nici un post liber, nu-i așa? Uite ce e, Eden, am o presimțire că după ce te vei odihni câteva zile, vei avea norocul de a munci.

Eden rămase înmărmurită. Ocazia de a vedea plajele aurii și apele albastre nu se ivea în orice zi!

– Nu știu ce să zic.

– Îți voi da mai multe explicații. În Kamballa nu te angajează nimeni mai mult de o lună. Toți patronii susțin că vara afacerile sunt în scădere. N-am nici un interes să te conving că locul tău nu este aici.

– Cred că vrei să-mi propui ceva care are legătură cu Burrangarra, nu-i așa?

– Ai ghicit, Burrangarra este localitatea unde îmi voi petrece vacanța de vară.

Eden își scoase sandalele și se întinse pe canapea. Amy umplu paharele cu suc rece și adăugă în șoaptă:

– De fapt, nu știu dacă voi ajunge curând în Burrangarra. Este o întreagă istorie. Ți-o voi povesti.

Așezându-se pe podea, lângă canapea, Amy îi dădu mai multe explicații:

– I-am promis verișoarei mele, Cristina, să am grijă de bungalovul și motanul ei. În urmă cu o lună, Cristina m-a rugat să-i fac acest serviciu și eu n-am putut s-o refuz. Țin mult la ea. Verișoara mea este o ființă generoasă și amabilă. Totdeauna am avut pentru ea o afecțiune deosebită. Eu mi-am dat toate examenele la timp, în timp ce ea a abandonat școala. Cu trei ani în urmă s-a gândit să devină soră medicală dar nu s-a hotărât să se prezinte în fața comisiei de examinatori, fiindcă nu era bine pregătită. Pe când urma cursurile de surori medicale, l-a cunoscut pe viitorul ei soț, un bărbat bogat din Brisbane. Cristina s-a măritat din dragoste și a fost fericită doi ani. William a murit în urma unei crize cardiace. După decesul soțului ei, verișoara mea s-a mutat în casa de vacanță din Burrangarra, pentru a fi cât mai departe de locul în care se petrecuse tragedia. Nu-ți ascund faptul că mulți bărbați au încercat s-o consoleze. Cristina este foarte fru-

moasă. Bietul William și-a dorit un copil, dar moartea sa subită a împiedicat-o pe soția lui să-i dăruiască un moștenitor.

Eden ascultă istorisirea, întrebându-se ce legătură are ea cu verișoara lui Amy.

— Acum, continuă Amy, Cristina a întâlnit un bărbat care întrunește toate calitățile unui partener de viață. La douăzeci și cinci de ani, verișoara mea nutrește speranța de a-și regăsi echilibrul sufletesc. Iubitul ei este un ziarist de talent care a dus o viață agitată, dar în prezent are de gând să se așeze la casa lui și să-și scrie memoriile. Este cel mai fascinant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și nu e de mirare că verișoara mea s-a îndrăgostit de el nebunește.

— S-au căsătorit?

— Nu încă. Acum se află la Bangkok, împreună cu sora lui. Vor sta o lună. Am asigurat-o pe Cristina că mă voi duce la Burrangarra săptămâna viitoare. Motanul ei este la niște prieteni. Cristina îl adoră pe Khu Khan, acesta este numele lui.

— Bănuiesc că vrei să mă duc eu în locul tău.

— Așa e, dar numai pentru câteva zile. La sfârșitul săptămânii viitoare, voi sosi eu însămi la bungalov și atunci ne vom distra de minune. Îmi place foarte mult să mă bronzez pe plaja aurie a oceanului, însă trebuie să-mi amân plecarea spre Burrangarra.

Amy își duse mâna la piept, în dreptul inimii și murmură, zâmbind:

— Sunt invitată la o petrecere de către Mike Hewett și nu-l pot refuza.

Eden surâse încântată și Amy se grăbi să se justifice:

— Nu văd nimic imoral în această invitație. Mike este crescător de oi și văduv. Ferma lui se află la șaiszeci de kilometri de Kamballa. Eu sunt învățătoarea fiicei lui, în vârstă de opt ani, și o voi duce acasă cu mașina. După petrecere, mă voi întoarce în oraș și mă voi îndrepta spre casa de vacanță a verișoarei mele. Crezi că poți să mă ajuți?

– Bineînțeles, Amy! Nu-mi va fi greu să am grijă de un motan. Cât stai la fermă?

– Numai câteva zile. N-am de gând să-mi leg viața de cea a lui Mike Hewett. Abia aștept să ajung la Burrangarra.

– Nu te grăbi. Pot să mă descurc singură.

– Îți mulțumesc, draga mea Eden. Ești o adevărată prietenă. Când vom fi împreună, vom face baie și ne vom bronză. Sper să întâlnim niște bărbați simpatici. La urma urmei, lumea nu se limitează doar la Berry Addison și la Mike Hewett!

– Ai dreptate, dar nu mă voi îndrăgosti de primul întâlnit în cale. Trebuie să cunoști bine un bărbat, înainte de a-i dărui inima.

*

* *

Luni dimineța, Eden se afla în mașina lui Ian Caster, colegul lui Amy, care se îndrepta spre Murwillumbah unde locuiau părinții soției sale, Alice. Pe bancheta din spate, se afla Bill Hendry, un tânăr student la Institutul de Educație Fizică.

Amy le telefonase prietenilor Cristinei pentru a le spune că va veni cineva după motan, iar Eden îl sună pe bunicul ei, spunându-i că va pleca din oraș. Cu câteva minute înainte de a se urca în mașină, tânăra englezoaică află, cu surprindere, că iubitul Cristinei Vaughan era Sinclair Watermount.

Capitolul 2

„N-are nici o importanță pentru mine faptul că Sinclair este îndrăgostit de Cristina”, își spuse Eden, admirând peisajul prin geamul mașinii.

— Cred că te vei plictisi până la sosirea mea, îi zisese Amy, pe când așteptau mașina lui Ian. Bungalovul verișoarei mele este cam izolat. La Birrie Point nu se află decât casa ei și vila lui Sin Watermount.

— Sin? se mirase Eden. Parcă am auzit de numele acesta.

— Sin este prescurtarea de la Sinclair, îi explicase Amy. Acum este plecat la Bangkok cu verișoara mea, așa că vei sta singură câteva zile.

Eden avusese o tresărire involuntară. Parcă un nor întunecase cerul. Era ridicol, dar tânăra se gândea cu teamă la momentul în care îl va revedea pe Sin. Oare ce impresie își făcuse Watermount despre ea?

„De ce trebuie să fiu îngrijorată? se întreba fata în mașina care străbătea câmpia roșiatică. . . Voi reuși să mă întorc la Kamballa înainte de revenirea lui Watermount. Voi găsi pe cineva care să mă aducă în oraș.“

Ziua era însorită, iar pasagerii făceau glume, bucuroși că sunt în vacanță. Bill Hendry îi mărturisi vecinei sale că are niște prieteni la Murwillumbah, unde va petrece o lună de vis.

— Nu te-am văzut în oraș. Ai sosit de curând din Anglia?

— Mă aflu în Australia de două luni și jumătate, spuse Eden, dar am locuit la bunicul meu. Casa lui se află la câțiva kilometri, pe dealul de la răsărit.

— Sper că vei sta mai multă vreme la Kamballa. Unde lucrezi?

— Nu mi-am găsit încă o slujbă, recunoscui fata, continuând să se uite pe fereastră. Nu era cazul să cocheteze cu Bill, fiindcă tânăra era hotărâtă să-și respecte promisiunea de a nu se îndrăgosti de primul bărbat care-i ieșise în cale. Bil era înalt și drăguț, cu un trup vânos, părul negru ca și Berry Addison, însă Eden dorea să cunoască și alți tineri. Purtarea rușinoasă a lui Berry îi îndurerase sufletul și o făcuse să aibă rezerve față de avansurile bărbaților.

Ținutul pe care-l străbătea mașina avea o vegetație bogată. Ploile aduse de vânturile care băteau dinspre ocean favorizaseră înălțarea unei păduri dese de arbori tropicali de toate esențele. Pământul era fertil, iar fermele agricole erau numeroase. Din loc în loc, se ridicau mori de vânt. Șoseaua se întindea de-a lungul țărmului oceanului Pacific și apa de culoarea safirului o încânta pe Eden.

Trecuse de prânz când mașina ajunsese la Burrangarra, o mică localitate de vacanță, construită în jurul unei lagune albastre, cu o plajă de nisip fin, argintiu. Eden luă motanul de la prietenii Cristinei și Alice exclamă entuziasmată:

— Este foarte frumos! Se bucură că se întoarce acasă. Pisicile siameze sunt foarte inteligente. Pariez pe orice că este răsfățat.

Birrie Point se afla în partea de nord a orașelului, pe o faleză care domina oceanul. Mașina trecu pe lângă vilele cochete de pe țărm și se opri lângă bungalovul ascuns printre eucalipti și tufișuri umbroase.

Eden aruncă o privire spre vila lui Sinclair Watermount. Obloanele de la ferestre o liniștiră: nu era nimeni acasă.

– Este un loc minunat pentru vacanță, afirmă Alice, uitându-se în jur. Bungalovul e ridicat într-o zonă liniștită. Pot să arunc o privire înăuntru?

– Desigur, răspunse Eden, invitându-i pe pasagerii mașinii în casă. Bill căra valiza fetei în timp ce gazda improvizată îl ținea pe Khu Khan în brațe. Ian remarcă:

– Singurătatea de aici te va apăsa, Eden.

– Nu ai de ce s-o compătimești. Vecinii de la vila cealaltă vor fi bucuroși să discute cu ea, îl contrazise Alice. Ai idee, draga mea, se adresează ea tinerei englezoaice, cine locuiește lângă tine?

Eden ridică din umeri, ca și cum n-ar fi știut cine este proprietarul vilei. Un presentiment tulbure o împiedica să vorbească despre Sin Watermount. Motanul se zbatu și sări în iarbă, ascunzându-se în spatele unui copac din grădină.

Casa Cristinei era zugrăvită în alb și avea ghivece de flori la ferestre. Deasupra ușii de la intrare, un ornament din aramă, având forma unui buchet de trandafiri, sugera atmosfera de vacanță din interior. Eden găsi cheia din spatele unui ghiveci, așa cum îi spusese Amy, și deschise ușa.

Bill exclamă, intrând în hol:

– Nu-mi mai vine să mă duc la Murwillumbah. Aici este tihnă și poți să te bucuri de vacanță. Eden, nu simți nevoia să ai pe cineva cu tine? Să nu fii surprinsă dacă-ți voi face o vizită. Sper că vei sta mai mult aici. Când sosește Amy?

– La sfârșitul săptămânii. De fapt, nu știu cât voi rămâne la Birrie Point. Deocamdată nu am nici un plan.

– Poate că anul viitor vom veni împreună în vacanță. Când te vei întoarce la Kamballa...

– Oprește-te, Bill, interveni Alice râzând. Las-o în pace pe Eden. Crezi că orice fată este dispusă să se întâlnească așa de repede cu tine?

Cei trei oaspeți își luară rămas-bun, iar tânăra englezoaică îl căută pe motan în grădină. Bill n-o sărutase la despărțire și Eden era mulțumită că el nu insistase să o revadă.

Khu Khan se strecură printre picioarele fetei și intră în casă, suindu-se pe canapeaua vișinie din sufragerie. Încăperea avea peretii zugrăviți în tonuri calde, iar covorul se armoniza cu tapițeria mobilei. Un perete de sticlă oferea o priveliște încântătoare a oceanului. Pe etajerele din lemn de esență moale se aflau mai multe cărți, reviste și bibelouri de sticlă și ceramică înfățișând diferite animale. Două reproduceri de artă atârnav pe pereți. Tânăra recunoscuse tabloul lui Renoir „Fetița cu ulciorul” și pânza lui Picasso „Copil ținând un porumbel în mână”.

Pe biroul din mahon se afla fotografia înrămată a lui Sinclair Watermount. Fata admiră chipul cu trăsături ferme. Amy afirmase că Sinclair este un bărbat fascinant și Eden recunoștea că această apreciere era justificată. În colțul din dreapta al fotografiei era scris doar un singur cuvânt: Sin. Er, desigur, un autograf dăruit femeii iubite și Eden o invidie pe Cristina care reușise să-l cucerească pe acest bărbat seducător.

Pe peretele din spatele biroului erau agățate alte două fotografii. Una îl reprezenta pe tatăl Cristinei și avea dedicația următoare: „Fiicei mele iubite, William”. Eden fu uimită de faptul că William era așa de bătrân. Cealaltă fotografie îi înfățișa pe Cristina și Sin pe plajă, având pe fundal oceanul cu valuri înspumate.

Cristina era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare. Îmbrăcată într-o bluză albastră și jeansi decolorați, cu părul fluturând în bătaia vântului, verișoara lui Amy dădea impresia unei adolescente care se bucura de zilele petrecute la țărmul mării. Sin zâmbea fericit, de parcă toată lumea era a lui.

Eden se duse la bucătărie pentru a-și pregăti masa de prânz. Motanul se luă după ea, frecându-se de picioarele ei și se îndreptă spre frigider, obișnuit, fără îndoială, ca stăpânii lui să-i dea mâncarea păstrată la rece.

„Ce aş putea să-i ofer?” se întrebă fata, uitându-se în camera separată de bucătărie printr-un perete de cărămidă ce avea o deschizătură în formă ovală. Pe masa din mijlocul bucătăriei se găsea un bilet pentru Amy.

„Dragă Amy, citi Eden, vreau să te simți cât mai bine în casa mea. Îți urez vacanță plăcută. Nu trebuie să faci curat, chiar dacă menajera mea lipsește, fiindcă i-am acordat câteva zile de vacanță. Când mă voi întoarce, voi avea grijă ca vila să arată cât mai bine. Vei găsi mâncare în frigider, așa că îți urez poftă bună! Am pus ceva bani în vaza din salon, pentru cumpărături. Khu Khan preferă peștele, dar poți să-i dai și carne de pui. Motanul meu bea lapte. Dimineata dă-i un castron plin, altfel Khu Khan va alerga după păsări! Să nu te superi dacă motanul va dormi în patul meu. Îmi pare rău că l-am răsfățat, dar nu mai pot să-l schimb. Mașina mea îți stă la dispoziție. Cheile sunt în vaza chinezească din salon. Familia Webster s-a oferit să-ți țină companie. Sper să nu fii singură. Să nu te îndrăgostești de Don Webster! Ai grijă de tine, Cristina”.

Mesajul era destul de clar, se gândi Eden, numai că Amy nu sosise încă la Birrie Point. Fata îi dădu lui Khu Khan o farfurie cu lapte în care puse câțiva biscuiți, și-și potoli foamea cu sandvișuri și o cană cu lapte.

Prin fereastră, grădina oferea o priveliște încântătoare spre ocean. Îndreptându-și într-acolo privirile, fata observă că apa devenise tulbure, iar valurile uriașe se spărgeau de țărm cu zgomot, anunțând furtuna.

După ce își aranjă lucrurile în șifonier, Eden își puse o bluză albă și pantaloni scurți. Având în picioare sandale ușoare, fata ieși din casă. Motanul era deja în grădină, cățărât într-un copac. Păsările zburau după găze și fluturi, iar arborii își mișcau crengile sub adierea vântului. Tânăra o luă pe cărarea care ducea la plajă. Nisipul era fin. Pescărușii se roteau deasupra apei, în căutarea hranei.

Peste o oră, Eden se întoarce acasă. Cerul se acoperise de nori negri și stropi mari de ploaie cădeau pe pământ. Fata începu să alerge, căutând un adăpost. Amy o prevenise că furtunile tropicale erau obișnuite în timpul verii la Burrangarra. Ajunsă în grădină, tânăra se gândi să arunce o privire la vila lui Sinclair.

Bungalovul era zugrăvit în verde, armonizându-se cu vegetația din jur. În mijlocul grădinii se afla un bazin în care înotau pești exotici. O statueta de piatră, înfățișându-l pe Buddha, era protectoarea casei, alungând duhurile rele. Ghivece mari de flori străjuiau ușa de la intrare. Soneria era în formă de scoică și era roz. Prin fereastra imensă se vedea salonul elegant. Palmierii și bananierii își legănau frunzele în bătaia vântului.

Eden își spuse că greșise adresa: casa aceasta nu putea să aparțină unui îngâmfat ca Sinclair Watermount. Plantele și statuile din grădină dovedeau că proprietarul vilei are o fire sensibilă, iubitoare de frumos și de natură.

Țipetele ascuțite ale papagalilor ascunși în frunziș prevesteau apropierea furtunii. Fata își duse mâinile streășină la frunte pentru a vedea mai bine interiorul salonului, când, bubuitul tunetului o făcu să tresară. În același timp, o mână o apucă de umăr și o voce mânioasă se auzi în spatele ei:

— Ce naiba cauți aici?

Tânăra scoase un țipăt și se întoarce, zărindu-l pe Sinclair Watermount în fața ei. Sin avea aceeași privire disprețuitoare și rece pe care Eden o remarcase când îl întâlnise la galeria de artă a bunicului ei. Era prea târziu să se scuze, invocând că ploaia o făcuse să-și caute un refugiu. Sin o surprinsese privind prin fereastră în salon. De fapt, se întrebă fata, ce căuta Watermount la vilă? Nu trebuia să fie cu Cristina? Fără îndoială că el era surprins de prezența tinerei. Tot ce putea să spună, fu o întrebare prostescă:

— N-ai plecat la Bangkok?

– Nu vezi că sunt aici? Vreau să-mi răspunzi la întrebare: ce cauți la Birrie Point?

– N-am făcut nimic rău. Am vrut să văd cum arată casa ta, atâta tot.

Sin purta o cămașă roz descheiată la piept, și fata observă un lanț de aur ce-i atârna la gât.

– Am înțeles că ai vrut să-mi admiri vila. Vreau să aflu cum ai ajuns aici. Nu locuiai la Kamballa?

– Am grijă de vila de alături, îi mărturisi Eden, încurcată.

El se uită neîncredător în ochii ei.

– Oh, ce generoasă este Amy! De ce te-a trimis pe tine la vilă? Nu trebuia să aibă ea grijă de casă?

– Așa e, recunosc Eden, numai că Amy n-a putut veni și m-a rugat pe mine s-o înlocuiesc câteva zile. Am fost convinsă că nu este nimeni la vila ta. N-am crezut că te voi întâlni pe țărmul oceanului.

– Nu-mi pare bine de revedere. Îmi amintesc ce figură i-ai făcut bunicului tău. Amy a făcut o greșală trimițându-te la vilă. Ești singură, sau ai venit cu altcineva?

Obrajii fetei se aprinseră pe neașteptate. Sin avea impresia că ea era însoțită de Berry Addison!

– Sunt singură, nu trebuie să te îngrijoreze vecinătatea mea. Amy mi-a spus că ești plecat la Bangkok.

– Din păcate n-am putut s-o însoțesc pe Cristina. Am de gând să mă duc la Canberra peste câteva zile. Să nu te mai prind dând târcoale casei mele! Voi trece pe la vilă ca să mă asigur că totul este în ordine!

Tânăra își înalță bărbia, înfruntându-l pe bărbatul arogant care o umilise.

– De ce ai ieșit pe o asemenea vreme? Peste câteva minute vei fi udă până la piele.

– Tocmai eram în drum spre casă, afirmă fata, revoltată. Îți doresc drum bun.

După câțiva pași, Eden se opri și-l întrebă curioasă:

- De ce nu te-ai dus în Tailanda?
- Deoarece am avut de rezolvat o afacere importantă. Ești mulțumită de răspunsul meu?
- Ce afacere? insistă tânăra, neîncrezătoare.
- N-aș putea spune că este o afacere care să te intereseze. Am adunat materialele necesare pentru a scrie o carte.

Eden îl privi contrariată. Era pentru prima dată în viața ei când întâlnea un bărbat care, de dragul unei cărți, renunțase la o vacanță într-un loc exotic! Totul fusese aranjat dar, în ultimul moment, Sin se răzgândise. Fata își imaginează că el fusese deja la Bangkok, astfel că nu mai cedase tentației.

Amy îi destăinuise că Sin duce o viață trepidantă. Eden nu mai avu timp să-l întrebe la ce carte lucra, fiindcă ploaia se întetî. Oceanul mugea înspăimântător, iar motanul se refugiase sub streșina casei, lingându-și blana.

Eden nu îndrăzni să traverseze grădina, căci risca să fie făcută ciuciulete. Sin n-o invitasе în casă, continuând s-o privească în tăcere. După câteva clipe, el o întreabă cu un glas schimbat:

- Cum te cheamă?
- Eden Dare.
- Mama ta este din familia Pomeroy, iar tatăl tău este englez, nu-i așa? Ai venit în Australia în vizită la bogatul tău bunic. Asta e tot ce știi despre tine.
- Este suficient, zise fata, care considera că nu e cazul să-i povestească toată viața ei.
- Ai greșit față de bunicul tău și ai plecat de la el?
- Greșeala mea m-a costat mult. Crezi că meritam lecția pe care am primit-o?
- Aș vrea să cred că ai tras o învățătură din această întâmplare neplăcută.

Eden rămase pe gânduri, neștiind ce să spună în fața acestei remarci răutăcioase.

- Sper că Amy te-a ajutat să revii cu picioarele pe pământ,

adăugă Sin, după o scurtă pauză. Te sfătuiesc să fii serioasă pe viitor. Viața este mai grea decât crezi. A avea grijă de casa Cristinei și de motanul ei reprezintă o responsabilitate majoră.

Fata nu îndrăznește să-l contrazică pe bărbatul înfumurat din fața ei, gândindu-se că nu are rost să-i spună adevărul.

– Nu ai ce să-mi reproșezi în legătură cu îndatoririle pe care le am de îndeplinit. . .

Sin înălță exasperat din umeri și spuse pe un ton tranșant:

– Îți atrag atenția că răspunzi de vila Cristinei până la sosirea prietenei tale. Tot ce se întâmplă în acest răstimp cade în răspunderea ta.

Eden se înfioră la auzul cuvintelor lui Watermount. Își închipuia acest bărbat încrezut că ea va vinde tablourile și bibelourile din casa Cristinei? Nici vorbă să se atingă de lucrurile altuia. Ea era o fată cinstită și într-o zi îi va mărturisi ce se întâmplase cu tabloul din galeria de artă a bunicului ei. Bineînțeles că Sin nu o va crede. . .

– Ai cunoscut-o pe Cristina? o întrebă el.

Eden ar fi dorit să-i răspundă că o cunoscuse pe Cristina și că o apreciasse, având în vedere corectitudinea ei, dar, din păcate, n-o întâlnise încă pe proprietara vilei.

Înainte ca ea să deschidă gura, Sin se răsti la ea:

– De ce taci? Este o întrebare simplă și nu trebuie să te gândești pentru a-mi da un răspuns. Nu-mi vine să cred că ești atât de mincinoasă, încât să-ți fie frică să nu greșești când dai explicații în legătură cu un lucru fără importanță.

Fata declară cu un glas ferm:

– N-am avut plăcerea s-o cunosc pe Cristina, dar Amy este prietena mea. Nu pricep de ce te interesează ce fac eu. În definitiv, înțelegerea dintre Amy și Cristina nu te privește deloc.

Watermount nu mai insistă, deși Eden era convinsă că el ar fi putut invoca faptul că-l interesează orice se referă la Cristina.

Ploaia încetă la fel de brusc cum începuse și tânăra profită de ocazie pentru a-și lua la revedere.

– Îți mulțumesc pentru amabilitatea de a-mi permite să-ți admir vila din exterior, zise Eden pe un ton ironic.

Înainte de a intra în bungalov, fata îl luă pe Khu Khan în brațe. Soarele se ivi de după nori și pământul începu să se zvânte.

„Nu trebuie să-ți faci sânge rău”, se certă Eden, răsucind cheia în broască. Voi continua să-mi văd de treabă, ca și cum Sin n-ar exista, chiar dacă el nu va pleca așa curând din Birrie Point. Oricum, el se va duce la Camberra să-și termine cartea de care ei nu-i păsa. Dacă își va face apariția în casa Cristinei, ea se va comporta cât mai firesc. Poate că nici n-o va găsi la vilă, deoarece ea avea de gând să-și petreacă timpul mai mult pe plajă. Amy nu va întârzia să sosească și totul va reintra în normal. Era posibil chiar ca Sin să fie deja plecat când prietena ei va veni din Kamballa...

În ziua următoare, tânăra se uită atentă la vila lui Watermount, căutând să surprindă orice mișcare a proprietarului ei. În zori, îl zări pe Sin sosind de pe țărmul oceanului, ceea ce însemna că-i place să se scalde înainte de a se așeza la masa de scris.

Pe când își sorbea cafeaua, fata observă că un înotător spintecă energic valurile. Curioasă, Eden luă binoclul de pe etajeră și desluși chipul lui Watermount ridicându-se deasupra creștelor înspumate. Înota perfect, ajutat de forțele brațelor și de trupul vânos. Tânăra ar fi dorit să facă și ea baie. Cerul era senin și soarele strălucea puternic, însă perspectiva de a-l întâlni pe ursuzul ei vecin o făcu să renunțe la intenția ei. „Când va veni Amy, se consolă ea, voi avea o parteneră ideală de înot”.

După ce-i dădu o farfurie cu lapte motanului, tânăra își pregăti micul dejun, continuând să-l urmărească pe Sin care înota de-a lungul țărmului. Uitându-se la ceas, fata văzu că era

ora șapte și se gândi să facă ordine în casă. Luând aspiratorul din dulapul de la bucătărie, ea începu să curețe praful de pe rafturile din salon, apoi trecu în dormitor și-și făcu patul, astfel că nimeni nu putea să-i reproșeze că nu avea grijă de casă. Mama ei o învățase să fie ordonată și Eden se străduise să-l mulțumească pe bunicul ei, deși vila aceasta era mare, cerându-i eforturi mari pentru a face curat peste tot. Cu toate acestea, George nu apreciasse niciodată hărnicia nepotei sale, considerând că aceasta era însărcinarea ei firească.

„Orice femeie este datoare să îngrijească de casă”, așa afirmase bunicul ei.

Când fata se întoarse în sufragerie, nu mai zări pe nimeni în ocean. Se făcuse ora șapte și jumătate și Sin își lua probabil micul dejun. Eden își puse costumul albastru de baie și o rochie de plajă și se îndreptă spre țărm, având în mână un prosop, fără să se mai uite spre vila lui Watermount.

Plaja era pustie și avea nisipul auriu. Urmele pașilor lui Sin erau imprimate până la țărm. Fata își așază prosopul aproape de mal și intră în apă. Razele soarelui o orbeau, iar valurile mari o împiedicau să ajungă în larg, astfel că tânăra renunță să înoate sărind când talazurile se spărgeau în apropiere.

Eden își închipui că Sin poate s-o zărească de la vilă, așa cum îl văzuse ea în zori. „Mai bine ies pe mal”, se hotărî ea, rușinându-se că nu putuse să înfrunte furia valurilor.

În timp ce-și ștergea trupul, tânăra se gândi că Amy nu avusesese dreptate. Unde erau bărbații bronzăți și atrăgători din visurile lor? Nu era nimeni pe plajă, în afară de ea.

Așezată pe prosop, fata privea în depărtare, lăsându-se mângâiată de razele soarelui. După o oră se hotărî să se întoarcă la bungalov, fiindcă începuse să se plictisească. În plus, trebuia să facă unele cumpărături. Nu putea să-i golească frigiderul Cristinei fără să pună nimic în el și simțea nevoia să mănânce fructe proaspete. Nici motanul nu mai avea lapte. În timp ce urca

panta falezei, se gândea că Sin este deja în fața mașinii de scris. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat atât de atrăgător și seducător este scriitor.

Când ajunse în grădină, avu surpriza să-l vadă în carne și oase pe Watermount îndreptându-se spre vila Cristinei.

– Bună dimineța, îi spuse el cercetând-o din cap până-n picioare. Părul ei avea urme de sare iar pe față îi apăruseră pistrui în urma expunerii la soare.

– Te sfătuiesc să...

– N-am ce face cu sfaturile tale, îi tăie ea vorba.

Sin o prinse de braț și-i spuse pe un ton mânios:

– Ascultă-mă o clipă. Să nu te mai scalzi în ocean.

– De ce?

– Nici nu știi cât de primejdioasă este apa.

– Nu mi-e frică de rechini. Am citit că sunt mai multe șanse să fiu accidentată de o mașină decât să fiu atacată de un rechin. N-am zărit nici un panou care să mă avertizeze că este zonă periculoasă.

Eden simți un fior rece pe spinare, imaginându-și ce s-ar fi întâmplat dacă un rechin s-ar fi apropiat de ea pe când se afla în apă.

Watermount își arcui sprâncenele, neplăcut impresionat de curajul nebunesc al fetei.

– N-ai observat că sunt curenți foarte puternici? Golful este o capcană pentru cei ce se avântă departe de țărm. Există riscul să nu te mai poți întoarce la mal. Nu pot sta tot timpul la fereastră urmărindu-te când înoți. Pe viitor, să intri în apă numai când sunt oameni pe plajă. Ai grijă să nu aduci bărbați în vila Cristinei, căci nu ești la tine acasă.

Tânăra se uita nedumerită la vecinul ei care purta pantaloni albaștri și o cămașă cu mâneci scurte, simțindu-se ca o școlăriță cu lecția neînvățată.

– Am văzut că te-ai încumetat să înfrunți valurile. Cred că mă

voi descurca fără ajutorul tău. Nu mă voi avânta în larg. Sunt destul de prudentă și am remarcat forța valurilor. Nu sunt așa de proastă pe cât îți imaginezi. În privința prietenilor, nu văd de ce te interesează viața mea particulară. Am dreptul să ies cu cine îmi place.

— Din păcate, am asistat la scena în care bunicul tău ți-a dat afară prietenul. Să nu îndrăznești să-l aduci la vilă! Cristina Vaughan este prietena mea, și atâta timp cât stai aici...

— Mulțumesc pentru sfaturi, replică fata. Pot să plec? Vreau să mă schimb...

— Nu uita că sunt cu ochii pe tine.

Eden intră în bungalov și se duse la baie să facă un duș. După câteva minute, își puse o bluză de bumbac și jeanși, întrebându-se cum poate ajunge la magazin. Căldura era greu de suportat și drumul putea fi mai ușor de parcurs cu mașina. Amintindu-și de biletul lăsat de Cristina lui Amy, fata se gândi că poate împrumuta mașina gazdei. Obținuse permisul de conducere în Anglia și era în stare să se descurce la volan, deși nu avea prea mare experiență. Bunicul ei nu-i permisesese să se plimbe cu limuzina lui. Era o zi fierbinte și nu putea merge pe jos la magazin.

Ducându-se în salon, tânăra întoarse vaza chinezească și găsi cheile mașinii alături de două sute de dolari. Banii îi vor ajunge până la sosirea lui Amy.

Mașina Cristinei se găsea în garaj. Era un model sport și era galbenă. Eden ezită înainte de a se urca la volan. Avea dreptul să se folosească de automobilul gazdei? Invitația aceasta era adresată lui Amy, dar prietena ei o rugase s-o înlocuiască. Oricum, va conduce cu prudență, ferindu-se să ruleze cu viteză.

Mașina avea transmisia automată și era ușor de condus. Fata porni motorul și apăsă ușor pe pedala de accelerație, apoi scoase automobilul din garaj. Spre surprinderea ei, Sin Watermount se

ivi imediat din grădină și se postă în fața mașinii, cu mâinile în solduri. Eden frână și scoase capul pe geam, exclamând revoltată:

– De ce stai în calea mea? Nu trebuie să-ți faci griji, deoarece am permis de conducere. Cristina a lăsat un bilet în care a scris că mașina ei poate fi folosită.

– Așa e, dar Amy nu este aici și numai ea poate s-o conducă, rosti el sec, nu o necunoscută zvăpăiată... De ce vrei să te plimbi cu mașina? Ai nevoie de ceva, sau pur și simplu vrei să admiri împrejurimile?

– Vreau să fac câteva cumpărături. Trebuie să mă aprovizionez. Nu pot să stau nemâncată.

Eden se simțea vinovată că împrumutase mașina Cristinei. Avea o responsabilitate împovăritoare conducând un automobil care nu-i aparținea, dar vecinul ei nu avea nici un drept să-i spună ce trebuie și ce nu trebuie să facă.

– Te rog să te dai la o parte, zise tânăra pe un ton ferm. Nu pot merge pe jos. Căldura este sufocantă.

– În cazul acesta, nu este decât o soluție: mută-te pe celălalt scaun. Te conduc eu în oraș.

Eden se supuse poruncii lui Sin, știind că nu are nici un rost să se împotrivească. Watermount ar fi folosit forța și ea n-ar fi avut parte decât de o înfrângere umilitoare.

Pe drum, fata tăcu, admirând priveliștea oferită de șoseaua care străbătea creasta falezei. Mașina coborî coasta și o luă de-a lungul lagunei, apoi ajunse la Burrangarra. Sin opri motorul în parcare din fața unor magazine și spuse, uitându-se la ceas:

– Îți acord patruzeci de minute pentru cumpărături. Grăbește-te, altfel plec fără tine. Nu-mi place să pierd timpul. Acum ar fi trebuit să lucrez la carte.

Tânăra își reaminti că el o spionase pe când intra în garaj, astfel că nu-l întrerupsese de la scris.

– Dacă ai fi stat la masa de lucru, nu m-ai fi zărit când scoteam mașina din garaj. Nu văd de ce persoana mea te interesează așa de mult.

– Ajunge cu vorba. Să nu întârzii! îi ordonă el, scurt.

Eden se îndepărtă, făcând turul magazinelor, fiindcă nu știa în care din ele se găsesc alimentele de care avea ea nevoie. Trecu o oră și fata își spuse că Sin plecase, întrebându-se cum se va întoarce la vilă. Spre surprinderea ei, Sin stătea în mașină, fumând nepăsător.

Fără s-o certe, acesta întoarse mașina, și peste un sfert de oră îi întinse lui Eden cheile, după ce închise ușa de la garaj.

– Ești mulțumită acum? se interesă el, curios.

– Da. Îți mulțumesc pentru că ai avut amabilitatea să mă însoțești la cumpărături.

– Nu ai de ce să-mi mulțumești, zise Sin, grăbindu-se să ajungă la vila sa. Trebuia să fiu sigur că nu faci vreo trăsnaie. Mai trec pe aici.

„Mă voi descurca și fără tine”, își zise Eden în sinea ei.

Capitolul 3

Era ora cinci după-amiază, când fata auzi uruitul motorului mașinii lui Watermount. „Se duce la cină”, gândi Eden, neîndrăznind să-și imagineze că el se îndrepta spre Camberra. Nu avea ea norocul să rămână singură, fără supravegherea lui stânjenitoare.

Profitând de faptul că Sin era plecat, tânăra se duse pe malul oceanului să se bronzeze și să se bucure de răcoarea brizei. După o oră, pe când trecea pe sub arbori, Khu Khan se ivi din iarbă și-și frecă blana de picioarele ei. Fata deschise ușa și lăsă motanul să intre în casă. În timp ce pregătea o cină ușoară, dădu drumul la radio. Muzica o liniștea și o făcea să suporte mai ușor singurătatea. Cristina avea un televizor color, dar Eden nu avea chef să privească emisiunile transmise de posturile australiene. În general, gazda ei avea de toate în casă, bani, și un iubit seducător, chiar dacă el n-o putuse însoți la Bangkok. Dacă Sin nu s-ar fi aflat la vilă, ar fi fost mai liniștită.

Khu Khan bău laptele din castron, iar fata mănca cu poftă, apoi se duse în sufragerie, uitându-se la luminile orașului

situat pe partea cealaltă a falezei, separat de Birrie Point de farul care se înălța pe vârful dealului. Dimineața aflase de la o vânzătoare că Birrie este un cuvânt aborigen, însemnând pericol.

Birrie Beach – așa se numea orășelul – se întindea de-a lungul țărmului și părea un șarpe uriaș cu solzii aurii.

– Ce pericole amenință locuitorii din localitate? întrebuse Eden.

– Fluxul devine primejdios când sunt valuri uriașe din cauza furtunii, o informase vânzătoarea.

Fata își reaminti de avertismentul lui Watermount și-și spuse că trebuie să fie prudentă când înoată.

Așa cum prevăzuse, Sin nu plecase la Camberra. A doua zi dimineața, el înota voinicește, înfruntând forța valurilor. Îi plăcea riscul, sau oceanul îl atrăgea ca un magnet? se întrebă tânăra, hotărâtă să nu se ducă pe plajă decât după ce vecinul ei se apuca de lucru la cartea lui.

După două ore, Eden coborî poteca și se așeză pe un prosop, să se bronzeze la soarele arzător. Ce bine era să stai la țărmul mării și să n-ai nici o problemă de rezolvat. Chiar dacă bunicul ei o alungase fără vină din casa lui, acum stătea într-o vilă superbă, înconjurată de verdeață, și singura ei grijă era să se ferească de curenții periculoși când intra în apă.

Fata își scoase ochelarii de soare și se avântă în ocean. Pescărușii se roteau în aer, căutând bancurile de pește. Din câteva mișcări energice, Eden ajunse la stâncile cenușii care ieșeau din apă și se cățără sprintenă pe una din ele. Ce plăcut era să audă vuietul valurilor care se spărgeau de colțurile stâncilor și țipetele pescărușilor. Atmosfera era minunată și fata se bucura că poate admira măreția naturii. După câteva minute se întoarse la țărm și citi câteva capitole din romanul pe care-l luase de pe raftul din salon.

Când se făcu ora prânzului, Eden reveni la vilă și pregăti o salată consistentă, apoi bău o cafea. Era pe punctul de a-și schimba costumul de baie, când auzi soneria. Deschizând ușa, avu surpriza să-l vadă pe Sin care se uita la ea în tăcere.

– Ce dorești? îl întrebă fata înroșindu-se, observând privirea lui insistentă asupra trupului ei. Credeam că lucrezi la carte. Presupun că ai venit să vezi dacă totul este în ordine. Poftește în casă și uită-te în toate camerele. Nu lipsește nimic. Tablourile și bibelourile sunt la locul lor.

Watermount se apropie de masa din sufragerie și puse lângă telefon două scrisori.

– Am adus poșta. De ce nu te-ai uitat în cutia poștală? Bea-ți cafeaua înainte să se răcească. Nu trebuie să-ți întrerupi masa din cauza mea.

– Ai de gând să stai mai mult timp?

– Nu mai mult decât este necesar.

– Abia aștept să-ți termini inspecția, replică tânăra care renunțase să se ducă în dormitor pentru a-și pune o rochie. Se așeză în fotoliu, sorbind din cafeaua fierbinte.

Watermount cercetă conținutul vazei de porțelan chinezesc și Eden nu se putu abține să nu comenteze:

– Numără banii cu atenție. Sunt toți acolo.

– Mi se pare că gazda ta este prea generoasă, remarcă Sin, observând că fotografia lui este cu fața în jos, apoi se adrese nemulțumit fetei care continua să mănânce: de ce nu-ți place fotografia mea?

– Nu vreau ca imaginea ta să mă urmărească tot timpul.

– Fotografia ți-ar putea aminti că nu voi îngădui să faci vreun pas greșit.

– Știu că mă supraveghezi zi și noapte. M-am săturat să fiu dăscălită.

Sin zâmbi și schimbă subiectul conversației:

– Ai descoperit singură cât de periculoasă poate fi apa oceanului?

– Mă uimește grija ta față de mine!

– Să nu ai impresia că te-am avertizat degeaba. Nu vreau să ai necazuri. Este mai bine să-ți spun ce primejdie reprezintă oceanul, înainte de a fi prea târziu. Socotești sfatul meu neîntemeiat, sau îți place să provoci destinul?

Eden își mușcă buzele, surprinsă de atenția pe care i-o acordase vecinul ei.

– Poate că-mi place să înfrunt pericolele, rosti ea cu cochetărie. Mai ai alte observații? Constat că nu-ți scapă nimic din ce fac.

El își înalță sprâncenele și spuse ironic:

– Fii mai atentă. Pe viitor, când pleci de acasă, să încui ușa de la intrare.

– Așa am făcut azi-dimineață.

– Ai uitat ușa din spate deschisă.

Fata nu verificase cealaltă intrare, fiind sigură că gazda ei o încuiase când plecase spre Bangkok. Nu avea rost să-i mărturisească lui Sin neglijența Cristinei, el oricum nu o va crede. Își imagina deja zâmbetul lui batjocoritor când va auzi că iubita lui fusese neatentă.

Eden preferă să fie învinovățită decât s-o acuze pe Cristina. Ce mai conta o altă pată pe obrazul ei? Watermount era convins că ea uitase ușa deschisă și nu avea de gând să-l contrazică.

– De ce n-ai încuiat ușa? insistă el. Așteptai pe cineva?

– Nu, răspunse Eden, pe nimeni. Toată lumea greșește, numai tu ești mai presus de orice greșală. Ce contează că am uitat să încui ușa?

Sin se încruntă și mai tare.

– Este o prostie să susții că n-ai greșit. Îmi dau seama că nu ești o persoană de încredere. Nu pot pleca la Camberra până la sosirea lui Amy. Vreau să fiu liniștit în privința siguranței casei Cristinei.

– Nu mai ai de așteptat decât puține zile, ripostă tânăra privindu-l în ochi.

Watermount făcu o strâmbătură și se îndreptă spre ieșire. În pragul ușii se opri și rosti calm:

– Dacă vrei să faci cumpărături sau să te plimbi prin împrejurimi, poți lua bicicleta mea.

Fata tresări auzind propunerea lui neașteptată, dar îl refuză categoric:

– Îți mulțumesc pentru generozitatea de care ai dat dovadă, însă nu vreau să profit de ea. Mă voi descurca singură.

– Cum dorești. Să nu te atingi de mașina Cristinei.

Eden nu spuse nimic și Sin părăsi vila.

„Se întoarce la mașina de scris, își spuse tânăra. Oare la ce carte lucrează? Bineînțeles că este o operă științifică, insipidă și greu de înțeles de nespecialiști”.

De când terminase școala, tânăra englezoaică nu mai avusese timp de citit, fiind ocupată cu slujba la magazin.

După prânz, vizita fraților Webster fu o surpriză plăcută. Don era un tânăr atrăgător și sigur pe el, iar sora lui, Bibi, avea o fire veselă, optimistă. Când Eden le deschise ușa, cei doi frați îi zâmbiră cu prietenie.

– Bună! Eu sunt Bibi Webster, iar el este Don. Probabil că ai aflat de noi. Cristina ți-a lăsat un bilet, nu-i așa? Ești Amy Blythe, dacă nu mă înșel.

– Vă rog să intrați. Numele meu este Eden Dare. Sunt prietena lui Amy.

Don luă loc pe un scaun, în timp ce Bibi se așeză pe canapea uitându-se la fotografia lui Watermount.

– Peste câteva zile, Amy va sosi la vilă. Acum este ocupată și m-a rugat pe mine s-o înlocuiesc.

Bibi era foarte înaltă, cu părul castaniu, tuns scurt, și avea pistrui pe față. Buzele frumos arcuite și ochii căprui îi dădeau un

farmec adolescentin. Trupul mlădios se ghicea pe sub fusta maro.

„Este de vârsta mea, își zise Eden, dar are o experiență mai mare de viață”.

Don își aprinse o țigară în timp ce sora lui o întreba pe Eden:

- Ești prietena Cristinei?
- N-am avut încă ocazia s-o cunosc. Amy este prietena ei.
- Înțeleg. Când ai spus că sosește Amy?
- Peste câteva zile.
- Mai rămâi aici după venirea ei?
- Da. Amy m-a invitat să stau cu ea.

Don își puse ochelarii de soare pe birou și spuse:

– Am venit să discutăm cu Amy despre Crăciun. Părinții noștri știu că ea stă la vilă și s-ar bucura dacă prietena ta ar sărbători Nașterea Domnului cu noi. Bineînțeles că tu poți s-o însoțești, în caz că nu ai alte planuri.

– Îmi face plăcere. Sunt sigură că Amy va fi de acord. Aș vrea să știu dacă nu vă stânjenesc. În loc de o fată, vom veni două...

– Nu-i nici o problemă. Mama se va bucura. Apropo, ai mașină?

– Numai Amy are.

– Foarte bine. Noi locuim la Nepelle. Este un panou indicator pe șosea. Nu se poate să nu-l observi. Dacă nu cunoști regiunea, înainte de plecare să dai un telefon. Presupun că-ți vine greu să locuiești singură.

– Abia aștept s-o revăd pe Amy. Este prima dată când mă aflu pe țărmul oceanului. Îmi place mult plaja.

– Ești din Anglia, nu-i așa? o întreabă Bibi. Accentul te-a trădat. Ești în vacanță sau ai pe cineva în Australia?

– Mătușa mea m-a rugat să vin aici, dar ea a murit înainte ca eu să ajung în Australia. Din păcate, nu m-am înțeles prea bine cu bunicul meu.

– Ești tânără și te vei descurca în viață, o încurajă Bibi.
– Beți un ceai? le propuse Eden.
– Cu plăcere, zise Don.
– Oh, Doamne! exclamă Bibi. Nu se poate! Sin Watermount este aici! Nu trebuia să fie la Bangkok, cu Cristina?

Eden se uită pe fereastră și-l zări pe Sin plimbându-se prin grădină, fără îndoială cu gândul să vadă cine erau vizitatorii de la casa Cristinei.

– Are o problemă de rezolvat, afirmă tânăra englezoaică.
– Va fi cu siguranță surprins să ne vadă, remarcă Bibi, chicotind. Don și-a cumpărat mașina doar de o săptămână. Eden, ai discutat cu Sin?

– L-am văzut doar în treacăt. Watermount este foarte ocupat...

Fata nu mai avu timp s-o informeze pe Bibi că Sin lucrează la o carte, deoarece se grăbi să deschidă ușa de la intrare.

– Ai venit să vezi cine sunt oaspeții mei?

Sin se uită peste capul fetei în sufragerie și Bibi îi făcu cu mâna. Eden era intimidată de prezența lui Watermount.

– Sin! Ce bine-mi pare că te văd! rosti tare Bibi. N-ai plecat în Tailanda? De ce nu intri? Numai câteva minute.

– Îmi dai voie? se adresa el lui Eden. După cum vezi, ținuta mea nu este adecvată unei vizite.

Fata se înroși.

– Nu are nici o importanță cum ești îmbrăcat. Poftește în casă. Tocmai mă duceam la bucătărie să fac ceaiul.

Don se ridică în picioare când Sin se apropie și-i întinse mâna.

– Bună ziua, Sin.

– Am venit s-o cunoaștem pe prietena Cristinei, îi explică Bibi. Ce întâlnire neașteptată! De ce nu te-ai dus la Bangkok? se interesă tânăra, curioasă.

– N-am putut pleca din cauză că am avut mult de lucru. Peste câteva zile voi fi la Camberra unde sper să găsesc documentele care-mi lipsesc.

– De ce nu-ți amâni plecarea până după Crăciun? Mama va fi încântată să te aibă printre musafiri. Va veni și Amy.

– Prietena ei ne-a promis că ne va însoți, spuse Don.

– Rămâi cu noi, îl rugă Bibi.

– Nu cred că voi putea sta până atunci, se scuză Sin.

Eden se îndreptă spre bucătărie de unde se auzea numai murmurul vocilor oaspeților ei. Tânăra se gândi că Bibi își manifestase cu prea multă exuberanță plăcerea de a-l revedea pe Watermount. Se părea că sora lui Don este în termeni destul de amicali cu înfumuratul iubit al Cristinei. Don nu era genul de bărbat la care s-ar fi uitat Amy, bănuî tânăra englezoaică în timp ce puneă ceștile pe tavă. Cristina nu avusese de ce s-o avertizeze pe prietena ei.

Când intră în salon, oferindu-le musafirilor ceștile cu băutura aburindă și parfumată, Eden remarcă atmosfera de bună dispoziție ce domnea în cameră. Sin le povestea fraților Webster aventuri de la pescuit, iar Don îl întrerupea din când în când, cerându-i amănunte în legătură cu momeala cea mai bună pentru ton. Bibi îi spuse lui Watermount că nu era încântată de munca pe care o făcea la ferma tatălui ei.

– Sunt contabilă plantației de bananieri, dar nu aceasta este ținta vieții mele. Vreau să cunosc lumea și să călătoresc în străinătate. Mi-ar plăcea să trăiesc ca tine, Sin. Ești într-o continuă agitație, dar ai avut ocazia să cunoști multe locuri de pe planetă.

– Îți mărturisesc sincer că m-am plictisit să fiu mereu pe drumuri. Aș vrea să mă stabilesc undeva, afirmă Watermount, surâzând.

Eden își spuse că Sin n-ar trebui să-i facă ochi dulci lui Bibi. Ce ar spune Cristina dacă ar ști că iubitul ei se uită la alte femei?

– Cum merg treburile la Nepelle? se interesă Watermount.

Înainte ca Don să deschidă gura, Bibi răspunse, făcând o grimasă:

– Vara este anotimpul cel mai nesuferit. Căldura e greu de suportat pe o plantație de bananieri. Aștept cu nerăbdare să-mi iau o săptămână de vacanță și să stau la plajă. Și Don are nevoie de odihnă. Părinții noștri vor pleca în concediu curând.

– Tata nu poate părăsi acum plantația, o completă fratele ei. Este sezonul recoltării fructelor și în plus, trebuie stropiți pomii împotriva dăunătorilor.

– Știu că arborii bătrâni trebuie înlocuiți, remarcă Sin. Bananierii cer o îngrijire specială. Cum se simte tatăl tău, Don?

– Bine, mulțumesc.

Eden îi întinde o ceașcă de ceai și se gândi că totuși, Don este simpatic. Amy îl va găsi pe gustul ei, preferându-l unui fermier văduv, cu o fetiță de opt ani. Alegerea îi va aparține, bineînțeles, prietenei sale...

Bibi sorbi o gură de ceai, apoi reveni la invitația adresată lui Watermount.

– Sin, nu se poate să stai singur de Crăciun. Vino la noi.

– Am o soră măritată în Camberra, astfel că am la cine să mă duc. Deocamdată, nu m-am hotărât unde voi petrece Crăciunul, adăugă el surâzând. Îți mulțumesc pentru invitație.

– Să-mi dai un telefon.

– Desigur. Acum, vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Vom pleca și noi, îi spuse Bibi lui Eden. Mă bucur că te-am cunoscut. Sin, a fost o plăcere să te revăd!

– Plăcerea este de partea mea, rosti Watermount galant.

Eden se uită mirată la vecinul ei. Niciodată el nu-i vorbise pe un asemenea ton, deși ea era mai drăguță decât sora lui Don.

– Te așteptăm de Crăciun la noi, îi reaminti Bibi la despărțire. Să vii cu Amy. Nu trebuie să vă îmbrăcați în rochii de seară. Este cald și soarele nemilos.

*

* *

În aceeași seară, Amy o sună pe prietena ei.

– Eden? Bună, ce mai faci?

– Bine.

– Cum te descurci?

– Fii liniștită, totul este în regulă. Khu Khan este un motan cuminte. Nu am probleme cu el. Cum a fost petrecerea? Te-ai întors de la fermă sau mai ești acolo?

– M-am distrat de minune și gazda mea m-a rugat să-mi amân plecarea. Dă-mi mai multe amănunte despre tine.

Eden ezită o clipă, apoi se hotărăște să nu-i comunice lui Amy că Sin se afla la vilă, pentru a nu o neliniști.

– Khu Khan m-a îndrăgit din prima clipă. Am înotat și m-am bronzat. Îmi place casa Cristinei. Am găsit un bilet care îți era adresat. Este vorba despre hrana motanului, folosirea mașinii și îngrijirea vilei. De exemplu, te anunță că-l vei cunoaște pe vărul ei, Don Webster.

Amy izbucni în râs.

– Mi-e teamă că Don este un bărbat între două vârste. Cristina vrea să mă mărite. La Brisbane mi-a prezentat mai mulți pretendenți, dar toți erau prieteni cu fostul ei soț. L-ai văzut pe Don?

– Da.

– Când?

– Azi după-amiază, când a venit să te invite de Crăciun la familia lui. Are și o soră, Bibi. Don a fost drăguț și m-a invitat și pe mine.

– Oh, ce bine. Cum arată Don?

– Destul de drăguț.

– Dacă vrei, poți să te întâlnești cu el. În acest moment nu doresc să mă lăd de nici un bărbat.

Nici Eden nu era interesată de o idilă. Pulsul ei nu se accelerase când îl cunoscuse pe Don. Era puțin probabil ca dorința Cristinei să se realizeze atât de curând.

– Nu ne vom scoate ochii din cauza lui, o asigură ea pe Amy.

– Îți voi da o veste neplăcută, draga mea. Mike m-a rugat să petrec Crăciunul la ferma lui. Din moment ce nu vei fi singură, mă gândesc să cedez insistențelor gazdei mele. Dacă te plictisești la vilă, voi veni să stau cu tine...

Eden simți un fior rece pe spinare. Watermount îi spusese că nu va pleca din Birrie Point până nu va sosi prietena ei. În același timp, putea fi atât de egoistă încât s-o împiedice pe Amy să se distreze în mijlocul familiei Hewett? Oricâte rezerve ar avea față de fermierii care locuiau izolați, se părea că prietena ei era îndrăgostită nebunește de Malcolm Hewett, așa că...

– Amy, zise ea cu glas tare, nu-ți spun ce să faci. Totul depinde de tine. Eu mă simt bine aici și cu siguranță că de Crăciun mă voi duce la familia Webster.

– Oh, ce bine, se grăbi Amy să-i mulțumească. Sunt liniștită în privința ta. Mă bucur că te-ai împrietenit cu frații Webster. Cine știe, poate te îndrăgostești de Don!? Distrează-te cât poți. Încă o dată, îți mulțumesc. Ne vedem după Crăciun. Te sun din nou și-ți voi comunica data sosirii mele. La revedere, draga mea.

„Ce ghinion!” exclamă Eden, după ce închise telefonul, uitându-se la fotografia lui Sin Watermount de pe birou. Când va putea scăpa de acest bărbat încrezut? Oricum, nu-i va destăinui că Amy se răzgândise, amânându-și călătoria spre litoral. Sin va pleca spre Camberra în zori, crezând că Amy își va face apariția mai târziu, spre înserat. În felul acesta, toată lumea va fi mulțumită. Watermount va fi sigur că vila Cristinei este bine păzită, iar Eden nu va mai trebui să tremure la gândul că el îi spionează mișcările.

Înainte de a se culca, tânăra regretă că refuzase bicicleta lui Sin. Din moment ce nu putea să folosească mașina Cristinei, bicicleta era singurul mijloc de locomoție rezonabil și utilizabil pentru cumpărături sau pentru plimbări pe faleză. Soarele era arzător și căldura făcea imposibil mersul pe jos.

A doua zi dimineața, fata se hotărî să meargă la vila lui Sin pentru a rezolva problema bicicletei.

La umbra unui copac, masa din lemn masiv era pregătită pentru micul dejun. Eden apăsă butonul soneriei, privind la tufele de iasomie care înmiresmau aerul din grădină.

Watermount îi deschise ușa și se uită întrebător la tânăra care se simțea stingheră. Dinspre bucătărie venea o aromă de cafea și pâine prăjită. Stăpânul vilei purta un halat și papuci de casă.

– Ce dorești? rupse el tăcerea.

– Am venit mai devreme ca să nu te deranjez de la lucru. Aș vrea să știu dacă mai pot să-și împrumut bicicleta.

– Desigur, zise Sin, zâmbind. Bicicleta este în garaj. Poți s-o iei. Te duci în oraș? Ai de făcut cumpărături?

Tânăra dădu din cap și-i destăinui intențiile sale.

– Vreau să iau niște daruri pentru familia Webster.

– Foarte bine. Poți păstra bicicleta cât dorești. Când vei pleca de la vilă o voi recupera ușor. Cristina locuiește la doi pași de mine.

– Îți mulțumesc încă o dată.

– De ce n-o aștepți pe Amy? Veți putea face cumpărături împreună.

Fata simțea că este pe punctul să se trădeze, deoarece era îmbujorată la față, însă căută să se stăpânească și inventă pe loc o scuză convingătoare.

– M-am gândit să dau o raită prin magazine, să văd ce mai găsesc. Voi lua o hotărâre mai târziu.

– N-ai de ce să te scuzi. Nu poți să iei daruri mai scumpe decât îți permite punga. Ai bani suficienți?

– Ce bani? se apără fata, crezându-se acuzată că luase banii Cristinei.

Sin își arcui sprâncenele.

– Banii pe care-i ai de cheltuială.

– Am avut impresia că te referi la banii din vaza de porțelan chinezesc din salon. M-am obișnuit cu reproșurile tale.

Ochii lui verzi clipiră supărați.

– Nu vreau să mă cert de dimineață. Îmi pare rău că nu putem să ne înțelegem ca doi oameni civilizați.

Eden dădu din umeri, temându-se de proasta lui dispoziție.

– Ce contează că nu ne înghițim? Măine vei pleca, fiindcă Amy trebuie să sosească la Kamballa. Așa cel puțin am înțeles că vei face.

– Ți-am promis că mă voi îndrepta spre Camberra, imediat ce prietena ta se va ocupa de vila Cristinei. Apropo, nu bei o ceașcă de cafea? Ai luat micul dejun?

– Mulțumesc, dar am mâncat deja, minți tânăra pentru a evita prelungirea discuției. Sper să obții toate informațiile de care ai nevoie. Îți urez sărbători fericite, în caz că nu ne mai vedem înainte de plecarea ta.

– Nu scapi atât de ușor de mine. Până mâine mai este timp să ne spunem la revedere.

Eden schiță un zâmbet și se duse la garaj. Peste câteva minute, era din nou în vila Cristinei. Ziua se anunța minunată și era păcat să nu profite de vremea încântătoare de vară. Valurile erau amenințătoare și nu putea înota în ocean. Există pericolul să se înece și fata se imagină pe jumătate leșinată, scăpată de furia valurilor de brațele vânjoase ale lui Sin. „Nu, se hotărî Eden, nu-i voi oferi prilejul să mă salveze. Mă voi duce să înot în lagună“.

Valurile se spărgeau înainte să ajungă în lagună, iar nisipul auriu era îmbietor. Greierii târâiau în iarbă, iar niște copii se jucau în nisip. Eden își luase un coș cu fructe și mânca din ele când i se făcea sete. Întinsă la soare, ignorând avansurile tinerilor bronzăți de lângă ea, fata petrecu o dimineață plăcută pe plaja plină de lume. Atenția îi era îndreptată spre niște copii care făceau baraje de nisip pe țărmul lagunei, căutând să prindă câțiva pești.

La întoarcere, Eden era atât de obosită încât nu dorea decât să doarmă. După o cină ușoară, se urcă în pat. Luminile de la vila de alături erau aprinse. Era ultima noapte a lui Sin la Birrie Point și fata își imagină cu plăcere că în seara următoare va rămâne singură, fără să fie deranjată de vecinătatea lui.

După o noapte de somn odihnitor, tânăra se trezi în zori și se duse să facă baie în ocean. Apa era calmă și răcoroasă. Sin era, fără îndoială, în vila lui, făcându-și bagajele. Spre uimirea ei, îl zări pescuind pe stâncile din apropierea țărmului. Fluxul era la cotă maximă, iar el stătea cu spatele la țărm, semănând cu o statuie. Fata îl privea admirativ. Sin dădea impresia unui înțelept aflat într-o meditație adâncă, departe de tumultul vieții.

Fără să facă zgomot pentru a nu-l tulbura, Eden intră în apă. Pe un panou înfipt în nisip se puteau citi aceste cuvinte: „Pericol. Înotul interzis“.

Pericol? Ce primejdie putea veni dinspre ocean? Nici un val nu-i încrețea suprafața. Sin o avertizase căutând s-o înfricoșeze, dar realitatea nu se potrivea cu spusele lui. Ce se întâmpla dacă se va scălda lângă țărm? Dacă o vede, Watermount se va supăra că nu-i ascultase sfatul.

Până la urmă, Eden renunță să înoate, pentru a evita orice scandal, știind cât de furios poate fi vecinul ei. Pe deasupra, el ar fi întrebat-o despre Amy și fata prefera să nu fie nevoită să-l mintă.

Întorcându-se la mal, tânăra își strânse lucrurile și urcă resemnată panta falezei. După ce-și puse o bluză și o pereche de jeansi peste costumul de baie, se urcă pe bicicletă și se îndreptă spre lagună.

Spre seară, se întoarce acasă și nu remarcă nici o lumină la fereastra sufrageriei de la vila vecină.

Ușurată, deși încă neîncrezătoare, fata așteptă să se facă noapte, însă temerile ei nu se adevăriră. Fereastra de la vila vecină rămăsese întunecată.

„A plecat“, își spuse Eden, ducându-se la culcare. Senzația de pace și liniște care-i cuprinsese sufletul era însoțită de o apăsare neașteptată. O emoție ciudată o făcu să dorească mai mult ca oricând prezența lui Amy. Singurătatea era deplină și numai motanul care dormea la picioarele ei îi alunga teama de necunoscut.

Capitolul 4

Când se trezi a doua zi, soarele strălucea la orizont. Eden își întinse brațele, bucuroasă că se află pe litoral. Ce idee minunată avusese Amy! Acum abia putea să profite de zilele de vacanță. Sin plecase și nu mai era nimeni care s-o spioneze sau s-o muștru-luiască pentru orice fleac. Plaja era pustie și va putea înota fără frică.

Uitându-se la ceasul de pe noptieră, tânăra văzu că era ora șase. Dându-se jos din pat, se apropie de fereastră și-l căută cu privirea pe Watermount. Nu era nimeni în ocean. Acum el se afla la Camberra. Își puse costumul de baie și cu prosopul pe umeri coborî faleza, anticipând plăcerea pe care o va încerca în apa răcoroasă a oceanului.

Pe când mai avea câțiva pași până la țărm, zări un înotător pe creasta unui val și Eden se opri cu inima cât un purice. Nu era posibil ca Sin să nu fi plecat! Totuși, capul lui se vedea din apă, ceea ce dovedea că vecinul ei nu se ținuse de cuvânt.

„Asta însemna, își spuse tânăra înfiorându-se, că el lipsise seara trecută de acasă, întorcându-se târziu, după ce ea

adormise. Ce mă fac acum? Pe unde scot cămașa când mă va întreba unde este Amy?“

Cu toate acestea, neliiniștea fetei era dublată de o senzație bizară de satisfacție că Sin rămăsese la vilă.

Cel mai bine ar fi să se întoarcă acasă. Se răsuci pe călcâie și porni repede.

– Unde te duci? se auzi vocea lui Watermount. De ce te-ai răzgândit? Vrei să faci baie?

Tânăra reveni la țarm, rușinată.

– N-am știut că ești aici. Am crezut că ai plecat...

Sin ieși din apă și începu să se șteargă cu prosopul.

– Ți-am spus că nu plec înainte de a-mi fi luat la revedere. Nu te jena dacă vrei să te scalzi. Plaja nu-mi aparține. Când a venit Amy?

– Prietena mea nu a sosit încă, răspunse fata, simțind că-i ard obrazii.

Watermount se încruntă și o cercetă cu privirea pe tânăra care-o lăsase capul în jos, prefăcându-se că se uită la o scoică de lângă piciorul ei.

– Amy trebuia să sosească aseară, nu-i așa? Ai aflat ceva de la ea?

– Da, recunoscui fata. Prietena mea m-a anunțat că nu poate veni la Birrie Point.

– Și-a amânat sosirea?

– Da, rosti Eden, împingând cu piciorul scoica.

– Când vine? Azi? Măine?

După o clipă de ezitare, ea îi spuse adevărul:

– Amy va veni aici abia după Crăciun.

– Iată o veste neașteptată, comentă Sin cu o voce gravă.

– Ți-a stricat planurile? se interesă Eden, dându-și părul pe spate.

– Vom discuta mai târziu despre asta. Vrei să înoți?

Fata îl urmă în apă fără să protesteze. Ziua era încântătoare. Nici un nor nu acoperea soarele. Având un ajutor de nădejde, Eden nu risca nimic dacă înota.

Din câteva mișcări energice, Watermount ajunse la stâncile pe care obișnuia să se odihnească în fiecare dimineață.

„Cât de plăcut este“ se gândi fata, să stai înconjurat de apă, ca și cum ai fi singur în Oceanul Pacific.

Eden fu oprită să înainteze de un val care se sparse în apropierea țărmului. Mai repede nu putea înainta căci forțele fetei nu erau în stare să spintece valurile furioase. Tânăra se bucura ca un copil, sărind când valul se năpustea asupra ei. Viața era frumoasă și nu făcuse nici o greșală venind în Australia.

După o jumătate de oră, Eden se întoarse la vilă, făcând un duș și își puse o rochie ușoară, apoi își pregăti micul dejun. Stătea la masa din bucătărie uitându-se la motanul care torcea fericit la picioarele ei, când soneria de la intrare se auzi îndelung.

Eden se duse la ușă și-l văzu pe Sin, ținând în mână o pungă de plastic.

– Ți-am adus niște pește. L-am prins ieri, o lămură el. Am trecut pe la tine, dar nu erai acasă. Poți să-i dai și motanului. Pisicilor le place mult în pește.

Tănăra îi mulțumi adresându-i un zâmbet și luă punga pe care el o păstrase în frigider.

– Sper că știi să gătești peștii, adăugă Watermount pe un ton zeflemitor.

Eden tresări, fiindcă ironia lui Sin îi rănea orgoliul. Până când o va socoti incapabilă să se descurce, în cele mai simple împrejurări? El își făcuse un obicei din a-i atrage atenția asupra modului cum trebuie să se poarte, de parcă ar fi vorbit cu un copil neștiutor.

– Bineînțeles că pot să-i pregătesc, ripostă fata. Peștii sunt foarte gustoși. Îți mulțumesc pentru amabilitate.

– Cu plăcere, spuse Sin, îndepărtându-se.

Motanul se apropie de pungă, atras de mirosul de pește.

– Ce vrei, Khu Khan? Ți-e poftă de o mâncare delicioasă? În seara asta vom avea pește la masă.

Darul neașteptat o impresiună pe Eden, care-și schimbă părerea despre vecinul ei. Parcă nu mai era așa de nesuferit, chiar dacă se purtase aspru cu ea. Nu câștiga nimic dacă-l contrazicea, și până la urmă constatasese că există posibilitatea de a păstra o relație amicală cu el. În scurt timp, Sin își va da seama că ea nu este o fată zvăpăiată și lipsită de simțul răspunderii. Era în interesul ei să-l suporte încă două-trei zile până când se va hotărî să plece la Camberra.

„Este liniștitor, își spuse Eden, să știi că ai pe cineva care te apără. Ochiul lui vigilent va observa orice mișcare suspectă la vila Cristinei“.

Fata se sui pe bicicletă și parcurse câțiva metri, când îl văzu pe Watermount plimbându-se prin grădină.

Până atunci, așteptase cu teamă reîntâlnirea cu el, dar gestul lui generos o făcu să se oprească, așteptând ca Sin să se apropie.

Pielea lui bronzată strălucea la soare, iar trăsăturile accentuate ale feței exprimau o voință de fier. Eden se gândea că Sin nu era un bărbat frumos, dar virilitatea îl făcea irezistibil în fața femeilor. Cristina Vaughan se îndrăgostise nebunește de el și nu se putea spune că era o femeie care ducea lipsă de admiratori. Oricum, Watermount nu era bărbatul ideal din visurile ei...

– Unde te duci? o întreabă el.

Eden simți din nou că tonul cu care vorbise este agresiv. De ce nu era mai amabil și mai apropiat?

– La cumpărături, răspunse ea sec. Am încuiat ușile și am tras storurile. Du-te și verifică! Știi unde este cheia!

Tânăra regretă imediat că se răstise la el. Poate că Sin venise cu intenții pașnice și ea îl enervase.

Ochii lui verzi păreau obosiți.

– Nu-mi stă în caracter să te verific.

Eden îl privi nedumerită. Nu cu mult timp în urmă, el îi reproșase că se purtase incorect cu bunicul ei și acum, devenise brusc încrezător. Ce-l determinase să-și schimbe părerea?

– Nu m-ai certat că am uitat deschisă ușa din spate?

El zâmbi, amuzat de înverșunarea ei.

– Să lăsăm discuțiile în contradictoriu. Am venit să-ți spun că m-am răzgândit: voi petrece Crăciunul la familia Webster. Am vorbit la telefon cu mama lui Bibi și am anunțat-o că-mi va face plăcere să mă număr printre oaspeții ei. Doamna Webster m-a întrebat dacă Amy a sosit și i-am spus că prietena ta nu va fi aici de Crăciun. Având în vedere că nu ai mașină, poți să mergi cu mine la familia Webster. Îți voi anunța ora plecării.

Eden se simți rușinată că Sin o pusese într-o situație jenantă. De ce o informase pe mama lui Don că Amy nu va veni la petrecere?

– Nu era nevoie să vorbești în numele meu, rosti ea. Bineînțeles că aveam de gând să telefonez eu însămi la familia Webster. În privința mașinii, mă voi duce fără ajutorul tău; voi lua un taxi.

– În ziua de Crăciun? Este imposibil. În orașel nu sunt decât câțiva taximetriști și nu te sfătuiesc să faci autostopul.

– Iar îmi dai sfaturi! exclamă tânăra, revoltată.

Urcându-se pe bicicletă, începu să pedaleze cu furie, fără să mai aștepte replica lui Sin.

Pe drum, îi păru rău că-l părăsise atât de nepoliticos, și-i cumpără o cravată scumpă. „Poate că nu-i va fi pe plac“, se gândi Eden știind că el este un bărbat elegant și pretențios. Pentru doamna Webster alesese o cutie cu bomboane de ciocolată, iar pentru tatăl lui Don, o cutie cu alune. Lui Bibi îi luă un săpun fin, iar lui Don o cravată în culori pastelate, mai ieftină decât cea a lui Sin. Bucuria de a dăruia era mare, cu toate că economiile ei se subțiaseră destul de mult. Amy o va împrumuta, și la întoarcerea ei în Kamballa, își va găsi o slujbă.

Toată ziua fu chinuită de purtarea ei față de Watermount și în zorii zilei următoare, bătut la ușa casei lui, spunându-i că acceptă să meargă cu el la familia Webster. Sin dăduse morocănos din cap și se întorsese la masa de lucru.

În ajunul Crăciunului, el sună la ușa vilei Cristinei.

– Mâine la ora unsprezece să fii gata. Să nu întârzii. Nu-mi place să aștept.

Eden își aminti de ultimul Crăciun petrecut în Anglia. Deși mama ei fusese bolnavă, sărbătoarea adusese puțină veselie în casa veche din orașelul în care locuia familia Dare. Mama sa bănuia că nu mai are mult de trăit și se bucura că este împreună cu fiica ei. Mătușa Silvia le trimisese o felicitare caldă și mama ei exclamase cu lacrimi în ochi:

– Îmi pare rău că n-am avut ocazia să mă întorc în Australia. Cine știe când o voi vedea pe Silvia?

Deși era cald, fata nu se dusese la ocean, cu toate că-l zărise pe Sin înotând. După ce-și pregăti micul dejun, Eden făcu curat în toată casa, având grijă să nu rămână nici un fir de praf pe bibelourile din salon. Când va veni s-o ia, Watermount nu va avea nimic să-i reproșeze. Pâna la ora plecării, făcu un duș și-și aranjă buclele blonde, apoi îmbracă o rochie de bumbac care-i venea foarte bine.

Uitându-se la ceas, observă că mai era o jumătate de oră până când Sin va suna la ușa. Grijulie să fie totul în ordine, tânăra puse bibelourile la locul lor pe rafturile de lemn. Cele mai multe înfățișau animale de diferite mărimi și erau din sticlă, ceramică și bronz. Unele erau valoroase și aveau o lucrătură fină și, deși Eden nu se pricepea la recunoașterea vechimii, o figurină îi atrase atenția. Era o fată cu o pisică în brațe, și ea o cerceta curioasă, observând că bibeloul fusese spart și lipit.

Când auzi soneria, Eden tresări și scăpă figurina din mâini. Chiar dacă aceasta căzu pe covor, capul fetei se desprinsese de restul corpului.

Când Sin Watermount intră în cameră, Eden ținea în mână cele două părți ale figurinei.

– Oh, îmi pare rău că nu sunt încă gata! se scuză tânăra.

– Nu-i nimic, zise el, uitându-se la bucățile de porțelan.

Eden se simțea vinovată și aștepta ca Sin s-o muștruluiască. În loc să-i spună cuvinte aspre, el se mulțumi s-o privească disprețuitor. Fata se gândea că vecinul ei îi va face reproșuri meritate, dar el se abținu pe moment, având în vedere că era o zi de sărbătoare. Se putea ca el să fi fost cel care-i dăruise Cristinei figurina și în acest caz, situația în care se afla Eden s-ar fi înrăutățit.

Fata puse cele două bucăți de porțelan pe masă și luă în brațe motanul care se freca de picioarele ei.

– Să nu pedepsești motanul! îi porunci Watermount. Cristina ține mult la el și-i iartă toate poznele.

Eden mângâie blana motanului și spuse pe nerăsuflăte:

– Nu el a spart bibeloul.

Sin făcu o mutră mirată.

– Crezi că vântul a mișcat perdeaua și aceasta a agățat figurina?

– Eu am scăpat bibeloul din mâini, recunosc tu tânăra. „Am sters praful și am făcut o mișcare greșită, pierzându-mi echilibrul, chiar în momentul când voiam să pun figurina pe raftul de sus”, se gândi să spună, pentru a-și justifica neatenția. Fără să vrea, Eden îi destăinuie adevăratul motiv al spargerii bibeloului:

– Dacă vrei să știi, află că am tresărit când am auzit soneria. Din cauza sperieturii, figurina mi-a alunecat din mâini. Ai sosit cu o jumătate de oră mai devreme. Bineînțeles că nu ești obligat să mă crezi pe cuvânt. Ai impresia că am început să-i distrug lucrurile Cristinei, nu-i așa?

– Nu fi absurdă! îi tăie el vorba. Mi-am dat seama că a fost un accident. Pe viitor să nu te mai ocupi de curățenie pentru a-mi demonstra că ai un caracter bun. Nu mă poți convinge așa ușor să-mi schimb părerea. Du-te și aranjează-ți ținuta!

Eden se grăbi să se schimbe, pentru a nu-l face să aștepte prea mult. Chiar dacă el îi reproșase că nu fusese atentă, nu trebuia să-și strice buna dispoziție. Ziua începuse rău, dar fata avea speranța că ghinionul fusese spart.

Watermount o examinează îndelung din cap până în picioare și spuse pe un ton blând:

– Acum arăți așa cum trebuie pentru o sărbătoare. Să uităm incidentul cu bibeloul. Am fost cam aspru cu tine, deoarece Cristina ține mult la el.

Fata rămase o clipă pe gânduri, regretând că fusese atât de neîndemânatică.

– Voi lipi bucățile sparte.

Sin făcu un gest cu mâna și exclamă agasat:

– Ți-am spus să dai uitării tot ce s-a întâmplat. Bibeloul nu mai are nici o valoare.

Tânăra repetă cu voce fermă:

– Ți-am spus că voi lipi bucățile și mă voi ține de cuvânt.

– Să mergem!

Șoseaua mergea de-a lungul coastei. Cerul senin și arborii exotici care se întindeau până departe alcătuiau o oază de verdeață. În curând, mașina trecu pe lângă plantațiile de bananieri. Atmosfera devenise mai umedă și mai răcoroasă. Sin îi dădea explicații în legătură cu creșterea bananierilor și-i arăta locurile cele mai pitorești din regiune.

– Când va veni Amy, să o rogi să te ducă la pădurea din vestul ținutului. Veți putea înota în râu și veți avea ocazia să vedeți păsări și plante deosebite. Ți place natura sălbatică?

– Desigur, răspunse fata.

Mașina coti brusc, îndreptându-se spre Nepelle.

– Familia Webster are o plantație de bananieri care se întinde pe câteva hectare.

Eden privea copacii care aveau în vârf ciorchini cu fructe de culoare verzuie.

– La ce folosesc țevile care traversează plantația?

– Fără irigații, bananierii nu vor rodi. Fiecare arbore are nevoie de multă apă. Zi și noapte, pompele funcționează din plin.

În vârful dealului se zărea casa familiei Webster. Sin îi explică lui Eden că bananele sunt cărate cu ajutorul unor lăzi mari și trecute printr-o baie de aburi ce conține substanțe contra dăunătorilor, apoi sunt livrate la consum.

Soții Webster erau oameni harnici și primitori, așa cum sunt fermierii australieni. Domnul Webster era slab și avea fața uscățivă, iar soția lui era plinuță. Eden le explică, încurcată, că Amy fusese reținută în casa unor prieteni și că va sosi la Burrangarra peste două zile.

Toată lumea bea bere și tânăra englezoaică nu refuză paharul pe care i-l întinse Bibi, nevrând să dea impresia că nu se bucură într-o zi de sărbătoare.

După o jumătate de oră, Eden împărți cadourile gazdelor și lui Sin. Acesta îi dădu un pachet pe care era scris numele ei. Doamna Webster fu încântată de cutia cu bomboane de ciocolată și o sărută pe Eden, spunând:

– Ești foarte drăguță.

Domnul Webster desfăcu pachetul și puse cutia cu alune pe masă pentru toți musafirii. Soția lui îi servi cu bomboane. Don se declară încântat de cravată, iar Bibi mirosi săpunul, spunând că avea un parfum exotic. Sin își înnodă cravata la gât, spre satisfacția lui Eden care se felicita în sinea ei că reușise să-i mulțumească pe toți. Bibi făcu ochii mari de invidie observând cât de bine se potrivea cravata cu cămașa lui Sin.

– Ai dat o grămadă de bani pe cravată! exclamă ea, privind-o în ochi pe Eden. Ești la fel de bogată ca și gazda ta? Cristina l-a moștenit pe soțul ei, dar tu nu trebuia să-ți risipești economiile.

Tânăra englezoaică își mască stânjeneala plecându-și privirea asupra cadoului primit de la Sin. Era o eșarfă de mătase care se asorta cu rochia ei.

Bibi primise o eșarfă galbenă și se grăbi să și-o înfășoare în jurul gâtului, uitându-se curioasă în oglindă.

Sin se apropie de Bibi, întrebând-o dacă-i place eșarfa și fata drept mulțumire, își încolăci brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l pe obraji.

Observând că Eden primise și ea o eșarfă, sora lui Don făcu o mutră bosumflată, de parcă ar fi fost logodnica lui Watermount.

Sin o invită pe Bibi la o mică plimbare și doamna Webster le spuse să nu stea prea mult, căci masa era gata. Eden o ajută să aducă platourile cu gustări reci: piftie de curcan și șuncă de porc, castraveți și roșii, salate asortate și fructe de mare. „Mâncarea este din belșug și ajunge pentru douăzeci de persoane”, se gândi Eden, uitându-se la măslinile murate și la brânzeturile care completau bunătățile pregătite de gazde. Prăjiturile și salatele de fructe erau puse pe o masă alăturată, fiind apreciate de comeseni și în special de tânăra englezoaică. Aroma de vanilie și de scorțișoară era un argument hotărâtor și Eden gustă cu plăcere din preparatele doamnei Webster. Spre marea ei ușurare, nu se mai servi bere, ci doar lichior de cafea.

După-amiaza trecu repede și Eden se oferă să ajute la spălatul vaselor în timp ce bărbații și Bibi stăteau în sufragerie, la un pahar de coniac. Când își termină treaba în bucătărie, Eden reveni în încăperea frumos decorată și remarcă faptul că Bibi stătea pe brațul fotoliului în care se așezase Sin, mâncând alune.

„Poate că din cauza alunelor are fundul atât de mare” își spuse Eden, care se abținu să mănânce mult.

Bineînțeles, ziua avu un sfârșit neașteptat. Furtuna se iscă din senin și ploaia căzu în rafale peste pământul crăpat de arșiță. Temperatura scăzu rapid în timp ce stropii grei se izbeau de acoperișul de tablă al casei. Ramurile bananierilor se înclinară sub povara ploii. La fel de brusc apăru și soarele, iar pământul se uscă repede. Crengile arborilor se înălțară imediat, în timp ce apa șiroia pe frunzele zimțate. Păsările reîncepură să ciripească, scuturându-și penajul umed.

Se făcuse ora cinci și doamna Webster aduse ceaiul. Eden nu se

atinse de prăjituri, simțind că-i plesnește burta de atâta mâncare.

Într-un târziu, Sin și Eden își luară la revedere de la gazde. Bibi îl sărută pe Sin, spunându-i că abia așteaptă să-l revadă.

Pe drum, Eden se gândi că motanul era flămând.

– Sărmanul Khu Khan! exclamă fata când mașina trecea pe lângă vilele luminate de pe țărmul oceanului. Cred că motanul Cristinei este înfometat. Îmi pare rău că l-am lăsat singur.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, o consolă Sin. Imediat vom ajunge acasă și vei putea să-l hrănești. În fond, orice motan știe să se descurce singur când stăpâna este plecată de acasă.

– Când mă vede, Khu Khan se freacă de picioarele mele.

– Îți mulțumesc pentru cravată, îi spuse Watermount, oprind motorul mașinii în fața vilei Cristinei.

Tânăra avea impresia că el îi era recunoscător doar pentru că prețul cravatei acoperea pierderea produsă de spargerea bibeloului, dar se abținu să facă o remarcă răutăcioasă într-o zi de sărbătoare.

– Mă bucur că ți-a plăcut cadoul meu, rosti ea. Mama îmi spunea că este foarte greu să alegi o cravată.

– Îți mărturisesc sincer că mi-ai oferit un cadou deosebit.

– Și eu îți mulțumesc pentru eșarfă. Noapte bună.

Sin îi adresă un zâmbet larg și ea îi înapoie zâmbetul. Când nu mai era încruntat, Watermount devenea un bărbat seducător și tandru. . .

Înainte de a se culca, Eden își rememorează momentele plăcute petrecute la familia Webster. Sărbătoarea nașterii lui Isus Hristos fusese cu adevărat o zi înălțătoare. Peste o zi, Amy va sosi la vilă și totul va reintra în normal.

Tânăra lipi cele două bucăți ale figurinei chiar în dimineața următoare, cu cleiul special pe care-l găsisese într-un sertar din dulapul de la bucătărie.

Cristina nu va observa că figurina fusese spartă, dar Sin îi va reaminti mereu gafa. Poate că aceasta va fi singura amintire pe care ea i-o va lăsa.

Capitolul 5

Telefonul sună chiar în momentul când Eden voia să se ducă la ușă să dea drumul în casă motanului. Fata alergă într-un suflet în sufragerie, știind că prietena ei este la celălalt capăt al firului.

– Cum ai petrecut Crăciunul? o întreabă Amy.

– Foarte bine.

– Și eu m-am distrat de minune. Acum sunt la Kamballa.

– Nu vii mâine?

– Nu cred. Îmi este rușine că te-am lăsat să stai singură, însă Malcolm a insistat să merg la vila lui de pe țărmul de sud al Australiei. Fiica lui nu se poate despărți de mine. Mi-e teamă că voi ceda rugămintii tatălui ei, numai dacă nu ai nevoie de mine.

Eden simți un fior rece pe șira spinării. Prietena ei o pusese într-o situație jenantă: Sin afirmase, sus și tare, că nu va pleca din Birrie Point înainte de sosirea lui Amy. Era absurd să depindă de capriciile prietenei sale! Cu toate acestea, bunul-simț o împiedica să-i explice ce greu îi venea să-l suporte pe Watermount. Nici minciuna nu mai putea s-o ajute, căci vecinul ei era hotărât să nu-și încalce promisiunea...

– Amy, nu văd de ce te cramponezi de Hewett. Știi foarte bine

că bărbații care au un copil de crescut sunt în căutarea unei soții pentru a-i da o mamă odraslei lor. Ești prea tânără ca să-ți asumi o asemenea răspundere. Eu...

– Eden! o întrerupse Amy, chicotind. Habar n-ai ce vârstă are Malcolm și nu știi cum arată.

– Nu este prea bătrân pentru tine?

– N-ai ghicit. Află că are treizeci și unu de ani. De fetița lui se ocupă menajera care ne va însoți pe litoral. Îți destăinuiesc un lucru, dar te rog să rămână între noi: eu și Mike ne iubim foarte tare! Cred că peste o săptămână voi deveni soția lui. Vacanța ne va ajuta să ne cunoaștem mai bine.

– Oh! exclamă Eden, bucuroasă. În cazul acesta, trebuie să-l însoțești. Nu ăm pot opune fericirii tale.

– Știi că ești o fată generoasă. De aceea țin la tine. Îți doresc să fii înconjurată de o mulțime de admiratori. Te plictisești singură, nu-i așa?

– Mă simt în siguranță fiindcă Sinclair Watermount locuiește aproape de mine, mărturisi Eden pentru a-și liniști prietena.

– Cum? N-a plecat la Bangkok? Cristina mi-a spus că el o va însoți în Tailanda!

– Sin a fost obligat să renunțe în ultimul moment la călătorie. Trebuie să-și termine cartea la care lucrează.

– Cristina trebuie să fie neconsolată... Cum arată vecinul tău? Este seducător, nu-i așa?

– Nu prea am ocazia să discut cu el. Este foarte ocupat.

– Nu-i nimic, bine că ai pe cineva în apropiere. Încă o dată, îți mulțumesc pentru înțelegere. La revedere.

Eden puse receptorul în furcă și se îndreptă spre ușă. Așadar, Sin Watermount va putea pleca la Camberra fiindcă Amy nu intenționa să vină la Birrie Point. Situația în care ea se găsea devenise mai încurcată ca niciodată. Lipsită de bani, fără serviciu și alungată de bunicul ei, tână englezoaică locuia într-o vilă al cărei proprietar era plecat.

Deschizând ușa de la intrare, observă că furtuna era gata să izbucnească. Norii acopereau cerul și tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape. Motanul nu se vedea nicăieri. De obicei, Khu Khan zgâria cu ghearele la ușă sau mieuna pentru a fi lăsat înăuntru. Fata îl strigă de câteva ori, dar motanul nu-și făcu apariția.

„Asta mai lipsea!” își spuse Eden, iritată. Era târziu și îi era somn. Grădina era mare și motanul se ascunsese probabil într-un tufiș. Tânăra făcu câțiva pași, cercetând cu privirea locurile unde ar putea fi Khu Khan. Brus, motanul țâșni din spatele unui copac și înainte ca Eden să-l prindă, dispăru în iarba înaltă. Fata fugi după el, dar animalul era mai iute. Ploaia începu să se reverse din norii cenușii și Khu Khan se îndrepta spre vila lui Sin, atras de lumina de la fereastră.

Eden iuți pașii, sperând să-i taie calea motanului care se strecură printre picioarele ei și se cățăra într-un copac de lângă vilă. Dinspre ocean se auzea mugetul valurilor care se spargeau de țărm. Tânăra își șterse fața cu dosul mâinii și clipi din ochi pentru a-și scutura picăturile de apă de pe gene.

– Khu Khan, vino jos! Hai, motănașule, fii cuminte!

Motanul se uită la fată, dar nu coborî din copac.

– Coboară imediat, afurisitul! țipă Eden, enervată.

Prin fereastra luminată se vedea silueta lui Watermount. Din fericire, el se afla la birou, cu spatele spre grădină. Tânăra se hotărî să-l prindă pe motan și se apropie de copac. Făcu o mișcare greșită și se împiedică de un ghiveci, dar nu căzu deoarece se prinsese cu mâna de trunchiul arborelui. Ghiveciul se răsturnă cu o bufnitură care-o înfioră pe Eden.

„Acum voi fi certată de Sin”, se gândi fata, înspăimântată. Motanul făcu o săritură și se refugie pe acoperiș. Ploaia încetă la fel de brusc cum începuse și luna se ivi de după nori, scaldând grădina în lumina argintie.

Sin Watermount ieși din casă și se uită uimit la fata care își îndepărta pletele ude de pe frunte.

– Ce cauți la ora asta în grădină? Pentru numele lui Dumnezeu, nu știu ce să mai cred despre tine! Dacă ai ceva să-mi spui, de ce n-ai sunat la ușă? Ai pierdut cheia de la vila Cristinei?

Eden era în jeanși și într-o bluză de bumbac care i se lipise de trup.

– Îmi pare rău de ghiveci, murmură ea. N-am vrut să te deranjez. M-am împiedicat pe când îl urmăream pe Khu Khan.

– Unde este motanul?

– Pe acoperiș, răspunse fata, ridicând capul. Spre surprinderea ei, motanul dispăruse. Cred că l-ai speriat și a fugit.

– Tu l-ai speriat, nu eu, ripostă Sin, supărat. N-ai decât să-l cauți toată noaptea, dar te rog să nu te mai apropii de casa mea. Am mult de lucru. Ți dai seama că am ales acest loc tocmai pentru liniștea și pacea de aici. De când ai venit la vila Cristinei, nu mai reușesc să mă concentrez. Mereu trebuie să te scot dintr-o încurcătură. Ești destul de mare ca să-ți porți singură de grijă.

Eden deschise gura să protesteze, însă el adăugă pe un ton mânios:

– Dacă ziua mă frământ din cauză că nu știu ce pozna ai mai făcut, lasă-mi măcar serile să pot lucra!

Tânăra recunoscuse, în sinea ei, că îl deranjase la o oră nepotrivită, dar nu-și dădea seama de ce îl tulburase în tot timpul zilei.

– Nu trebuia să fii la Camberra? Mi-ai spus că nu poți să-ți continui munca la carte până nu obții unele informații.

Watermount clătină din cap.

– Nu pot să te las singură. Ești în stare să dai foc la casă.

Eden se simți umilită și nu îndrăzni să-i spună că Amy va veni abia peste o săptămână sau două.

– Poți să te întorci la masa de scris, zise ea, căutându-l cu privirea pe Khu Khan. Promit să nu mai fac zgomot, chiar dacă voi sta toată noaptea în grădină.

Sin se înduioșă de soarta fetei și-i propuse s-o ajute.

– Îl gonesc eu pe afurisitul de motan. Dacă a-i fi cunoscut-o pe Cristina, ai fi aflat că pisicile siameze sunt obișnuite să asculte mai degrabă de fluierat, decât de cuvintele cu care le chemi.

Watermount începu să fluiera ușor și în câteva clipe, motanul apărură de după copac. Eden îl luă în brațe și-i mulțumi lui Sin pentru ajutor.

– Dacă mi-ai fi spus cum să mă port cu motanul, nu te-aș fi deranjat în această seară, spuse ea. Pe viitor nu se va mai întâmpla. Noapte bună!

– Noapte bună! zise Watermount, intrând în casă.

Eden îi dădu de mâncare motanului, apoi își uscă părul și se duse la culcare.

*

* *

Dimineata se trezi devreme, îi deschise ușa motanului și se uită pe fereastră să vadă dacă Sin înoată, apoi își făcu o cafea și se îmbracă cu o rochie de bumbac roz, cu mâneci scurte, pentru a face o impresie bună. După ce-și perie părul auriu, îl lăsa să-i cadă pe umeri și-și dădu cu cremă pe față. Pistruii abia se vedeau, iar ochii îi erau strălucitori. Uitându-se la ceas își spuse că Sin trebuia să fie în grădină. Era ora mesei. Va putea vorbi cu el, fără să-l deranjeze. Îi va spune tot ce are pe suflet, rugându-l să aibă încredere în ea. Nu-i va ascunde nimic și se va purta ca o ființă matură și responsabilă...

Bineînțeles că planul ei nu se desfășură așa. Sin nu se afla în grădină și fata fu nevoită să aștepte trei minute până când el îi deschise ușa. Stăpânul vilei avea părul ud și purta un halat de casă. Arcuindu-și sprâncenele, el întrebă curios:

– S-a întâmplat ceva? Abia am făcut un duș și mi-e o foame de lup.

Eden se simți jenată. Privirea lui se ațintise asupra decolteului ei. „Mă consideră o fată ușuratică”, se gândi ea. Ghicindu-i parcă gândurile, Sin adăugă pe un ton zeflemitor:

– Am impresia că ai pornit prea de dimineată la plimbare. Mergi la o întâlnire amoroasă?

Fata negă, dând din cap, neștiind ce să răspundă.

– Eu... nu vreau... n-am venit să te deranjez... Aș dori să clarificăm unele lucruri...

Watermount oftă și spuse, resemnat:

– Intră în casă și spune-mi ce ai de spus. Ai luat micul dejun?

– Eu... da, răspunse ea cu o jumătate de gură, pășind în hol. Îi venea extrem de greu să înceapă discuția și se mulțumi să-l urmeze pe Sin în bucătărie, remarcând în treacăt gresia hexagonală din sufragerie, tapiseria elegantă de pe perete, scaunele înalte și canapeaua din piele neagră, o măsuță de sticlă pentru servit cafea.

Bucătăria era modernă și confortabilă, zugrăvită în tonuri verzui și albastre. Eden se așează la masă în timp ce Sin puse cafetiera pe foc și tăie o bucată de șuncă.

– Nu vrei să guști nimic? O întrebă el, deschizând ușa frigiderului.

– Puțină cafea, răspunse ea, nervoasă. Miroase foarte plăcut. El surâse amuzat.

– Ai o privire speriată și am impresia că n-ai mâncat nimic. Nu poți sta flămândă pentru a-ți păstra silueta. Îți prăjesc un ou până este gata cafeaua. Te rog să-mi spui pentru ce ai venit. Să nu-mi spui că iar ai făcut o prostie. Ai mai stricat ceva?

Tânăra simți cum i se zbate o venă la tâmplă.

– Nu s-a întâmplat nimic în casa Cristinei, cel puțin de când am venit aici. Întotdeauna te aștepți să-ți fac necazuri. Am venit să clarificăm situația dintre noi.

Sin puse șunca și ouăle în tigaie, iar feliile de pâine în prăjitor.

– Dă-i drumul! îi porunci, pe un ton nepăsător.

Eden își căută cuvintele pentru a găsi expresia cea mai convingătoare.

– Știi că mă consideri o povară. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar n-am fost eu de vină că tabloul pe care bunicul meu îl păstrase pentru tine, a dispărut.

Fata spera să nu-i reamintească incidentul din seara trecută, când o surprinsese dând târcoale vilei în căutarea motanului.

– Vrei să fii mai explicită?

Eden dădu din cap și se hotărî să fie mai sinceră cu el.

– Da. Știi că ești convins că bunicul meu n-a avut încredere în mine, motiv pentru care nu mi-a dat voie să-l ajut. Nu-i adevărat că am stat degeaba. M-am ocupat de treburile casei și am pregătit mesele. Am ținut și contabilitatea firmei. De fapt, bunicul meu a susținut că trebuie să-i demonstrez că în venele mele curge sânge de Pomeroy. Până la venirea mea, mătușa Silvia avusese grijă de casă.

Watermount prăji cinci ouă amestecate cu bucăți de șuncă.

– Unde este mătușa ta acum?

– Din păcate, a murit înainte de sosirea mea în Australia. După moartea mamei mele, mătușa Silvia mi-a trimis o scrisoare, în care mă invita să locuiesc la ea. Cred că se simțea singură și dorea să aibă pe cineva cu care să schimbe o vorbă. Am sperat că îmi voi găsi o slujbă în Kamballa, căci fusesem obișnuită cu munca încă din timpul școlii. Mama a fost mereu bolnavă și a trebuit s-o înlocuiesc la magazinul de artizanat.

Fata luă o felie de pâine prăjită și o unse cu unt, socotind că-i dăduse destule amănunte despre viața ei. O pauză era binevenită.

– Mănâncă, nu te sfii, o îndemnă Sin, punând în fața ei o farfurie cu ouă și șuncă.

– Am crezut că iei masa în grădină. N-aș vrea să-ți schimb obiceiurile.

– Nu-i nici o problemă, spuse Sin, așezându-se la masă. Nu

contează unde mănânc. În casă este mai multă liniște și pot să aud mai bine povestea vieții tale. Oricum, îmi provocă destulă bătaie de cap, fiindcă în fiecare dimineață trebuie să mă uit pe fereastră să văd dacă nu cumva ești în pericol de a te îneca.

– Îți mulțumesc pentru grija pe care o ai față de mine, dar nu e cazul să-ți pierzi timpul prețios cu umila mea persoană.

– De ce ești ironică? o întrebă el zâmbind. Să ne întoarcem la subiectul discuției noastre. Care sunt pasiunile tale?

– Mă interesează mult arta olăritului.

– Olăritul? se miră Sin.

Tânăra își ridică ochii și afirmă pe un ton ferm:

– Tatăl meu a fost olar și până când a murit – aveam pe atunci treisprezece ani – m-am jucat cu lutul, pe care-l modelam sub formă de câni și farfurii. Aș putea spune că toată copilăria mea a fost o perioadă de ucenicie în această meserie.

– N-ai putut să te ocupi de olărit din cauză că a trebuit să lucrezi pentru că mama ta a fost bolnavă, nu-i așa?

– Ai ghicit, așa e.

Watermount turnă cafea în două cești. Tânăra observă că ceștile aveau o formă interesantă.

– Îmi plac ceștile, spuse ea.

– Le-a făcut sora mea. Lorraine și-a amenajat un atelier în spatele casei. L-ai văzut, nu-i așa?

– Nu știu nimic de atelier, răspunse Eden nedumerită, amintindu-și că el o surprinsese uitându-se pe fereastră în vila lui. Nu m-am apropiat decât de vreo două ori de casa ta...

– Nu trebuie să tragi concluzii pripite, o întrerupse el. Am presupus că Amy ți-a vorbit de pasiunea lui Lorraine, asta-i tot.

Sin își puse două lingurițe de zahăr în ceașcă și adăugă, privind-o în ochi:

– Să analizăm mai bine relația dintre noi. Pentru asta ai venit la mine. Am impresia că ai vrut să-mi demonstrezi că am o părere greșită despre tine, părere pe care mi-am format-o când te-am

întâlnit în casa bunicului tău. Am să fiu sincer: am crezut că ești o fată alintată, care a venit din Anglia pentru a-l cunoaște pe bunicul său din Australia. Mi s-a părut că ești capricioasă și că nu ai simțul răspunderii.

– Nu m-am înțeles prea bine cu bunicul meu.

– Mi-am dat seama că domnul Pomeroy este supărat pe tine. Nu e de mirare că oamenii în vârstă sunt mai nervoși și mai intransigenți când este vorba despre afaceri. Am remarcat că el era indignat că nu i-ai ascultat ordinele și că ai îndrăznit să-l contrazici.

– De obicei, îmi stăpânesc emoțiile.

– Nu așa ai procedat cu mine, observă Watermount.

Tânăra ridică din umeri.

– Bunicul are limba ascuțită și mi-a reproșat că nu l-am moștenit. Mama mea a fost blândă cu mine, deși mă mai certa uneori, dar el nu m-a iertat. N-ar fi trebuit să-ți mărturisesc acest lucru, dar ți-am promis că voi fi sinceră.

– Îmi amintesc că domnul Pomeroy ți-a făcut morală în fața mea.

– De atunci au început toate necazurile mele. În ziua când ai venit să cumperi tabloul...

Cineva sună la ușă și fata se opri.

– Scuză-mă, spuse Sin ridicându-se și ieșind din încăpere.

Eden era sigură că-l va convinge pe Watermount de vinovăția lui Berry Addison și de cruzimea bunicului ei care o alungase din casă. După aceea, îi va spune că Amy își schimbese planurile, iar ea îi va promite solemn că va veghea cu strășnicie asupra bunurilor Cristinei, astfel că el va putea să plece fără probleme la Camberra...

Abia aștepta întoarcerea lui Sin pentru a limpezi neînțelegerea dintre ei. Din hol se auzeau mai multe voci și peste câteva clipe, gazda se întoarse însoțit de frații Webster.

– Bună dimineața! spuse Bibi, așezându-se pe un scaun. Privirea ei nu era prietenoasă. Sper că nu v-am întrerupt discuția.

Am venit s-o vedem pe Amy, dar nimeni nu ne-a răspuns. Unde este prietena ta?

Sin interveni pentru a calma atmosfera:

— Să mergem în grădină. Bucătăria este prea mică pentru patru oameni, este prea cald aici. Bibi, vrei cafea? Și tu, Don? Eden, mai vrei o ceașcă?

Bibi continuă să i se adreseze lui Eden, după ce toți se instalează pe scaunele din jurul mesei din grădină, aflată la umbra unui copac.

— Când sosește Amy?

— Azi în nici un caz...

— Uite care este problema pentru care am căutat-o pe prietena ta: tata ne-a promis nouă, mie și lui Don, o săptămână de vacanță. În urma rugămintelor noastre, ne-a permis să plecăm șapte zile pe litoral. Cristina ne-a promis că nu este nici un deranj să locuim în vila ei. Amy a luat legătura cu Cristina?

Tânăra englezoaică era pusă într-o situație delicată. Pe de o parte, era bucuroasă că nu mai era singură, pe de altă parte, era îngrijorată, deoarece nu știa dacă poate primi oaspeți fără consimțământul Cristinei. Sin nu-și exprimă părerea, așteptând, firește, sosirea lui Amy.

Amintindu-și că aceasta fusese sfătuită de Cristina să nu se îndrăgostească de Don, Eden trase concluzia că gazda ei era de acord ca frații Webster să locuiască în casa ei.

— Bineînțeles că puteți sta în casa Cristinei. Îmi pare rău că Amy n-a venit.

Eden observă că Sin se întunecase la față. Fără îndoială că el nu era de acord cu decizia lui Eden. Fata își spusese că vecinul său nu are nici un drept să se împotrivescă hotărârii ei. Sosirea fraților Webster putea chiar să-l determine să plece la Camberra.

— Amy ți-a spus că nu va sosi mâine? se interesează Bibi, după ce sorbi o gură de cafea.

— Cred că Amy va întârzia două săptămâni. A fost invitată la niște prieteni de pe litoral, o informă Eden.

Watermount îi adresa o privire încărcată de reproș și tânăra se scuza, pe un ton vinovat:

— N-am avut timp să-ți dau această veste. Abia aseară am vorbit cu Amy.

Sin rămase neîncrezător și dădu dezamăgit din cap. Eden își imagină că el este supărat din cauză că ea îl mințise din nou. „Nu are decât să creadă ce vrea despre mine”, își spuse în sinea ei. „Acum că suntem trei oameni la vila Cristinei, poate foarte bine să-și facă bagajele și să mă lase în pace.”

Singurul ei regret era că nu avusese prilejul să-i vorbească despre ce se întâmplase cu adevărat la prima lor întâlnire, când numai purtarea nesăbuită a lui Berry o pusese într-o postură proastă față de bunicul ei și de Watermount.

După o jumătate de oră, frații Webster erau deja instalați în vila Cristinei. Bibi ocupase camera gazdei, iar Don își depusese lucrurile în cel de-al treilea dormitor al vilei. Nerăbdător să se bucure de vremea splendidă, fratele lui Bibi le invită pe fete să facă baie în lagună. Bibi îl refuză, pretextând că trebuie să aranjeze lucrurile, iar Eden îl rugă să se ducă singur, fiindcă avea treabă.

— Acum vom putea sta de vorbă pe îndelete, zise Bibi după ce fratele ei plecă.

Eden observă că musafira ei nu suportă păpușile. Imediat ce intrase în dormitor, Bibi se apropiase de pat și luase păpușa de pe cuvertură, punând-o pe covor.

— Spune-mi de ce a întârziat Amy.

— Nu știu prea multe. Va sta cu o familie, într-o localitate de pe litoral. Eu nu-i cunosc pe cei cu care își va petrece vacanța.

Bibi deschise șifonierul și-și agăță rochiile pe umerase, apoi deschise toate sertarele, căutând unul în care să-și pună celelalte articole de îmbrăcăminte.

Eden o îndemnă cu timiditate:

— Mai bine te muți în camera mea. Acolo nu vei găsi dulapul și sertarele ocupate. Eu am puține haine și pot să le țin în valiză.

– Nu te deranja, zise Bibi. Mă simt foarte bine în această cameră. Îmi plac dormitoarele mari, adăugă ea, punându-și geamantanul pe comoda din lemn de pin de lângă perete. Cred că voi găsi un sertar în care să-mi încapă lenjeria. Ce făceai așa de dimineată în casa lui Sin Watermount? Te-a invitat să iei masa cu el? Mi se pare curios, afirmă Bibi cu răutate, să împarți micul dejun cu un bărbat care nu are pe el decât halatul de casă.

– Cel puțin ai remarcat că eu eram îmbrăcată în rochie? replică Eden, iritată. M-am dus să-l informez în legătură cu Amy.

Bibi zâmbi malițios.

– Toate fetele se îndrăgostesc de Sin, comentă ea pe un ton acid, scoțând din geamantan un bikini pe care-l puse peste cuvertura de pe pat.

– Eu nu fac parte dintre admiratoarele lui, ripostă Eden.

– Vom vedea care dintre noi are succes, o provocă Bibi.

– Am aflat că este prietenul Cristinei Vaughan.

– Asta nu-l împiedică să cucerească alte femei, susținu Bibi, scoțându-și bluza de bumbac și sutienul, apoi rochia și chiloții. Costumul de baie era minuscul, verde. Eden n-ar fi îndrăznit niciodată să poarte un asemenea bikini provocator și indecent.

Bibi se privi în oglinda mare ce acoperea mai bine de o jumătate din perete. Îi plăcea cum arată și își perie părul castaniu.

Eden se gândea că sora lui Don nu este o frumusețe. Pistruii n-o avantajau și nu avea un chip atrăgător, dar trupul ei, mai mult descoperit decât acoperit de bikini, era armonios și atrăgea privirile bărbaților. Talia de viespe, spatele drept și coapsele voluptuoase erau argumente de netăgăduit.

Ducând peria de păr pe măsuta de toaletă, Bibi văzu o cutie din argint pe care o deschise, exclamând: Oh! Apoi scoase un set de fotografii pe care le examinează cu atenție. Eden ar fi vrut să protesteze, dar renunță să deschidă gura, fiind convinsă că Bibi

ar fi procedat așa cum credea de cuviință, fără să-i pese de părerea altei persoane.

– Are o mulțime de prieteni, remarcă Bibi. Nu-mi place nici unul. Pun pariu că bărbații simpatizați de Cristina nu sunt nici pe departe niște persoane de care să te îndrăgostești. Uite ce scie pe spatele acestei fotografii: „Pentru iubita mea, din partea lui William care te va iubi mereu”. Ce poți să mai zici în fața acestei prostii? Cristina nu i-a dăruit fostului ei soț un copil. Mă mir că a păstrat patul dublu în dormitor. Cine a sfătuit-o să cumpere mobila asta atât de pretențioasă? Păpușile pot fi puse într-un dulap sau pe rafturi.

Bibi făcu o pauză, apoi adăugă, privind-o pe Eden:

– Ai impresia că nu gândesc când vorbesc? Sunt sora lui Don și sunt încredințată că fratele meu n-a dat curs avansurilor Cristinei. Este prea tânăr pentru văduva lui William, nu-i așa? Soțul Cristinei a fost prea bătrân pentru a-i oferi altceva în afară de bani. Bine, bine, nu te mai uita așa la mine. Mă duc să înot. Pentru asta am venit aici.

Punându-și ochelarii de soare pe nas, se înfășură într-un prosop mare și se îndreptă spre ușă. Motanul apărui pe neașteptate și dispăru la fel de repede.

– Nu te sfătuiesc să faci baie aici, zise Eden, conștientă de riscul care-l pândea pe cel care se aventura în apa învolburată de le Birrie Point. Sin mi-a spus că valurile sunt primejdioase.

– Nu-mi pasă de părerea lui Sin, se indignă Bibi. Dacă intru în apă și nu mă descurc singură, cine va putea să mă ajute? Ai ceva rece în frigider? Aș bea o sticlă de Coca-Cola.

Înapoiindu-se în dormitor, Bibi luă fotografia lui Sin și o puse pe măsuta de toaletă, spre nemulțumirea lui Eden care exclamă:

– Watermount lucrează toată dimineața la cartea lui. Nu ai cum să-l deranjezi, fiindcă a înotat deja.

Bibi se uită la Eden ca și cum ar fi fost neplăcut surprinsă de vorbele tinerei englezoaice.

– De ce vrei să mă convingi că nu este bine să mă las condusă de intuiție? Voi face ce-mi place. Nu te mai băga în viața mea. Sin este major și poate să mă însoțească la țărmul oceanului.

– Nu m-am referit la ceea ce-ți place să faci. Am vrut pur și simplu să te avertizez că este foarte ocupat. N-aș vrea să-l plictisești cu problemele tale.

– Ești o fată cuminte, nu-i așa? afirmă Bibi cu o voce microasă. Nimeni n-ar fi bănuir că iei micul dejun cu vecinul tău, astfel că nu ai dreptul să-mi faci morală. Sin este un bărbat fascinant și are o slăbiciune pentru mine. Ai remarcat că mă înțeleg foarte bine cu el. De Crăciun, m-am simțit minunat că am avut ocazia să fiu aproape de el.

Eden se înfioră, neputând înțelege de ce Bibi îi face ochi dulci lui Sin.

– Nu știi că Sin este prietenul Cristinei?

– Oh, Cristina nu are de gând să se mărite cu un bărbat temperamental ca Sin! zise Bibi luând o înghițitură de Coca-Cola. Nu mi-e frică de ea. Cristina este o femeie care-și devorează cuceririle. A făcut o căsătorie din interes cu un bărbat care ar fi putut să-i fie tată. Nu i-a plăcut să muncească. După moartea soțului, și-a dat seama că moștenirea o transformase într-o văduvă bogată. Bărbații au început să roiască în jurul ei. L-a scos din minți pe fratele meu și l-a făcut să sufere în momentul când Sin s-a întors pe litoral. Acum s-a dus la Bangkok, fără să fie convinsă că Sin ține la ea.

– Sin nu pare trist că nu este în T ailanda, afirmă Eden, enervată de remarcile răutăcioase ale lui Bibi. Știi că acum este foarte ocupat, dorind să obțină mai multe informații pentru carte. Singurul motiv pentru care n-a plecat la Camberra, a fost că o aștepta pe Amy.

Bibi făcu o mutră mirată.

– Așadar, nu ești decât o intrusă. Vom mai avea ocazia să discutăm. Acum mă grăbesc. Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui Bibi, Eden nu fu în stare să se liniștească. Întreaga ei ființă fusese răscolită de insinuările pe care le făcuse sora lui Don.

Dormitorul Cristinei arăta de parcă ar fi fost locuit de o trupă de circ: hainele lui Bibi erau împrăștiate peste tot. Eden puse fotografia lui Sin pe biroul din sufragerie și se gândi că un bărbat ca el nu poate fi sedus de o tânără zburdalnică precum sora lui Don.

Uitându-se pe fereastră , nu putu să-și dea seama unde putea fi Bibi și nici dacă aceasta era însoțită de Sin. Oricum, nu era de acord cu tupeul musafirei care ocupase dormitorul gazdei de parcă ar fi fost casa ei! Eden nu credea că Bibi era prietena Cristinei. Dacă ar fi fost mai apropiată de tânăra văduvă, Bibi n-ar fi bârfit-o față de o străină.

Pentru Eden, Cristina era o femeie frumoasă și sensibilă, incapabilă să păcălească bărbații după ce-i cucerise cu farmecele sale. Sin Watermount nu putea fi iubitul unei femei prefăcute. Bibi greșea mult, sperând să pună mâna pe el.

Pentru a scăpa de gândurile negre care-i apăsau sufletul, fata se hotărî să se ducă la plajă. După ce-l mângâie pe Khu Khan care torcea fericit, Eden se duse în camera ei să-și pună costumul de baie.

Capitolul 6

Costumul ei de baie părea demodat în comparație cu bikiniul lui Bibi. Probabil că peste câțiva ani, oamenii vor înota goi. Bibi era o reprezentantă a noii tendințe.

Trecând prin grădină, Eden auzi țârâitul greierilor și ciripitul păsărilor. Spre surprinderea ei, plaja era pustie.

Tânăra se întoarse acasă după o oră și o zări pe Bibi stând la masa lui Sin și bând Coca-Cola. Nu avea nici măcar un prosop în jurul umerilor. Eden nu era o mironosiță, dar era conștientă că Bibi își expune nurii cu intenția de a-l seduce pe Sin. El purta ochelari de soare și bea bere rece.

Bibi își înălță capul și o întreabă pe Eden:

- Prânzul este gata?
- Nu te-am căutat pentru masă. Nu vrei să mergem la plajă?
- Nu, mulțumesc. Mă simt foarte bine aici. Sin mi-a spus că valurile sunt periculoase.

Eden își îndreaptă privirea spre Sin.

- Îmi pare rău că-ți răpim timpul.
- Oh, nu-i nici o grabă, se grăbi Bibi să spună. Este vară și Sin

nu poate lucra toată ziua. N-am întâlnit o fată atât de ciudată ca tine. Crezi că nu știm ce trebuie să facem? Ce părere ai, Sin?

El râse amuzat.

– N-aș putea spune că Eden este o persoană lipsită de bună creștere. În orice caz, trebuie să profitați de timpul frumos și să vă duceți pe țărmul oceanului. Acolo vă veți bronza mai bine. Dacă n-aș avea de lucru, mi-ar face plăcere să vă însoțesc.

Bibi zâmbi galeș.

– Te lăsăm să muncești. Ce faci diseară? Ești liber sau îți vei face bagajele? Eden e de părere că vila Cristinei este în siguranță, o dată cu venirea mea și a lui Don.

Watermount rosti pe un ton tăios:

– Cred că te voi dezamăgi, Eden, dar mai am câteva probleme de rezolvat, așa că nu voi pleca atât de curând. Gata, fetelor, duceți-vă la plajă. Diseară ne revedem. Fratele tău are vreun program?

– Nu cred, răspunse Bibi după o pauză. În acest moment, Don nu are nici o prietenă.

Ridicându-se de pe scaun, îl sărută pe buze.

– Oh, Sin, ești atât de fermecător. Te ador.

Eden se întoarse cu spatele, fiindu-i jenă de atitudinea provocatoare a lui Bibi care se străduia să-l impresioneze pe Watermount. Era posibil ca el să fie obișnuit cu capriciile tinerei, deoarece se lăsase sărutat ca și cum ar fi știut care sunt preferințele ei.

– Ne întâlnim în jur de ora șase și jumătate, le spuse el intrând în casă.

Eden se uită la sticla de Coca-Cola și la paharul lui Sin de pe masă. Scrumiera era plină de resturi de țigări. Dacă ar fi fost în locul lui Bibi, ar fi avut grijă să curețe masa, dar nu se sinchisi de nimic și se îndreptă spre țărmul oceanului remarcând:

– Dacă fratele meu nu se întoarce acasă la timp, voi fi nevoită să merg numai eu cu Sin. Sunt superstițioasă și nu putem fi trei la cină.

Eden nu ripostă, mulțumindu-se s-o urmeze pe tânăra care-și unduia șoldurile de parcă ar fi fost dansatoare. După ce își așternură prosoapele pe nisip, cele două fete se așezară pe burtă la soare, fără să-și vorbească. Eden își rememora scena la care asistasese, văzând-o pe Bibi sorbind din băutura răcoritoare și pe Sin lăsându-se sărutat pe buze...

*

* *

Eden respiră ușurată când îl văzu pe Don revenind la vilă imediat după ora cinci. Avea pielea înroșită de soarele puternic și adusesese niște creveți.

— Oh, aș bea ceva rece, să mă răcoresc! exclamă el intrând în bucătărie.

— Sunt câteva sticle cu bere în frigider. Adu-le în sufragerie, zise Bibi. Sper că nu ai nici o întâlnire astă-seară, adăugă ea peste câteva minute. Fără tine, Eden nu poate să vină la cină. Sin ne-a invitat pe toți în oraș.

„Cât de prefăcută este!” remarcă Eden în sinea ei. Bibi prezentase situația de parcă n-ar fi vrut să fie singură cu Watermount! Don zâmbi și rosti pe un ton amabil:

— Ce bine că vom ieși împreună în oraș! O voi însoți cu plăcere pe Eden.

Tânăra englezoaică îi întoarse zâmbetul și se ridică de pe canapea, fiindcă nu voia să-și strice pofta de mâncare cu creveții cumpărați de Don.

— Mă duc să-mi calc rochia! se scuza ea.

— Eden, zise Bibi cu obrăznicie, vezi dacă fusta și bluza de pe pat mai trebuie călcate. Ai tu grijă de ele.

Eden nu-i dădu o replică pe măsură, stăpânindu-și indignarea care o cuprinsese. Bibi se purta cu ea de parcă ar fi fost stăpâna casei. Tânăra englezoaică pregătise prânzul și spălase vasele, în

timp ce Bibi se odihnea în fotoliul din salon, cu o revistă în mână. Eden nu-i îndeplini ordinul și-și călcă numai rochia ei, lăsând fierul de călcat pe masa din bucătărie, în caz că Bibi ar fi vrut să-și aranjeze hainele.

După ce făcu un duș, se întoarse în bucătărie pentru a pregăti mâncarea motanului. Bibi intră în încăpere și Khu Khan o zbughi imediat în sufragerie. Se părea că motanul nu o agrea, sentiment împărtășit de altfel și de Bibi care nu-l suferea pe favoritul Cristinei. Chiar dacă Sin nu-și manifestase simpatia față de motan, Khu Khan nu se îndepărtase când Watermount venise în vizită.

Bibi exclamă:

– Oh, ce urât miroase mâncarea asta pentru motan! Nu poți să-i pui castronul în grădină?... Cum arată bluza mea? Are câteva cute, nu-i așa?

– Fierul este în fața ta, zise Eden, dar nu cred că bluza mai trebuie călcată. Cine ar fi putut remarca o cută nevinovată când decolteul era mai mult decât îndrăzneț, lăsând să se vadă partea de sus a sânilor? Te rog să-l lași pe Khu Khan să mănânce. Peste cinci minute poți să te întorci în bucătărie.

Bibi făcu o strâmbătură.

– Cristina ține mult la motan și va fi încântată să afle că ai avut grijă de el... Mai bine grăbește-te, altfel Sin va fi obligat să te aștepte. Poate nu mai vrei să ieși cu noi în oraș.

– Nu te bucura așa de repede, o repezi Eden. Mă schimb în zece minute.

*

* *

Seara fu minunată. Watermount conduse mașina și alese un restaurant la celălalt capăt al localității, de unde se vedeau luminile caselor, reflectate de apa oceanului. Orchestra cânta

melodii plăcute, iar Sin comandase o cină bogată, bazată pe fructe de mare, și o sticlă de vin alb.

Era ora nouă și jumătate când orchestra se retrase, oferind clienților ocazia să cânte la pian sau la chitară. Câțiva amatori de muzică se încumetară să interpreteze melodii gustate de public, chiar dacă nu se ridicau la nivelul unor profesioniști. Se găsiră doi glumeti care-i făceau pe clienți să izbucnească în hohote de râs.

Eden fu impresionată că seara se desfășură fără nici un incident supărător. Don era diferit de sora lui, căutând să-i țină companie tinerei englezoaice. Aceasta uitase chiar să o supravegheze pe Bibi, dar nu se lăsase furată de farmecul lui Don, păstrând o rezervă politicoasă față de el. La întoarcere, Sin își luă la revedere fără s-o sărute pe Bibi, care intră în casă supărată, ducându-se imediat la culcare.

*

* *

A doua zi dimineața Bibi plecă în oraș, fără să-și fi făcut patul sau să fi spălat vasele în care luase micul dejun, lăsând aceste îndatoriri în seama lui Eden.

— Unde este sora ta? se interesă aceasta când îl văzu pe Don în grădină, pregătindu-și undițele pentru pescuit.

— Nu știu, cred că la plajă.

La plajă, sau la vila lui Sin? se întrebă Eden, hotărâtă s-o împiedice pe Bibi să-și atingă scopul. Punându-și costumul de baie și cu o carte în mână și prosopul de plajă în cealaltă, fata se duse la cutia de scrisori, apoi traversă grădina și se opri la marginea falezei.

Bibi era pe țărm și-i făcea semne cu mâna. Eden coborî cărarea și-și întinse prosopul pe nisip, lângă locul unde stătea Bibi.

— Mă bucur că am cu cine să înot! exclamă aceasta, surâzând. Am luat planșa cu mine. Astăzi nu sunt valuri periculoase.

Bibi se ridică și, luându-și planșa de lemn, se lansă pe crestele valurilor, lăsând-o în urmă pe Eden.

Don se ivi cu undițele și se duse la stâncile din apropierea țărmului, sperând să aibă succes la pescuit.

Spre prânz, cei trei se întoarseră la vilă, încântați de dimineata petrecută. Don prinsese mai mulți pești pe care-i prăji Eden, păstrând doi și pentru masa lui Khu Khan.

Bibi n-o ajută deloc, făcu un duș și-și spală părul, apoi stătu în dormitor până când fu chemată la masă de Eden. Don mănca repede și ieși în oraș, lăsându-le pe fete să bea cafeaua în salon. Eden așteptă în zadar ca Bibi să se ofere să spele vasele. Pe când sorbeau băutura fierbinte, cineva bătu la ușă.

– Intră, zise Bibi.

Watermount pătrunse în salon și Bibi se ridică în picioare.

– Ia loc, Sin, îl invită ea. Ți aduc imediat o ceașcă. Bei o cafea, nu?

Bibi se duse la bucătărie, dând impresia că este o gospodină perfectă.

– M-am distrat bine, seara trecută, spuse Eden. Vreau să-ți mulțumesc pentru amabilitate.

– Trebuia să-i fi mulțumit lui Don, afirmă Sin. El a plătit jumătate din consumație.

Remarca lui Watermount era clară: Eden nu fusese invitata lui, și fata se îmbujoră la chip.

Bibi reapăru cu un aer triumfător și-i oferă ceașca de cafea lui Sin, aplecându-se peste măsută. Părul ei spălat cu șamponul lui Eden mirosea plăcut.

– Ești gata, Bibi, pentru plimbare? o întrebă Watermount.

– Da, răspunse fata, uitându-se la Eden. Vei putea face curat după plecarea mea, adăugă ea, ca și cum ordinele sale trebuiau executate fără întârziere.

– Mergem? o zori Sin, ridicându-se de pe scaun.

– Sunt gata într-o clipă, afirmă Bibi. Astăzi este rândul lui Eden să facă menajul.

Tânăra englezoaică făcu ochii mari de uimire, neputând crede că Bibi este atât de obraznică. Înainte de a-i da o replică tăioasă, sora lui Don i se adresa pe un ton de reproș:

— Ai fi putut face curat, azi-dimineață, Eden, în loc să fi venit la plajă. N-ai văzut ce dezordine este peste tot?

Bibi făcu o grimasă și se duse spre dormitorul Cristinei.

Eden nu îndrăzni să spună: „Merg cu voi”, așa cum ar fi zis Bibi dacă ar fi fost în locul ei. Sin se uita nemulțumit la fata care-și plecase privirile de parcă s-ar fi simțit rușinată pentru că în casă era dezordine. Aprinzându-și o țigară, el o întrebă:

— Fumezi?

— Nu, mulțumesc.

— De ce ești tulburată? Cine te-a supărat?

Tânăra ar fi vrut să exclaim: „Tu, bineînțeles. Nu este corect să te plimbi cu Bibi în lipsa Cristinei!”, dar se abținu, știind că nu are dreptul să se amestece în viața lui personală. El i-ar fi retezat-o scurt, invitând-o să-și vadă de treburile ei.

— Cred că-ți dai seama cine, spuse Eden în șoaptă, pășind furioasă spre bucătărie unde o așteptau vasele nespălate. Bibi nu trecu să-și ia la revedere și Eden rămase singură să strângă lucrurile împrăștiate din camera Cristinei. După o oră, se gândi să meargă în oraș la cumpărături. Nu mai era pâine și provizia de fructe se terminase. Khu Kahn avea nevoie de lapte, iar pentru cină nu mai rămăseseră decât câteva legume. Frații Webster nu-și puseseră problema aprovizionării cu alimente, astfel că Eden trebuia să se ocupe și de această sarcină. Economiiile ei se epuizaseră și fata fu obligată să ia cinci dolari din vaza chinezească. Cristina menționase în bilet că lăsase bani pentru cheltuielile casei, însă Eden fusese hotărâtă să nu se atingă de ei. Nepăsarea și impertinența fraților Webster o forțaseră, spre regretul ei, să recurgă la banii Cristinei.

În timp ce pedala, gândurile ei erau îndreptate spre Bibi care se plimba fericită cu mașina lui Sin. Cât de prefăcută putea fi

această fată! Privirea ei se luminase la vederea lui Watermount și vocea îi devenise mieroasă când vorbise cu el. Dacă Sin mai întârzie o săptămână la vilă, Bibi își va realiza planurile.

Eden îl zări pe Don într-o barcă pe care o închiriasse de la debarcaderul din lagună. Așadar, frații Webster se distrează de minune, fără să le pese cine are grijă de vila în care locuiau. Fata era obosită. Căldura era apăsătoare și drumul lung. Într-un fel, îi părea rău că venise pe litoral. Își închipuise că va sta cu prietena ei, Amy, înotând în ocean și făcând cunoștință cu turiști chipeși și bronzati. În loc de cuceriri și distracții, îl reîntâlnise pe Sin și acum avea pe cap doi tineri care se purtau de parcă ar fi fost stăpânii casei și ea o servitoare. Eden își spuse că pe viitor va fi intransigentă și nu se va mai lăsa umilită de nimeni.

„Bibi nu va reuși să pună mână pe Sin”, se gândi tânăra englezoaică pe când se întorcea spre casă, cu coșul de nuiele plin de alimente. Voi sta cât mai mult timp în preajma lui, chiar dacă-l voi enerva la culme. Am datoria față de Cristina să-l feresc de mrejele periculoase ale lui Bibi.

Don sosi la câteva minute după ea. Umpluse frigiderul cu produsele pe care le cumpărase. Peste o jumătate de oră, se auzi motorul mașinii lui Sin, dar Bibi nu-și făcu apariția, fiind probabil invitată să bea ceva rece. Watermount n-ar fi făcut același lucru dacă ar fi invitat-o pe ea, ci ar fi oprit mașina la poartă, trimitând-o să pregătească cina. Niciodată nu-l văzuse pe Sin atât de galant ca acum, când sora lui Don era pe punctul de a-l cuceri cu nuri ei.

– Mă duc după motan, îl anunță Eden pe Don, ieșind în grădină. Deși îl zări pe Khu Khan la umbră, ascuns în spatele unui copac, fata își continuă drumul până la gardul care o despărțea de grădina lui Sin și se apropie tiptil de masa la care-i zărise pe cei doi amatori de plimbări pe malul oceanului. El își ținea brațul pe coapsa lui Bibi, iar aceasta închisese ochii, înfio-

rată de plăcere. Era vizibil că se sărutaseră. Eden începu să-l strige pe motan și se scuza când Bibi deschise ochii, privind-o cu furie.

– Oh, nu vă deranjați, îl caut pe Khu Khan.

Sin nu se arată tulburat de prezența fetei și o sfătuiește cu voce calmă:

– De ce nu fluieri, Eden? În felul acesta, motanul va ieși din ascunzătoarea lui, iar eu și cu Bibi vom fi avertizați că nu suntem singuri.

– Nu mă pricep să fluier, afirmă Eden pe un ton nepăsător. L-am strigat pe Khu Khan, dar n-am avut noroc. Dacă ai fi fost mai puțin ocupat, m-ai fi auzit foarte bine, își sfârși ea fraza, privindu-l sfidător pe Watermount.

Bibi se așează pe celălalt scaun, scuturându-și pletele care-i acopereau chipul. Sin se ridică și făcu câțiva pași spre Eden, având un aer seniorial și nepăsător, de parcă sărutarea unei fete provocatoare ar fi însemnat o îndeletnicire obișnuită pentru un bărbat a cărui logodnică era departe de casă. Eden era indignată de purtarea lui, nedemnă de renumele unui bărbat instruit și serios.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, observând fața ei încruntată. Ai de gând să omori pe cineva? Ce pagube a mai produs motanul?

– Khu Khan este cuminte, și nu a făcut nici o poznă.

Watermount își înalță sprâncenele, dar se mulțumii să-o privească în tăcere, fără să fluie, semn că nu crezuse povestea lui Eden.

– Afurisitul de motan nu este aici! exclamă Bibi revoltată. Du-te mai bine și pregătește ceaiul. Eu mai întârzii puțin. Vreau să beau ceva rece, adăugă ea, apropiindu-se de Sin. Când ajunse lângă el, își petrecu un braț în jurul taliei și o privi zeflemitor pe Eden.

Aceasta nu mai reuși să-și tempereze nervii și izbucni furioasă:

– De ce nu te duci tu să-i pregătești ceaiul lui Don? În fond, este fratele tău. De ce nu ai grijă de el?

Bibi zâmbi malițios și spuse pe un ton calm:

– Ai uitat că este rândul tău de muncă? Am remarcat că Don este încântat de talentele tale de gospodină. Nu pierde ocazia și întoarce-te la vilă.

Eden deveni palidă. Nerușinarea lui Bibi depășise orice limită. Tremurând din tot corpul, ar fi vrut să se repeadă la ea și s-o strângă de gât. „De ce ai venit pe litoral? Vrei să distrugi logodna Cristinei?” ar fi fost reproșurile pe care i le-ar fi aruncat în față.

Fata făcu un pas spre sora lui Don, dar Sin interveni energic pentru a evita un scandal:

– Liniștește-te, Eden. Vino în sufragerie și bea ceva, apoi tu și Bibi veți pregăti cina. Împăcați-vă, fetelor, nu aveți nimic de împărțit.

– Mă duc să scot paharele, se oferi Bibi, intrând în casă.

Eden simți că lacrimile îi vor umezi ochii. Tensiunea ajunsese insuportabilă. Cât de mult ar fi dat să nu fi fost pusă în această situație jenantă. Watermount o bătu ușor pe umăr și ea țipă:

– Nu mă atinge!

– Ești prea nervoasă, zise Sin clătinând din cap.

Tânăra era intrigată, bănuind că el nu o crezuse când afirmase că venise să caute motanul. Povestea cu Khu Khan fusese cusută cu ață albă. Bibi era convinsă că Eden era îndrăgostită de Sin. „Bineînțeles că se înșală. Sin știe foarte bine că nu pot fi îndrăgostită de el!”

Watermount făcu un pas înapoi și spuse cu un glas calm:

– Apropo, n-am terminat discuția de ieri. Ce voiai să-mi spui?

– Nu mai are nici o importanță, răspunse Eden, pășind spre sufragerie.

Bibi pusese trei pahare pe o tavă.

– Ce bei, Eden? o întreabă ea. Puțin whisky îți va face bine.

– Torn eu băutura, declară Sin.

Bibi se învârtea pe lângă el, în timp ce Eden, îmbujorată și

gata să izbucnească în lacrimi, luă loc în fotoliul din piele neagră, gândindu-se că nu fusese destul de isteată năvălind peste cei doi. Oare Cristina îi va fi recunoscătoare?

Sin îi întinse paharul și ea îi mulțumi.

– Băutura te va calma, comentă el zâmbind.

Eden îi întoarse zâmbetul iar el o privi gânditor. Simți o arsură pe gât, dar efectul băuturii fu cel prevăzut de Sin și Eden se simți mai liniștită.

Stăpânul vilei le îndemnă pe cele două fete să se întoarcă la vila Cristinei.

– S-a făcut târziu și Don este flămând. Nu se cade să-l lăsați să vă aștepte.

Pe masa din sufragerie, Eden descoperi biletul lăsat de Don în care se scuza că va veni târziu și că va mânca în oraș.

Motanul miorlăi, frecându-se de picioarele lui Eden care-i pregătea peștii aduși de Don.

Bibi se așeză pe un scaun și izbucni în reproșuri:

– De ce ai venit după mine? N-ai observat că eu și Sin nu doream să fim deranjați? Ești prea geloasă și nu-ți ajunge un singur bărbat...

– La cine te referi? La Don sau la Sinclair?

– La amândoi, firește, rosti Bibi pe un ton tăios, uitându-se disprețuitor la motanul care devora bucăți de pește.

– Asta-i culmea! Exclamă Eden, revoltată. Îl simpatizez pe Don, dar nu mă dau în vânt după el, iar Sin este prietenul Cristinei. Nu eu l-am provocat...

Bibi avu un zâmbet șiret.

– Eden, știi foarte bine că nu poți dansa tango decât cu un partener! Sin poate foarte bine să mă respingă dacă nu-i place de mine, însă atâta timp cât nu este însurat, nimeni nu-mi poate interzice să mă plimb cu el. Află că ne simțim bine împreună și te avertizez că este mai bine să-ți vezi de treburile tale și să-l lași în pace pe Sin.

– Watermount nu mă interesează deloc. Am deja un prieten, minți Eden, pentru a pune capăt discuției.

– În acest caz, să stai cât mai departe de Sin. Cum rămâne cu cina?

– Dacă ți-e foame, deschide frigiderul. Mă duc să mă plimb. Aici este o atmosferă înăbușitoare.

Khu Khan o însoți în grădină și dispăru imediat într-un tufiș. Fata se îndreptă spre lagună, regretând liniștea care domnise în vila Cristinei, înainte de sosirea fraților Webster. Chiar și cercurile cu Sin fuseseră suportabile în comparație cu hărțuielele neconținute la care era supusă din partea lui Bibi. Sora lui Don era hotărâtă să-l cucerească pe Watermount și nu ținea cont de nimeni și de nimic.

Umbrele înserării se lăsaseră peste țărm. Cerul era acoperit de nori negri, iar aerul era înmiresmat de florile suave ale eucaliptilor. Fereastra sufrageriei lui Sin era luminată, la fel ca majoritatea vilelor din jurul lagunei. Tânăra coborî poteca, uitând de necazuri și de obrăznicia lui Bibi. Oceanul era încă furios, iar mugetul valurilor era liniștitor pentru nervii fetei.

Eden își scoase sandalele și păși în picioarele goale pe nisipul umed și răcoros. În depărtare, se zăreau luminile unui vapor care se îndrepta spre sud. Valurile se spărgeau cu un zgomot asurzitor de țărm, împrôșcând spumă și alge.

„Al noulea val este cel mai periculos”, își aduse aminte Eden de vorbele lui Sin și începu să numere valurile. Nu ajunsese la cifra cinci, când un val se sparse în apropiere. Apa furioasă se scurgea printre picioarele tinerei. Câtă dreptate avusese Sin când o prevenise să se ferească de oceanul agitat. „Într-o clipă poți fi dusă departe de țărm și nu mai ai forța de a rezista curenților puternici”.

De data aceasta, am fost mai tare decât oceanul, își spuse Eden, luând-o la fugă de-a lungul malului, bucurându-se că avusese curajul să înfrunte valurile.

Brusc, trupul ei se ciocni de un obstacol și simți două mâini puternice care o apucaseră de brațe, împiedicând-o să cadă. Ridicând capul, fata îl privi pe Watermount.

— Ce faci aici? se auzi vocea lui gravă. Te joci cu moartea? Știi foarte bine că te poți îneca ușor.

— Nu m-am gândit să mă sinucid, replică Eden, simțind tăria degetelor lui. A venit un val mai mare atâta tot.

— Nu-ți dai seama că jocul acesta poate fi periculos? Nu mi-am închipuit să fii atrasă de valuri atât de tare încât să uiți de pericol. De ce nu ești la vilă? Nu trebuia să pregătești cina?

— Nu mi-a fost foame. Trebuie să-ți spun că n-am stabilit nici o înțelegere cu Bibi în privința menajului.

Cei doi începură să urce coasta. Deși era cald, fata începuse să tremure. Fără să se uite la Sin, îl întrebă:

— De ce ai venit după mine pe plajă?

— De ce? Nici eu nu știu, răspunse el dând din umeri, deși a devenit un obicei să mă uit după tine. Din când în când cercetez plaja, căutându-te.

— Ți-e teamă că nu sunt cuminte?

— Mă simt răspunzător de viața ta.

— Îmi pare rău că-ți dau bătaie de cap. Te asigur că poți pleca fără grijă. Sunt o fată serioasă și poți avea încredere în mine. În plus, frații Webster sunt o garanție că vila Cristinei este bine păzită.

Ajunși pe creasta falezei, cei doi se opriră și fata își puse sandalele în picioare, după ce își scutură nisipul de pe tălpi. Ochii lui Eden se obișnuiseră cu întunericul și putea distinge destul de bine trăsăturile lui Sin. Chipul aspru, părul negru și intensitatea privirii lui o tulburară pe Eden.

— N-am avut încredere pentru că la prima noastră întâlnire nu ai dat dovadă că ești o fată serioasă. Răspunsurile tale ezitante la întrebările precise ale bunicului tău, m-au făcut să bănuiesc că

ai ceva de ascuns. Nu mi-a plăcut deloc purtarea prietenului tău care a avut, totuși, curajul să înapoieze tabloul înainte să fie prea târziu.

– Tocmai despre pânză am vrut să-ți vorbesc, zise fata, bucuroasă că avea prilejul să lămurească încurcătura la care Sin fusese martor. Te înșeli în privința lui Berry. Eu nu m-am jucat cu focul și nici n-am fost incorectă. Berry a luat tabloul fără voia mea, profitând de momentul când l-am lăsat singur în galerie. Bunicul meu a acceptat versiunea lui, deoarece nu mă suporta, crezând că vreau să profit de pe urma lui. El n-a iertat-o nicio dată pe mama mea, pentru că se măritase cu un străin, plecând de acasă.

Eden făcu o pauză, așteptând ca Sin să spună ceva. Văzând că el tace, ea îl întrebă, mârșită:

– Nu mă crezi, nu-i așa?

Watermount rosti tranșant:

– Trebuia să-ți fi ales mai bine prietenii.

– Prietenii nu se aleg, ci se câștigă. Nu umblu după caractere perfecte. Știu că orice om are calități și defecte. Sunt sinceră cu tine, și nu l-am mai întâlnit pe Berry din ziua în care a dovedit că este un om de nimic.

Sin rămase pe gânduri, cu o figură neîncrezătoare. Tânăra era curioasă să afle dacă el o crezuse, dar faptul că el nu zicea nimic îi dovedea că este în continuare vinovată în ochii lui. Sin era un om care nu avea încredere în oricine, mai ales dacă era vorba despre o fată necunoscută și fără o situație socială deosebită. Dacă în locul ei s-ar fi aflat Bibi, cu siguranță că el ar fi fost mai indulgent și i-ar fi acceptat explicațiile.

– Nu-mi fac nici o iluzie în privința argumentelor mele; sunt convinsă că mărturisirea mea nu te-a impresionat. Nu ai o părere bună despre mine și nici mie nu-mi pasă de tine.

Eden făcu un pas spre grădină dar Sin o prinse de braț, întorcând-o cu fața spre el.

– N-am știut până acum că vrei să mă faci să-mi schimb părerea despre tine. De când ai venit la vilă, am apreciat eforturile tale de a mă scoate din sărite. Cu toate acestea, am considerat că ești o fată atrăgătoare, dar încăpățânată. Nu mai rețin de câte ori am fost nevoit să te cert pentru pozele tale. În loc să-ți ceri iertare, de câte ori ai deschis gura, te-ai răstit la mine... Nu ești genul de fată care să-mi placă. Am impresia că ești cam naivă.

Eden își stăpâni emoția puternică din suflet, reușind să spună pe un ton ferm:

– Nu sunt așa de proastă pe cât crezi și nici nu caut să te cuceresc. M-am săturat de remarcile tale caustice. Dă-mi voie să trec. Nu pot să stau toată noaptea cu hainele ude.

Mâna lui dreaptă îi apucă talia și degetele îi pipăiră bluza.

– Nu ești udă deloc, zise Sin sec.

Tânăra își aminti de scena din grădină când el o sărutase pe Bibi și exclamă:

– Nu vreau să fiu sărutată!

– Cine a vorbit de sărut? se miră Watermount zâmbind. Dar este o idee minunată.

– Nu și pentru mine, afirmă Eden emoționată. Dacă el nu-i dădea drumul, va trebui să se lupte pentru a se elibera din brațele lui.

– Ți-am spus să-mi dai drumul!

– Trebuie să mă rogi frumos, sau să-mi scapi din brațe.

– Nu-mi place să mă lupt. Consider că suntem două ființe raționale și ne putem înțelege fără a folosi violența. Vrei să-ți faci singur rău?

Sin își înălță sprâncenele.

– Nu se poate să fii atât de categorică! În fond, o sărutare nu reprezintă nimic.

– Nu sunt de aceeași părere. Pentru mine contează mult cine mă sărută. Ești sigur că eu sunt o persoană nedemnă de

încredere și este împotriva principiilor mele să mă sărut cu cel care mă învinovățește.

– Ce cuvinte mari folosești! murmură Watermount. Nu este momentul unui discurs patetic!

Buzele lui se apropiară de gura fetei, dar, pe neașteptate, Sin se îndepărtă, rostind laconic:

– Împrejurările sunt nefavorabile. Cineva ne deranjează.

Eden își potoli bătaile inimii și-și ciuli urechea: zgomotul unor pași se auzea distinct.

Era Bibi, bineînțeles, care se apropia furioasă, dar când ajunsese lângă Sin își controlează nervii și-l întreabă pe un ton mios:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sin, ce s-a întâmplat? Ai pescuit-o pe Eden din apa înfuriată a oceanului?

– Am ajuns prea târziu, se scuza el, surâzând. Am întâlnit-o întâmplător, pe când mă întorceam de la o plimbare pe plajă înainte de cină. Fără îndoială că Eden îți va da mai multe amănunte. O las în grija ta.

– Ai întârziat la masă, zise Bibi întorcându-se către Eden. Și te-am căutat peste tot. Ce-ar spune prietenul tău dacă ar ști că-l urmărești pe Sin la lăsarea întinericului?

– Eden este în siguranță cu mine, declară Watermount cu o voce gravă.

– Nu prea m-am simțit în apele mele alături de tine, ripostă Eden pe un ton batjocoritor. Remarca lui Bibi despre prietenul indignat merita o răsplată și tânăra englezoaică se îndreptă spre vilă, spunând:

– Trebuie să-mi schimb hainele. Noapte bună, Sin.

– Noapte bună.

Bibi o ajunsese din urmă în apropierea vilei și se răsti la ea:

– Numai pantalonii tăi sunt uzi. Cât timp ai stat cu Sin?

– Cine știe? Habar n-am, replică Eden, dând din umeri. Nu m-am uitat la ceas.

Înainte ca Bibi să deschidă gura, Eden intră în casă și se duse

rapid în camera ei pentru a-și schimba pantalonii. În fața oglinzii, îmbrăcată într-o rochie ușoară, fata își perie părul, amintindu-și că Sin îi mărturisise că o consideră atrăgătoare.

„Oare ce gândește Sin despre mine?” se întrebă ea. Bibi o surprinsese în brațele lui, după cum și ea o zărise pe Bibi sărutându-se cu el în aceeași zi. „Biata Cristina, ce naivă este. În loc să-și vadă de carte, iubitul ei seduce toate femeile pe care le întâlnește. N-aș avea încredere în el nici cât într-o ceapă degerată.”

Eden puse peria pe măsuta de toaletă și se îndreptă spre sufragerie unde-i găsi pe frații Webster uitându-se la televizor. Bibi exclamă pe un ton nepăsător:

– Ah, ce bine că ai venit, Eden! N-am prăjit peștii, deoarece tu i-ai pregătit atât de bine încât te-am așteptat să-i faci așa cum știi tu.

– Bine, mă duc la bucatărie, zise Eden rușinată, știind că Bibi remarcase foarte bine ce se petrecuse pe faleză. De fapt, nu se întâmplase nimic extraordinar, se gândi tânăra în timp ce pregătea mâncarea.

În sufletul ei rămăsese o speranță la care nu îndrăznea să se gândească. Era posibil ca bănuiala ei să se transforme în realitate? Nu, era de neconceput.

Capitolul 7

A doua zi, în zori, Bibi se duse la vila lui Sin, dar reveni îndată cu coada între picioare, anunțând-o pe Eden că Sin este ocupat toată ziua. Nu lucrase de două zile și acum dorea să recupereze timpul pierdut.

Bibi era dezamăgită și nu-și ascundea nemulțumirea că Eden încercase să i-l răpească pe Sin.

Eden își spuse că trebuie să fie mai indiferentă față de intrigile lui Bibi. Cel mai înțelept lucru ar fi s-o lase în pace și să nu se mai amestece în viața lui Sin.

– Azi poți să te duci liniștită la plajă, adăugă Bibi cu ciudă. Sin nu va mai veni decât spre seară la noi. L-am invitat la cină.

Eden se gândi că tot ea va trebui să pregătească cina, să pună casa la punct și să fie cu zâmbetul pe buze când va sosi oaspetele.

Don declară entuziasmat că știe un loc retras unde se poate pescui.

– Fetelor, veniți cu mine. Vom merge cu mașina și voi veți face baie în apa liniștită a lagunei.

Eden ar fi vrut să-l refuze, dar ideea de a rămâne singură în vilă n-o încânta deloc. Sin era ocupat cu cartea, iar Bibi o rugă cu o voce blândă:

– Dacă vom fi împreună, vom putea schimba o vorbă și vom înota cât vrem. După cât îl cunosc, Don va pescui toată ziua.

Abia se așezaseră pe prosoapele de bumbac, că fetele văzură doi bărbați prezentabili apropiindu-se de ele. Din vorbă în vorbă, fetele se împrieteniră cu ei. Bibi începu să-i facă ochi dulci unuia dintre bărbați, cu care înotă, distrându-se de minune. Prânzul fu luat într-un restaurant de pe plajă unde mai mulți prieteni li se alăturară la masă și după-amiaza trecu repede, într-o atmosferă destinsă. Eden se scuză că este obosită și se lungi pe nisip sub umbrelă.

După o oră, se trezi și-l văzu pe Don sosind cu o plasă de pește. Bibi se întorsese de la restaurant și o întrebă în legătură cu cina:

– Ce părere ai, Eden? Este bine să luăm niște creveți și un sos picant? Peștii nu vor fi suficienți pentru patru persoane. Don va lua două sticle de vin de la restaurant.

Eden clătină din cap, știind că va din nou pe post de bucătăreasă, deși Bibi fusese cea care organizase mica petrecere.

– Ai dreptate, răspunse ea, creveții îi vom servi ca antreu. Peștii îi vom fierbe în sos picant, peste care vom turna un pahar cu vin alb. Ai să vezi ce gustoși vor fi.

– Abia aștept să văd ce vei pregăti, se entuziasmă Bibi. Voi învăța de la tine o rețetă culinară grozavă.

Bibi fusese amabilă în acea zi și Eden se gândi că numai Sin fusese motivul neînțelegerii dintre ele. Întotdeauna, el fusese disputat de admiratoarele sale, iscând gelozia în sufletele lor.

Eden cumpără creveți din banii ei, iar Don se însărcină cu procurarea sticlelor cu vin alb, apoi cei trei se întoarseră la vilă cu mașina.

După zece minute, sună telefonul. Bibi era în baie și făcea un duș, iar Don curăța peștii. Eden ridică receptorul.

– Eden? Tu ești? Sin este la telefon.

Fata tresări, deoarece se aștepta ca Amy să fie cea care sună.

– Am auzit zgomotul mașinii și am vrut să aflu la ce oră să vin.

– Bibi este la baie și nu m-am consultat cu ea, dar poți veni oricând, zise Eden.

– Foarte bine. Voi veni peste o oră. Sper să ai timp să te schimbi.

– Nu-ți face griji, voi fi gata imediat.

După ce puse receptorul în furcă, tânăra se gândi că trebuie să arate bine, fiindcă voia să-l impresioneze pe Sin, mai ales că discuția din seara precedentă îi aprinsese speranța de a fi mai apreciată de el. De când sosiseră frații Webster, multe se schimbaseră în viața ei...

Sin își făcu apariția când Eden își punea bluza lila și pantalonii albi. O văzuse pe Bibi într-o rochie lungă și se hotărâse să nu apară în ținută de seară. Îndreptându-se spre salon, fata se întrebă ce efect va avea înfățișarea ei asupra lui Sin. Afară se întunecase iar holul era luminat discret.

Înainte de a ieși din dormitor, Eden deschisese fereastra și respirase aerul răcoros încărcat de aroma florilor. Vilele înșirate de-a lungul țărmului dădeau impresia unor diamante strălucitoare.

Emoția ei se amplifică în momentul în care trebui să dea ochii cu Watermount. Muzica discretă de la casetofonul Cristinei aducea o notă de intimitate. Eden rămase în pragul ușii, privindu-l pe Sin. Acesta se ridică de pe scaun. În mână avea un pahar și se apropie de ea întrebând-o cu blândețe:

– Cum ai petrecut ziua?

Ochii lui se ațintiseră asupra chipului ei și fata se simți stân-

jenită. Reacția ei era alta decât emoțiile pe care le încercase când vorbise cu Sin. Remarca lui din ajun, că este o fată atrăgătoare, îi rămăsese în minte, ca o amintire de preț.

Privirea lui o tulbura mai mult decât se așteptase. Seara trecută, Eden fusese aproape de trupul lui și-i simțise căldura care o copleșise. Inima îi bătuse cu putere la fel ca în aceste momente când zâmbetul lui malițios o pusese în încurcătură. Fiind incapabilă să deschidă gura, fata făcu câțiva pași și ajunse lângă masa pe care se aflau băuturile. Dacă Amy ar fi fost prezentă în cameră, cu siguranță că ar fi spus că se comportă ca o adolescentă neîndemânatică.

Eden luă o sticlă și își turnă o porție zdravănă în pahar.

– N-am știut că ești amatoare de whisky, remarcă Sin pe un ton ironic după ce fata gustase din băutura, făcând o grimasă când simțise tăria băuturii.

– M-am păcălit în privința sticlei. Am crezut că este vișinată.

– Eu am adus sticla de whisky, recunosc Watermount, luându-i paharul din mână. După ce umplu un pahar de vișinată, îl întinse fetei, surâzând.

– Să nu bei vișinată după whisky, o sfătui Bibi, enervată. Ai întârziat cam mult până ți-ai aranjat ținuta. Ne este foame la toți.

Eden o privi nedumerită, știind că Bibi nu contribuisese deloc la pregătirea cinei.

– Masa este gata, afirmă ea pe un ton rece.

Bibi stătea în fotoliu și avea o mutră bosumflată.

– În seara asta este rândul tău, Eden, să te ocupi de cină? se interesă Sin. Ce vom putea mânca?

Bibi se grăbi să-l informeze, cu un zâmbet cald:

– Pește în sos de vin alb. Este rețeta lui Eden.

– Nu avem și creveți? se miră Eden.

– Nu știu ce ai gătit, replică Bibi pe un ton nepăsător. Te rog să ne dai ce ai pregătit. Eu nu mă mișc de aici.

Eden nu protestă și se duse la bucătărie. După cinci minute, Sin își făcu apariția, spre surprinderea fetei. Ochiul lui avea o strălucire ciudată. Tânăra își aduse aminte de reproșurile lui și spuse cu o voce nesigură:

– Nu trebuie să mă supraveghezi. De când sunt la vilă, am gătit în fiecare zi și n-am stricat nimic. Nu am nevoie de ajutor.

– N-am venit să te stingheresc, ci să te privesc.

Tănăra deschise ușa frigiderului, ascunzându-și fața îmbujorată.

– Nu-mi place să fiu privită când muncesc.

– Toți te încurcă, sau numai persoana mea?

– Toți, răspunse Eden după o pauză.

– Ai devenit mai înțeleaptă, o felicită el. De obicei, ai o limbă ascuțită.

– Ți-am mărturisit că doar în prezența ta mă simt nervoasă.

Sin râse amuzat și se așeză pe un scaun, cu paharul de whisky în mână, în timp ce tânăra pregătea creveții păstrați la rece. După ce ornă farfuria cu frunze de salată, Eden trecu la peștii pe care-i fiersese în sos de vin. Bibi nu veni s-o ajute, dar se mutase pe un scaun de unde putea să observe tot ce se întâmpla în bucătărie. Tânăra englezoaică adăugă mirodenii, ceapă tocată mărunț, și când apa dădu în clocot scoase peștii din oală și-i așeză pe un platou. Într-un castron amestecă salată verde, castraveții tăiați felii, ridichile și roșiile, peste care turnă ulei și oțet. La urmă, presăra tarhon și busuioc.

Watermount exclamă încântat:

– În seara aceasta, Eden, ai reușit să mă impresionezi!

Fata îi aruncă o privire bănuitoare.

– Îmi pare rău că te-am făcut să-ți schimbi părerea despre mine. Nu mi-ai spus că sunt naivă și nepricepută?

Sin nu mai adăugă nimic, spre surprinderea fetei care con-

tinuă să pună masa, ca și cum el n-ar fi fost de față. Nu voia să pară că face acest lucru doar de dragul de a fi apreciată, deoarece ar fi procedat la fel dacă el n-ar fi fost în bucătărie. Dorința ei era ca Sin s-o lase singură pentru a pregăti cina în liniște.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el se ridică de pe scaun și se întoarce în sufragerie. Eden o auzi pe Bibi întrebându-l cum stă cu cartea și care este subiectul ei.

– Este o combinație între realitate și ficțiune. Cred că voi scrie o carte cu un puternic accent de virilitate.

Don intră în bucătărie, adresându-i lui Eden o întrebare politicoasă:

– Cu ce te pot ajuta?

– Cu nimic. Singura ta sarcină este să vezi dacă vinul s-a răcit.

– Aș putea...

Eden îi tăie vorba, iritată de faptul că sora lui nu mișcase nici un deget, lăsând-o să se ocupe numai ea de cină.

– Nu mă mai întreba nimic, Don. De ce nu te duci în salon să afli de la Bibi ce trebuie să faci? În fond, este petrecerea ei, nu a mea!

Don se uită mirat la ea.

– Nu am impresia că este o petrecere, deși văd că ai pregătit mai multe bunătăți.

– Dacă peștii, creveții și salata sunt pentru tine bunătăți, atunci pot afirma că în seara asta are loc o petrecere. Dacă n-aș fi știut să gătesc, am fi mâncat la restaurant. Sora ta n-a intrat deloc în bucătărie.

– Ai dreptate, Bibi nu știe să facă nimic, iar eu nu mă pricep la bucătărie. Îmi pare rău dacă te-am obligat să gătești pentru toți.

Eden se simți rușinată și spuse mai potolit:

– Nu trebuie să te scuzi, Don. Aș fi gătit chiar dacă aș fi fost singură.

Don luă sticlele de vin și se duse în salon de unde Eden îl auzi pe Sin spunând:

– Vine vremea când orice om se întreabă ce a făcut în viață și ce lasă în urma lui. Viitorul i se pare nebulos, iar prezentul îi repugnă. Dacă are talent, atunci caută să inventeze o poveste pe care o așterne pe hârtie așa cum fac eu. Nu mă interesează succesul la public. Singura satisfacție este să fiu cât mai convingător. Bineînțeles că nu vreau să duc o existență retrasă. După ce termin cartea, voi pleca într-o călătorie prin țară și-mi voi revedea prietenii.

– Care femeie ar accepta să trăiască alături de un pustnic? Râse Bibi.

Eden intră în cameră și Bibi adăugă:

– Sin, iată că Eden s-a grăbit să vină pentru a te asculta.

Sin se ridică, afirmând:

– Cred că Eden a venit mai degrabă pentru a ne invita la masă. Abia aștept să gust din bunătățile pe care le-a pregătit.

Bibi făcu ochii mari, prefăcându-se surprinsă.

– Cina este gata? Oh, draga mea, scuză-mă că nu te-am ajutat. Sper că te-ai descurcat singură. Ți-au reușit rețetele?

Eden se abținu să-i dea un răspuns tăios, observând că Bibi era indispusă din cauză că nu mai era singură cu Sin. Se așezară cu toții la masă, dar Bibi nu făcu oficiile de gazdă, lăsând-o pe Eden să aducă platourile cu mâncare. Nici măcar nu-i mulțumi lui Eden pentru preparatele delicioase, făcând notă discordantă față de fratele ei care o laudă pe Eden, afirmând că este o bucătăreasă excelentă.

După cină, Sin îi invită la vila lui, la un pahar de coniac. Stând în jurul mesei din grădină, ascultau o muzică blândă la casetofonul gazdei. După o oră, Don își luă la revedere, scuzându-se că este obosit. Eden se gândi că Don era un băiat de treabă și nu-i venea să creadă că el avusese o legătură amoroasă cu Cristina, așa cum susținuseră Amy și Bibi. Cristina era o

femeie cu experiență și nu putea să se uite la un tânăr ca Don. Fusesse doar măritată cu un bărbat mai bătrân decât ea și în prezent preferințele ei se îndreptau spre Sin, a cărui soție va fi peste puțină vreme. Don era prea crud pentru ea.

Eden se întrebă dacă ea însăși ajunsese la vârsta când o persoană se consideră matură și-și răspunse, cu regret, că nu are o experiență de viață care să-i permită să fie mai hotărâtă în ceea ce privește opțiunile decisive. Prietenia cu Berry Addison fusese trecătoare și nu însemnase mare lucru pentru ea. Berry era un băiat plăcut și vesel, dar se purtase incorect și o pusese într-o situație jenantă. Berry fusese o cunoștință, nu un prieten apropiat.

Când muzica se opri, Sin intră în casă pentru a aduce o altă casetă. Bibi profită de ocazie și se răsti la Eden:

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te duci la culcare? Don a plecat și n-are nici un rost să mai întârzii aici.

Eden o înfruntă cu curaj:

– Nu mi-e somn, și nu cred că Don tânjește după mine.

– Nu te frământa din pricina fratelui meu. Don doarme acum și eu vreau să rămân singură cu Sin.

Acesta se întoarce și dădu drumul la casetofon. Eden se foi pe scaun, dar nu se ridică, fiind hotărâtă să nu plece fără Bibi care-i aruncă o privire ucigașă. Sora lui Don se așeză pe o pernă din iarbă și se sprijini de genunchii lui Sin. După o jumătate de oră, gazda începu să caște și spuse cu o voce obosită:

– Fetelor, s-a făcut târziu. Mergeți la culcare. Am avut o zi grea și vreau să mă odihnesc. Noapte bună.

Pe când păseau pe cărare, Bibi îi șopti printre dinți lui Eden:

– Ai un tupeu cum n-am mai văzut în viața mea. Nu-ți dai seama când prezența ta este nedorită?

Eden îi întoarce vorba:

– Firește că sunt în stare să-mi imaginez că un bărbat cu experiența lui Watermount poate să aranjeze lucrurile într-un

fel care-i convine. Dacă ar fi vrut, ar fi găsit un pretext pentru a te reține. Apropo, ai uitat de Cristina? Nu știi că el se va căsători? Ai impresia că dacă Sin te-a sărutat, poți spera să-l cucerești? Un sărut nu înseamnă nimic.

– Ai devenit foarte vorbăreată! exclamă Bibi îmbufnată. Habar n-ai ce mesaj poate transmite o sărutare! Recunosc că te pricepi să gătești, dar nu-i cunoști pe bărbați mai bine decât mine. Nu uita că eu îl știu pe Sin de mai mult timp ca tine.

Când intrară în casă, Eden se împiedică de motanul care se strecură în grădină. Enervată de insinuările lui Bibi, tână englezoaică îi dădu o replică pe măsură:

– Consider că Sin are discernământ și poate să-ți mărturisească dacă are intenții serioase în ceea ce te privește. Părerea mea este că nu ai nici o șansă: Cristina este aleasa lui, chiar dacă ea nu este aici pentru a-ți dovedi acest lucru.

– Oh, de ce nu pleci odată de la vilă?! să răsti Bibi.

– Dacă aş pleca, n-ai mai putea locui aici.

– Mă voi muta la Sin, ripostă Bibi.

– Noapte bună, zise Eden, intrând în dormitorul ei.

Sora lui Don ar fi fost în stare de orice pentru a-și atinge scopul.

Înainte de a se urca în pat, Eden își aduse aminte că motanul este afară. Ploaia începuse să cadă cu un ropot blând. Fata se uită pe fereastră exclamând:

– Numai Sin este de vină! Dacă nu m-aș fi dus la el, acum Khu Khan ar fi fost în casă.

Un fulger luminează cerul, făcând-o să tresară.

Cu siguranță că motanul se adăpostise undeva și nu avea rost să-l caute în grădină. Va aștepta să treacă ploaia și atunci se va duce la ușa din spatele casei. Dacă va fluiera, motanul nu va întârzia să apară. Tânăra se gândi la situația ei. De când veniseră frații Webster, nu mai avea nici un moment de liniște.

Din fericire, peste câteva zile, Bibi și Don vor pleca și pacea va domni din nou în vila Cristinei. Ce bine ar fi dacă Sin ar pleca la Camberra! Prezența lui era un prilej constant de chinuri pentru fata care nu mai știa cum să se poarte cu el. La început, el o cercetase, apoi o lăudase și recent, o sărutase.

„Noroc că sărutările lui nu contează!” se consolă Eden, deși Bibi îi spusese că un sărut poate fi un mesaj clar al îndrăgostiților...

Aversa încetă brusc și ea deschise ușa din spate. Motanul nu se afla prin apropiere și tânăra se aventură în grădină. Dormitorul lui Bibi era cufundat în întuneric. Numai la vila lui Sin se vedea lumină. „Încă mai lucrează la cartea lui”, își spuse Eden, deși el susținuse că este obosit. Subiectul cărții nu-i trezea curiozitatea. Fata se obișnuise cu întunericul și cerceta cu atenție tufișurile și copacii.

Ajunsă la capătul grădinii, constată cu stupeoare că motanul era de negăsit. O umbră din spatele casei o făcu să scoată un suspin : razele lunii îi dădură posibilitatea să recunoască silueta lui Sin. Norii se împrăștiară, iar frunzele își scuturau picăturile de ploaie. Aerul era încărcat de parfumul puternic al florilor de eucalipt. Fata, îmbrăcată într-o pijama de culoare roz din bumbac, își duse mâna la piept, încercând să mascheze decolteul care lăsa să se întrevadă sânii mici și rotunzi.

Watermount se apropie și remarcă dezinvolt:

– Parcă ești o fantomă care bânuie prin împrejurimi. Cred că ești în căutarea motanului, nu-i așa?

– Da...

– Am avut eu grijă de el, continuă Sin, descheindu-și nasturii de la cămașă.

Khu Khan își scoase capul zburlit și mieună îndelung.

– Îmi cer scuze dacă motanul te-a deranjat.

Watermount se uită la fata care întinse mâinile să ia motanul, zicând blând:

– Nu ai decât pijamaua pe tine și motanul este ud. Îl aduc eu până la vilă. Să-l ștergi cu prosopul pe care Cristina îl ține în dulapul din hol.

Cei doi se îndreptară spre vilă și motanul sări din mâinile lui Sin, strecurându-se în casă prin ușa întredeschisă.

Eden râse și spuse:

– Îți mulțumesc pentru deranj.

Înainte ca ea să dispară în casă, Watermount o prinse de umăr.

– Eden...

Fata se întoarse cu fața spre el, simțind că inima îi bate cu putere. Sin se aplecă și, fără să-și fi dat seama ce se întâmplă, tânăra se trezi în brațele lui. Buzele lui îi pecetluiră gura cu o sărutare caldă.

Cu o smucitură, Eden se eliberă și-l palmui, apoi o luă la fugă.

Ajunsă în dormitor, își trase sufletul. Trupul îi tremura din toate încheieturile, iar șocul sărutării îi răscolise sufletul. Uitase de motan și de toate. Ceea ce se întâmplase înainte de a-l palmui pe Sin, continua să-i tulbure ființa. Nu mai putea avea încredere în nici un bărbat! Cu puțină vreme în urmă, sperase ca Watermount să-i fie de ajutor! De ce se schimbaseră el atât de repede? La început fusese dur, bănuitor, ironic. Putea afirma chiar că fusese dușmanul ei. Gândul i se îndreptă spre Cristina. De ce o trădase Sin? Dacă Bibi n-ar fi venit la vilă, nu s-ar fi întâmplat nimic. Eden și Sin ar fi continuat să se dușmănească, iar liniștea casei ar fi fost asigurată. Eden ar fi suportat mai ușor ura decât iubirea lui.

Singura soluție era să-l evite și să stea cât mai departe de el. Bibi avea cale liberă și putea face ce vrea pentru a-l seduce pe Sin. Eden nu mai dorea să treacă din nou prin experiența umilitoare a îmbrățișărilor nemeritate.

Frații Webster se vor înapoia la plantația lor de bananieri, iar Sin își va îndrepta atenția asupra altor femei. Se părea că el este un tip nestatornic și nepăsător. De îndată ce logodnica lui plecase în străinătate, el se consolase cu alte femei, chiar dacă nu toate ar fi vrut să-i cadă în brațe.

Tânăra se uită în oglindă și observă că-și mușcase buzele până la sânge.

În bucătărie, ea îl găsi pe Khu Khan mâncând peștii rămași de la cină. Îl șterse cu prosopul și reuși să se calmeze.

*

* *

A doua zi dimineata, Eden rămase mai mult timp în cameră. Bibi se duse pe plajă, iar Don era la pescuit. După un duș înviorător, făcu curat în casă, gândindu-se că prietena ei, Amy, ar fi fost mai categorică și mai intransigentă cu Bibi și i-ar fi cerut să fie mai ordonată.

Pe când deretica în salon, Eden observă un sertar al comodei pe jumătate deschis. Uitându-se înăuntru, tânăra descoperi un bibelou spart. Cine răvășise actele din sertar? Bibi? Puse bucățile pe birou și se duse în bucătărie după clei.

Bibi trecu pe lângă ea, urmată de Sin. Sora lui Don își puse un bikini care îi sublinia formele grațioase. Sin purta pantaloni scurți și avea un prosop înfășurat în jurul gâtului. Părul lui negru era zburlit și ud.

Bibi o salută pe Eden și se duse în camera ei, spunându-i lui Sin că nu va întârzia decât câteva minute... Sin se așezase pe un scaun și continua să-și șteargă părul.

Eden se întoarse în salon, ținând în mână tubul cu lipici. Faptul că-l palmuise pe Sin îi sporea emoția. Cu siguranță că el nu uitase acest lucru și nici nu avea de gând s-o ierte. Cum va reacționa el?

– Te-ai mai calmat? o întrebă el cu o voce ironică. Ești gata să repeți gestul de aseară?

– Numai dacă te apropii de mine, rosti ea pe nerăsuflăte. Te sfătuiesc să stai cât mai departe.

– Sunt un pericol pentru tine? Parcă-ți plăcea să fii în preajma mea.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să tragi o concluzie greșită. Îți mărturisesc sincer că persoana ta nu mă atrage.

Fata se așeză pe scaunul de lângă birou, examinând bucățile sparte.

Sin își puse prosopul pe umeri și-și petrecu mâna prin păr, apoi i se adresă cu un glas aspru:

– Ce s-a întâmplat?

Eden se simțea stingheră și mâinile îi tremurau.

– Nu știu, am găsit bibeloul spart când am făcut curat.

Puse bucățile cap la cap, după ce întinse cleiul, și așteptă ca ele să se lipească.

Bibi pătrunse în încăpere, oprindu-se în dreptul oaspetelui, purtând o fustă scurtă și o bluză cu mâneci scurte.

– Ai spart bibeloul, Eden? rosti ea în treacăt.

– Nu, răspunse ea. Tocmai voiam să te întreb pe tine dacă știi ceva de bibelou. Am găsit bucățile în sertarul de la birou.

– Crezi că eu am spart figurina? După părerea mea, Cristina a fost grăbită cu pregătirile de plecare și n-a avut timp să se ocupe de bibelou, lăsând bucățile în sertar. Nu pare un obiect de valoare.

– Bibeloul este din porțelan fin, comentă Sin pe un ton sec. Bibi, ar trebui să fii mai atentă când vorbești de Cristina, o muștră el, ridicându-se. Mă duc să mă schimb. Peste o jumătate de oră vin să te iau. Apropo, Eden, vrei să ne însoțești la masă? Este cazul să te odihnești și să nu te mai ostenești cu pregătirea mâncării.

Abia părăsi Watermount vila, că Bibi îi spuse lui Eden cu voce tăioasă:

– Să nu îndrăznești să vii cu noi. Sin te-a întrebat doar din politete.

Eden se înfurie. Din nou, Bibi îi spunea ce trebuie să facă, fără să-i pese dacă-i rănea sensibilitatea.

– Nu-ți face griji inutile. Nu-mi place compania ta, rosti ea cu glas tare. Hotărârea ei fusese deja luată: nu-l va mai urmări pe Sin, lăsându-l să facă ce voia, chiar dacă Bibi devenise din ce în ce mai agresivă.

– Nici mie nu-mi face plăcere să discut cu tine. Ce căutai ieri noapte în grădină? Te-ai plimbat cu Sin?

– M-am întâlnit cu el din întâmplare.

– Nu te-ai dus la vila lui?

– Nu te privește ce fac eu. Mai bine te-ai gândi că nu este corect să ieși cu Sin, deoarece este iubitul Cristinei.

– Uite cine vorbește! pufni Bibi pe un ton sfidător. Cine l-a căutat noaptea trecută în grădină?

– Ți-am spus că m-am văzut cu Watermount din întâmplare. Te rog să mă lași să lipesc bibeloul pe care l-ai spart.

– Nu m-am atins de el, susținu Bibi, ieșind din cameră.

– Mincinoasă, ești o mincinoasă! zise Eden cu jumătate de gură. De ce o invitase Sin la masă? De obicei, bărbații nu se mai uită la fetele care-i pălmuiesc și care declară că nu țin la ei. Oricum nu va da curs invitației lui și va rămâne acasă.

Atenția îi fu atrasă de o mașină sport care se opri lângă ușa de la intrare. Un tânăr arătos coborî sprinten și apăsă pe butonul soneriei.

„Este Bill Hendry”, își spuse fata, grăbindu-se să-i deschidă.

– Bună ziua. Unde este Amy? se interesă el. Ți-am spus că voi veni să te vizitez. Nu te bucuri că mi-am ținut promisiunea?

– Firește, răspunse fata surâzând. Intră, Bill. Amy n-a sosit, deoarece se află cu prietenii ei undeva pe coasta de sud a Australiei.

Bill se opri în hol, zărind-o pe Bibi. Eden făcu prezentările și sora lui Don zise cu o voce mieroasă:

— Mă duc să-l văd pe Sin. Bine că prietenul tău a venit, Eden. La revedere, mi-a făcut plăcere să te cunosc, adăugă Bibi, adresându-i-se lui Bill.

„Acum se va duce să-l informeze pe Sin că prietenul meu a sosit”, se gândi Eden cu ciudă.

Bill o invită să ia masa în oraș și din întâmplare se opriră la restaurantul în care erau Bibi și Watermount.

Eden avu o tresărire, dar se prefăcu că nu-i zărise. Masa ei se afla la câțiva metri de locul unde stătea Sin și ea se strădui să nu se uite la el. Din când în când, curiozitatea o împingea să-i arunce o privire, însă Watermount, deși stătea cu fața la ea, nu catadicsea să ridice capul, fiind cu totul acaparat de discuția cu Bibi. Faptul că el o ignora fățiș, o intrigă și mai mult și se simți umilită.

Sin părăsi restaurantul ținând o mână pe talia invitatei sale, stârnind invidia tinerei englezoaice.

Peste o jumătate de oră, Bill și Eden reveniră la mașină și se îndreptară spre casă, trecând pe lângă plaja înțesată de turiști.

Eden se gândi la întâlnirea neașteptată cu Sin, spunându-și că ea se comportase destul de firesc, chiar dacă făcuse eforturi vizibile să întrețină conversația cu Bill. Două întrebări îi stăteau pe suflet: unde se aflau Bibi și Watermount? Ce făceau ei acum?

După-amiaza trecu repede. Eden și Bill se scăldară în ocean, apoi se întinseră pe nisip, lăsându-se mângâiați de razele soarelui.

Seara, cei doi mâncară într-un restaurant din apropierea țărmului. Bill o invită la dans și-i șopti la ureche:

— Mi-am dorit mult să-ți fac o vizită. Dacă ți-a plăcut compania mea și vrei să ieșim împreună, voi pleca din

Murwillumbah și mă voi instala la Burrangarra. Vom putea să ne vedem zilnic. Ce părere ai?

Eden făcu o mutră mirată. Deși se simțea bine în tovărășia lui, nu era corect să-l încurajeze. Bill era un băiat chipeș, dar nu ținea la el.

– Nu, Bill, nu este cazul să te muți la Burrangarra.

– De ce? Ai pe cineva?

– Nu am pe nimeni, se grăbi ea să declare, știind că trebuie să-l descurajeze pe Bill să-și făurească visuri cu privire la o posibilă prietenie, o dată ce se vor întoarce la Kamballa.

El o strânse la piept, o sărută delicat pe gât și murmură:

– Dă-mi o șansă, Eden... Sunt topit după tine. M-am gândit mereu la tine. Vreau să ne cunoaștem mai bine. Vei locui cu Amy, nu-i așa?

– Nu știu, răspunse Eden după o pauză. În primul rând trebuie să-mi găsesc o slujbă. Nu sunt sigură dacă mă voi întoarce la Kamballa.

– Îți voi duce dorul, afirmă Bill, sărutând-o pe frunte.

Fata își imaginează că Sin n-o sărută pe Bibi doar pe frunte. Fără să vrea, gândurile ei se întorceau mereu la Watermount și la Bibi. Ce făceau ei în momentul acela? Neputând să mai suporte această frământare interioară, Eden spuse cu o voce spartă:

– Bill, te rog, du-mă acasă. Nu mă simt bine.

El o fixă consternat.

– Arăți minunat! Cred că nu ți-a priit cina. Scuză-mă dacă te-am indispus. Vrei să căutăm un doctor?

– Nu, nu-i nevoie. Îmi voi reveni, dacă mă odihnesc.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, iar mâinile îi erau jilave. Starea ei depresivă se datora incertitudinii legate de purtarea lui Sin. Suferința izvora din iubire, iar paloarea din obraji avea drept cauză gelozia. Aceasta pusese stăpânire pe ființa ei și o torturase toată ziua.

Eden își luă la revedere de la Bill și coborî din mașină. Vila lui Sin era cufundată în întuneric. Khu Khan stătea în fața ușii și se ridică pe labele din spate când o zări. Simțindu-se vinovată că-l lăsase flămând, tânăra se duse în bucătărie, deschise frigiderul și-i încălzi laptele.

După ce Khu Khan să sătură, îl mângâie și el începu să toarcă.

Îndreptându-se spre dormitor, Eden observă că frații Webster nu trecuseră pe la vilă. Ușile de la camerele lor erau deschise, iar paturile nefăcute.

Așadar, Bibi era cu Sin. Ideea aceasta o tulbură și nu putu să-și stăpânească nervii. Așteptă pe un scaun, cu ochii închiși. Nu-i venea să creadă că Watermount era cu o altă fată. Seara trecută o sărutase cu brutalitate și ea fusese nevoită să se apere. De ce era acum îngrijorată că el era în compania lui Bibi?

Gustul amar al dragostei neîmpărtășite o făcu să suspine. Pentru prima dată, era conștientă de puterea acestui sentiment. Era iremediabil îndrăgostită de Sin! De aceea nu suportase să-l vadă alături de Bibi, care nu se sinchisea că el este iubitul Cristinei.

Deși se întinse în pat, somnul nu-i dădea târcoale și Eden rămase trează până când auzi motorul mașinii lui Sin.

„Trebuie să-l dau uitării pe Sin!” „Vreau să-l uit!” căută ea să se liniștească. Abia când se stinse lumina de la vila lui, tânăra reuși să ațipească.

Capitolul 8

Eden fu trezită de Khu Khan care se cățăraseră în pat și începuse să se frece de brațul ei. Speriată, se uită la ceasul deșteptător: era trecut de ora zece.

În afară de motan și de ea nu mai era nimeni în vilă, remarcă tânăra după ce se duse la bucătărie să pregătească micul dejun. Uitându-se pe fereastră, nu zări pe nimeni în ocean. Era târziu, iar Sin se scăldase în zori. Eden simți un gol în stomac, întrebându-se dacă el lucrează sau este plecat cu Bibi. Se putea la fel de bine ca ei să se iubească în acel moment. Gelozia o făcea să-și închipuie fel de fel de nerozii și-i strecura otravă în suflet. Ce-ar fi să se ducă la el și să-i ceară socoteală de faptul că-și bate joc de două fete, deși era pe cale să se însoare cu Cristina?

Numai bunul simț o împiedică să se ridice de la masă și să se repeadă la vila lui Sin. Rațiunea îi spunea că, în aceste împrejurări, era imposibil să se aștepte la înțelegere din partea lui.

Totuși, emoțiile puternice pe care le încerca îi demonstau că este îndrăgostită de el.

Fără chef, puse niște biscuiți în laptele motanului și sorbi din

cafeaua amară și fierbinte. Foamea îi pierise și o durea capul. Bibi și Don nu-și spălaseră vasele în care mâncaseră și ea se ocupă de ele pentru a-și omorî timpul cu ceva.

Ducându-se în sufragerie, aranjă bibelourile și șterse praful de pe mobile, apoi verifică dacă dormitoarele fraților Webster erau lăsate în ordine. Ca de obicei, Don își făcuse patul, dar Bibi lăsase o dezordină deprimantă: cearșafurile erau răscolite, pătura atârna pe podea, iar păpușa Cristinei zăcea răsturnată printre lucrurile împrăștiate peste tot. Eden închise ușa camerei, având certitudinea că Bibi habar nu are cum să se poarte pentru a-i câștiga inima lui Sin. Dacă ar fi fost în locul ei, ar fi fost mai ordonată și mai grijulie cu lucrurile Cristinei, pentru a-l impresiona pe Watermount.

„Din păcate, eu nu caut să-l cuceresc pe Sin, îmi zise ea, plimbându-se nervoasă prin casă”. Dacă s-ar fi purtat mai blând, Sin i-ar fi făcut acum curte și n-ar mai fi certat-o.

După ce își făcu patul, se spală și se îmbracă. Casa i se părea apăsătoare și avea o senzație ciudată de singurătate. Motanul o ștersese pe furiș în grădină, iar liniștea deplină o deprima. Amintindu-și că nu mai știe nimic de Amy, caută în cutia cu scrisori și descoperi un plic.

Din fericire, scrisoarea îi era adresată și avea scrisul lui Amy. Soarele era arzător și Eden se întoarse în sufragerie, desfăcând plicul cu degete tremurânde. Ce bucurie ar fi dacă prietena ei ar anunța-o că sosește la Birrie Point. Din păcate, Amy se mulțumea să-i împărtășească doar fericirea pe care o simțea alături de Malcolm Hewett, amânându-și sosirea.

Eden îi era totuși recunoscătoare pentru faptul că se gândise la ea, mai ales că se plictisise singură în casa Cristinei.

„Dragă Eden, îmi scria Amy, am primit o scrisoare de la verișoara mea. Cristina știe că eu te-am trimis să ai grijă de vila ei și nu s-a supărat că am plecat cu prietenii mei în altă parte. Vreau să-ți dau o veste extraordinară. Cristina mi-a mărturisit – nu o să-ți

vină să crezi, dar aceasta este realitatea – că s-a îndrăgostit de un australian din Adelaide. Cred că Sin a făcut o mare greșală, lăsând-o pe Cristina singură la Bangkok. Ar fi trebuit s-o însoțească, chiar dacă avea mult de lucru!”

Eden scoase un suspin, neputând crede că verișoara lui Amy îl uitase pe Watermount! Cu câtă înverșunare se luptase ea să-l țină departe de Bibi și iată că iubita lui se lăsase sedusă de un alt bărbat!

Pe de altă parte, fata avu o tresărire de bucurie. Dacă Sin este liber, orice femeie putea să viseze să fie iubita lui! Făcu o strâmbătură uitându-se în oglindă. Nu, nu va avea nici o șansă! Îl pălmuise și-i declarase că n-o interesează persoana lui!

Coborându-și privirea, continuă să citească:

„Este greu de crezut că verișoara mea s-a îndrăgostit așa de repede, dar ea a fost întotdeauna înconjurată de admiratori. Cristina are o fire sensibilă, însă am convingerea că rațiunea va învinge și că peste puțină vreme o vom vedea din nou acasă. Este imposibil ca ea să nu-și dea seama că locul ei este lângă Sin. Rătăcirea sa este o simplă idilă de vară. Ceea ce mă îngrijorează este persoana lui Watermount. Acesta este motivul pentru care ți-am scris. O cunosc bine pe verișoara mea și sunt sigură că ea l-a informat deja pe Sin despre noul ei iubit. Te rog, draga mea, să fii cu ochii pe el. Ceea ce trebuie să faci este să-l descoși în legătură cu planurile lui imediate. Bineînțeles, nu este cazul să-i pomenști de Cristina, însă trebuie să-l împiedici cu orice preț să plece în America de Sud sau în altă țară. . . Important este ca el să stea la vilă până la întoarcerea Cristinei. Spune-i că-ți este frică să locuiești singură în casa verișoarei mele. Inventează orice, numai să-l reții la Birrie Point. Voi sosi și eu peste câteva zile. Nu știu când voi putea să mă rup de Mike, dar îți voi anunța din timp data sosirii mele. Te sărut cu drag, Amy.

P.S. Știu că am fost egoistă, lăsându-te să te descurci singură, dar vreau să te asigur că gestul tău a contribuit la fericirea mea.

Am vești minunate să-ți dau. Trebuie să ai răbdare încă o vreme.”

Eden rămase pe gânduri. Scrisoarea îi produsese o tulburare neașteptată. Să-i fi scris Cristina lui Sin, mărturisindu-i că este în compania unui bărbat? Watermount nu-și manifestase dorința de a vizita America de Sud și nici nu avea de gând să se ducă la Camberra! Era posibil ca un bărbat cu experiența lui să-și domine emoțiile cu atâta tărie încât nimeni să nu bănuiască ce se petrece în sufletul lui? Eden era de părere că el este convins că iubita lui va trece peste acest moment dificil și se va întoarce acasă. Era un om echilibrat, sigur de sine, chiar arogant, dar nu-i va reproșa Cristinei că fusese ușuratică.

„N-aș vrea să fiu în pielea Cristinei, își spuse Eden, clătînând din cap. Sin este autoritar și poate oricând să-și impună voința.”

Brusc, tânăra își dădu seama că el era la curent cu aventura Cristinei. Purtarea lui era perfect motivată: dacă iubita lui cochetase cu un alt bărbat, nu era firesc ca el să se distreze, făcând curte altor femei? În felul acesta, nu era greu de înțeles de ce se lăsase sedus de farmecul lui Bibi.

„Ce rol am eu în toată această afacere?” se întrebă ea intrigată. Watermount îi făcuse avansuri, chiar dacă n-o părăsise pe sora lui Don. Așadar, el își găsește alinarea alături de două fete, fără să-i pese de nici una dintre ele. Numai plăcerea lui conta. Sentimentele fetelor nu-l interesau deloc.

Fata respiră adânc pentru a-și liniști bătăile inimii și puse scrisoarea în plic. Purtarea Cristinei fusese motivul care-l îndemnase pe Sin să fie drăguț cu Bibi. Eden se hotărî să plece cât mai repede de la vilă. Nu putea aștepta revenirea Cristinei. Bibi n-are decât să stea cât poștește, dar ea nu avea de gând să se amestece în viața particulară a Cristinei. Putea ea să joace rolul de îndrăgostită, stârnind gelozia acesteia? Nu avea acest drept și era incorect să fie nerecunoscătoare față de gazda sa...

Don își făcu apariția în hol, ținând în mână o plasă cu pește.

– Oh, exclamă tânăra, nu mai vreau să gătesc pește!

– Eu nu m-am săturat, declară Don. Peste câteva zile mă voi întoarce la plantație și nu voi mai avea ocazia să gust din preparatele tale. Am avut noroc la pescuit și consider că peștele este o delicatessă. Află că Sin n-a prins nimic, rosti el cu o nuanță de triumf în glas.

Numele lui Watermount o făcu pe Eden să tresară. Gelozia îi sporea neliniștea.

– Unde este sora ta? îl întreabă, îngrijorată.

– Pe plajă. Se va întoarce la ora mesei. Voi curăța eu peștii. Arăți cam palidă, nu te simți bine?

– N-am nimic, mulțumesc. Nu-ți face probleme, voi pregăti ceva bun.

Eden se ocupă de salată, iar Don ieși din casă să curețe peștii. Cineva bătu la ușă.

– Cine este? strigă fata din bucătărie.

– Sunt eu, Sin. Deschide-mi! Grăbește-te!

Tânăra simți un fior pe spinare. Ce se întâmplase? De ce venise Sin?

Lăsând roșiile pe masă, Eden alergă la ușa de la intrare. Sin intră în hol, ținând-o pe Bibi în brațe, înfășurată într-un prosop. Aceasta avea ochii închiși și era albă la față.

Eden scoase un țipăt și-și duse mâna la gură. Privirea ei exprima o spaimă adâncă.

– Nu s-a înecat, o liniști Watermount, dar abia am salvat-o. Ajută-mă s-o pun în pat.

Eden se repezi la ușa de la dormitorul Cristinei, făcându-i loc lui Sin. Acesta o întinse pe Bibi peste cearșaful mototolit. Sora lui Don era aproape goală, îmbrăcată numai în bikini. Eden se îngrozi zăbind sânge pe obrazul fetei care fusese la un pas de moarte.

– Este sângele meu, spuse Sin, arătând o tăietură la piept. Te

rog să aduci o pătură. Repede. Trebuie s-o încălzim. A suferit un soc. Nu ai cumva o sticlă? Te rog să aduci niște apă caldă.

Tânăra deschise sertarul de jos al dulapului, scoase o pătură roz și-l ajută pe Sin s-o învelească pe Bibi care tremura din tot corpul.

– Să chem un doctor? se oferi Eden.

– Nu-i nevoie. Bibi își va reveni curând. Eu m-am tăiat de stâncile ascuțite când am scos-o din apă... După un ceai fierbinte și câteva ore de somn, va fi în afară de orice pericol.

Cei doi se duseră la bucătărie. Eden puse apa la încălzit, apoi îl întrebă pe Sin:

– Ce s-a întâmplat?

El se încruntă și Eden se întrebă dacă vorbele ei îl supăraseră.

– Eram la pescuit când Bibi a intrat în apă. I-am strigat să fie atentă, dar nu m-a ascultat și un val s-a spart în apropiere, trăgând-o la fund. Am sărit imediat în ajutorul ei și apoi am adus-o la vilă.

Eden se uită din nou la tăietura de pe pieptul lui.

– Nu vrei să-ți pansez rana?

– Mai târziu. Acum trebuie să ne ocupăm de Bibi. Unde este fratele ei?

– Curăță peștii în grădină.

– Mă duc să-l anunț ce s-a întâmplat. Uplete sticla cu apă caldă și apoi ocupă-te de ceai.

Tânăra dădu din cap.

– În câteva minute ceaiul este gata.

Eden luă sticla și se repezi în camera Cristinei. Picioarele lui Bibi erau înghețate și gemu când simți căldura sticlei.

– Cum te simți? o întrebă Eden.

– Mai bine, murmură sora lui Don. Era cât pe ce să mă înec. Unde este Sin?

– Vine imediat, răspunse Eden. Îți aduc o ceașcă de ceai. Te rog să te liniștești. După ce te vei odihni, nu vei mai avea nici o problemă.

Când se întoarse în bucătărie, Eden îl găsi pe Don turnând ceaiul în ceașcă. Sin se dusese la vila lui să se îmbrace. Fata puse puțin coniac în ceai și împreună cu Don reveni în dormitorul Cristinei. Bibi sorbi băutura fierbinte și adormi.

Eden și Don ieșiră din dormitor și discutară puțin pe hol. Sin se ivi peste câteva minute, purtând niște pantaloni negri de bumbac și o cămașă albă.

– Cum se simte Bibi? fură primele lui cuvinte.

– Tocmai a ațipit, îl informă Eden. Pot să te pansez?

– N-a fost decât o zgârietură. Am avut eu grijă de ea.

– Rămâi cu noi la masă, îl invită Don. Îți mulțumesc că ai salvat-o pe sora mea. Nu înțeleg de s-a aventurat în larg. Oceanul este foarte primejdios. Am sfătuit-o să stea pe mal.

Watermount zâmbi cu înțelegere.

– Femeilor le place să înfrunte pericolele.

Eden nu știa dacă el făcuse aluzie la isprăvile Cristinei. Privirea lui nu mai era aspră.

După prânz, Eden strânse vasele și se pregătea să le spele când Sin îi spuse pe un ton amabil:

– Aș vrea să mă însoțești. Voi face o plimbare cu mașina Cristinei.

– Nu-i nici o problemă, spuse Don amabil. Mă ocup eu de vase.

Fata simți un junghi în inimă. Invitația lui Sin era neașteptată și nu prevestea nimic bun, având în vedere privirea lui încruntată și rece.

– Dacă Bibi va avea nevoie de ceva, este mai bine să rămân acasă, zise Eden, sperând să-l convingă pe Sin că plimbarea nu-și avea rostul în acel moment.

– Bibi nu are nimic grav, declară Watermount cu o voce gravă. Fratele ei va putea s-o ajute în caz că ea se va simți slăbită. După o clipă de ezitare, Eden se hotărî să nu se mai împotrivească.

– Bine, dacă insiști, te voi însoți.

– Am ceva important să-ți spun. Te rog să fii gata peste câteva minute.

Eden se duse în dormitorul ei, gândindu-se că voința lui Sin fusese mai puternică decât împotrivirea ei. Slăbiciunea de care dăduse dovadă, îi demonstra cât de neputincioasă era când trebuia să-l înfrunte pe iubitul Cristinei. Avusese acesta dreptate când afirmase că femeilor le place să aibă o existență zbuciumată? Primejdiile care o pândeau sporeau la fiecare întâlnire cu Sin...

După ce-și perie părul, se machie ușor și-și puse ochelarii de soare cu speranța că privirea ei îngrijorată va fi mai greu de observat. Senzația ciudată că discuția cu Sin va fi destul de stânjenitoare nu o părăsi nici când își luă la revedere de la Don.

Mașina Cristinei se afla în spatele casei. Sin era la volan și fuma. Tânăra se așează pe scaunul de lângă șofer cu inima strânsă.

Sin porni motorul și îndreptă mașina spre Burrangarra, fiind atent mai mult la drum decât la pasagera care se uita la peisajul din jur. Tăcerea deveni apăsătoare, încât Eden îndrăzni să-l întrebe:

– Ce voiai să-mi spui? Nu cred că sunt vinovată de faptul că Bibi era să se înece.

– Bineînțeles că nu ai nici o vină, rosti el nepăsător.

– Atunci care este motivul pentru care mă aflu în mașină? Sper că n-am făcut nici o poznă care să-ți fi atras nemulțumirea.

Watermount îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită din nou la șoseaua care mergea de-a lungul coastei.

– Crezi că vreau să-ți vorbesc numai dacă ai făcut vreo poznă? Nu ai nici o legătură cu accidentul lui Bibi.

– Ești supărat că te-am pălmuit? Te-am avertizat că nu-mi face plăcere să mă mângâi.

Sin avu o tresărire nervoasă.

– Am impresia că te-ai înșelat în privința intențiilor mele. Am fost convins că tu doreai să fii sărutată.

Eden protestă, indignată.

– Nu-i adevărat! Nu ți-am căzut în brațe! Tu ai pus mâna pe mine.

Watermount o privi nedumerit.

– Dacă te-aș fi îmbrățișat, n-ai mai fi putut să mă pălmuiști. Pe viitor, să fii mai prudentă și să nu te mai plimbi noaptea prin grădină. La urma urmei, sunt bărbat și reacția mea a fost firească.

– Nu vreau să te tulbur, declară fata cu o voce gătuită de emoție. Tu m-ai invitat să te însotesc.

– Am ceva important să-ți spun.

– În ce privință? se interesă tânăra, îngrijorată.

Timp de o clipă, fu încredințată că el îi va anunța aventura Cristinei, dar o surprinse cu o întrebare neașteptată:

– Mi-ai zis că ai terminat cu Berry Addison, dar te-am văzut cu el, ieri. . .

– Cum?! exclamă fata, înțelegând că Sin făcuse o confuzie, deoarece îl văzuse pe Bill doar din spate. Părul brunet îl determinase să creadă că este Berry. N-a fost Berry. A fost altcineva.

Sin nu făcu nici o remarcă și răsuci volanul îndreptând mașina pe un drum lăturalnic. După câțiva metri, opri motorul și se lăsă pe spate punându-și brațul pe spătarul scaunului ei.

– Bibi mi-a mărturisit că te-ai întâlnit cu prietenul tău. Este adevărat?

– Nu știu ce ți-a zis Bibi, dar eu nu i-am spus că musafirul meu este Berry. Dacă te-ai fi uitat mai atent la el în restaurant, ai fi observat cu cine iau masa. . .

– Oh, Eden pentru numele lui Dumnezeu, o întrerupse Sin, nu știu ce să spun. Cum puteam să vin la masa ta când mi-ai declarat că nu ai nici un oaspete? Nu era corect din partea mea să te deranjez.

Fata se uită consternată la el. Ce importanță avea în ochii lui

că prietenul ei o invitase la restaurant? Nu era treaba lui dacă ea dansase sau se lăsase sărutată. Nu se folosea el de Bibi ca de o armă pentru a o pedepsi pe Cristina?

Eden îi aruncă o privire mânioasă, dar ochii lui strălucitori o făcură să tremure. Inima îi bătea puternic în piept.

– Nu mi-ai spus că ai un prieten, îi reproșă Sin.

Tânăra își trase răsuflarea și se foi pe scaun. Degetele lui îi atinseră pielea fină de la ceafă și ea tresări.

– Nu sunt obligată să-ți fac confesiuni, se apără ea.

– Nu? Până acum am avut impresia că ești o fată neajutorată și nefericită, speriată de grosolănia bărbaților. Părei singură pe lume. Cum îl cheamă pe prietenul tău?

– Bill Hendry.

– Cine este acest băiat?

Întrebarea lui o descumpăni pentru că nu se aștepta ca el să fie gelos.

– Un profesor de la Kamballa care-și petrece vacanța la Murwillumbah. A venit în vizită la mine, atâta tot... Ești mulțumit? De altfel, adăugă fata, văzând că el tăcea, nu știu de ce te interesează cu cine ies în oraș. Ai vreun drept asupra mea?

– Nici unul, recunosc Sin cu un zâmbet amar, în afară de faptul că vreau să mă asigur că vila Cristinei este păzită de o persoană demnă de încredere.

Eden se întrebă de ce privirea lui era rece.

– Crezi că sunt incapabilă să am grijă de vila Cristinei?

– Ești o fată simpatică, îi mărturisi el pe neașteptate. Azi-dimineață, pe când pescuiam, m-am gândit mult la tine.

„Oh, Doamne! își spuse Eden, nu poate fi adevărat!” Sin nu mai avea o părere proastă despre ea. De ce o luase la plimbare? Apropierea de trupul lui o tulbura și o împiedica să se gândească la altceva decât la posibilitatea ca el s-o sărute.

Privirea lui plină de farmec o încurca și mai mult. Chipul cu trăsături ferme era seducător, iar întrebările lui o puseseră în

încurcătură. Era periculos să stea alături de el și să poarte o discuție referitoare la relația dintre ei. Destăinuirea lui o îndemna să fie mai prudentă și mai temătoare. Ce urmărise Sin, declarându-i că-și schimbase opinia? Cu o săptămână în urmă o certase, iar de curând o sărutase în grădină. Purtarea lui era contradictorie și o puneă pe Eden într-o situație dificilă.

Tânăra fu trezită din visare de zgomotul motorului. Sin întorsese mașina și era din nou atent la drum. Iluziile fetei se destrămară. De fapt, ce așteptase ea din partea lui?

Eden știa foarte bine ce voia. Pentru prima dată în viață avea sentimentul că este adultă. Se maturizase repede și nu mai era fata care părăsise Anglia cu câteva luni în urmă. Nu mai conta faptul că suferise din pricina felului cum o pedepsise bunicul ei. Incidentul cu Berry Addison o ajutase să-și dea seama mai bine că lumea are părți bune și rele. Viitorul i se părea nesigur, dar știa că avea puterea să înfrunte orice obstacol.

Watermount coti din nou pe un drum care se înfunda în pădure. Fata privea curioasă la copacii care răspândeau un parfum suav. Peste câteva minute, mașina se opri într-o poieniță. Sin coborî și dădu ocol mașinii, deschizând portiera.

– Vreau să-ți arăt ceva interesant. Este un loc care atrage o mulțime de turiști. N-am mai fost aici din copilărie.

Eden îl urmă uitându-se la trunchiurile groase ale copacilor. Câțiva papagali își luară zborul. Țârâitul greierilor era strident, iar pământul roșiatic avea reflexe metalice. Razele soarelui erau filtrate de frunzișul care se unduia sub adierea brizei. Poiana avea un aer misterios și solemn, încât fata avea impresia că aborigenii vor apărea dintr-o clipă în alta pentru a lua parte la un ritual străvechi.

Sin se opri în dreptul unui copac și exclamă pe un ton mulțumit:

– Am ajuns! Sunt mai bine de douăzeci de ani de când am vizitat aceste locuri.

– Ce reprezintă motivele geometrice trasate pe scoarța arborelui?
– Este vorba despre o inscripție folosită în timpul ceremoniilor de inițiere. Se cheamă *bora* și era practică cu mult înainte de sosirea primilor coloniști. Tinerii participau la un ritual, fiind primiți în rândul bărbaților. Bineînțeles că femeile nu erau admise. Nu trebuie să te temi, deoarece aborigenii nu mai cred în asemenea ceremonii.

Eden tresări, observând un zâmbet în colțul gurii lui Sin. Soarele așternuse pete de lumină pe chipul lui și fata avea senzația că gheața dintre ei se topise. Parcă-l cunoștea din copilărie. Niciodată nu-l va uita. Niciodată. Ar fi vrut ca momentele de liniște să se prelungească, chiar dacă Sin nu trecia prin aceleași emoții. Dacă ar fi mai exuberantă, exista pericolul ca el s-o îmbrățișeze și, de data asta, ea nu i-ar mai fi opus rezistență. O sărutare ar fi fost cea mai frumoasă amintire a vacanței sale. Ce păcat că Sin nu avusese altă intenție decât să-i arate un loc sacru al populației aborigene.

În curând se va înapoia la Kamballa, păstrând în suflet aceste clipe minunate.

Fata era pe punctul să-l întrebe ce înseamnă *bora* pentru băștinașii din Australia, când Sin se apropie hotărât de ea și o luă în brațe, sărutând-o apăsător pe buze. Eden nu mai avu timp să protesteze și se lăsă în voia pasiunii.

– Oh, te rog dă-mi drumul, murmură ea.

– Nu te las până nu aflu totul despre tine, rosti el.

– Ce vrei să știi?

Vorbele i se stinseră pe buze pentru că Sin o sărută din nou. Mâna lui îi mângâie pielea gâtului și ea începu să tremure din tot trupul. Minte ei era cuprinsă de o amețală plăcută. Slăbiciunea îi era atât de accentuată încât se prinse cu mâinile de umerii lui. Corpul ei se lipi de trupul lui fierbinte. Dorința îi răscoli toată ființa și simți că nu se mai poate opune pasiunii cu care o săruta el.

Emoțiile violente o descumpăneau și nu știa cum să reacționeze. Un val de căldură i se răspândi în corp și respirația îi deveni sacadată. Sin o așază pe iarbă, la umbra unui arbore de cauciuc. Fata închise ochii și scoase un geamăt. Sin se sprijini într-un genunchi și-i șterse sudoarea de pe frunte cu batista.

Când deschise ochii, îl zări pe Sin care se uita îngrijorat la ea. Totul i se părea ca într-un vis. Cu câteva minute el o sărutase pasionat și ea simțise că dorința îi fusese mai puternică decât voința. Nici acum nu înțelegea de ce se lăsase îmbrățișată și nici de ce ar fi vrut să se dăruiască bărbatului care-și reluase aerul serios și grav. Privirea lui era din nou ironică și distantă...

Fata se ridică și clipi din ochi, ferindu-se de razele soarelui.

– Îmi pare rău, murmură ea încurcată.

– Ți pare rău? Oh, Doamne! Nu ai ce să regreti.

Eden își dădu părul pe spate și spuse încet:

– N-a fost vina ta. Totul s-a datorat soarelui. Este mai arzător decât ieri, se scuza ea, rușinându-se de cele întâmplate. Numai slăbiciunea o împiedicase să fie mai îndrăzneată. Pasiunea pe care i-o trezise el în corp o tulburase și o coplesise.

– Nu soarele a fost de vină, zise Sin surâzând. Nu încerca să găsești scuze. Am observat că ai tremurat. Sărutările mele te-au zăpăcit cu totul. Data viitoare, îi promise el grav, voi fi mai blând cu tine.

Data viitoare? se întrebă Eden, nedumerită, știind că nu se va mai putea apăra de propria-i pasiune. Aflase ce înseamnă puterea sărutului, dându-i dreptate lui Bibi care-i spusese că există sărutări care-ți răvășesc întreaga ființă. Aceste sărutări sunt dătătoare de fiori și-ți răscolesc sufletul.

Data viitoare ea nu se va mai putea apăra și va fi, cu siguranță, o victimă nefericită, cu inima zdrobită. În momentul reîntoarcerii Cristinei, va suferi îngrozitor. Perspectiva aceasta o îndemna să-l înfrunte pe Sin:

– Nu cred că vei mai avea ocazia să mă săruți. Experiența prin care am trecut a fost suficientă. Recunosc că reacția mea a fost neașteptată, însă nu vreau să repet această scenă. Te rog să mă duci acasă. Ai uitat că Bibi nu se simte bine?

Eden se îndreaptă spre mașină și se urcă pe scaunul de lângă șofer, așteptând ca Sin să pornească motorul. El nu se grăbi să părăsească locurile sacre ale aborigenilor. Fata se uită la copacii care răspândeau o aromă discretă, ferindu-se să înfrunte privirea bărbatului de lângă ea.

– Crezi că reacția ta s-a datorat surprizei? o întrebă el pe un ton detașat.

Ea nu răspunse și Sin adăugă:

– Nu mă așteptam să dai dovadă de slăbiciune, dar nici nu m-ai putut convinge că ești inocentă. Este mai bine să-l urmezi pe prietenul tău la Marwillumbah și să nu te mai întorci la Birrie Point.

Obrajii fetei se îmbujorară. Cuvintele lui o jigniseră și o umiliseră.

– Vreau să fiu cât mai departe de tine, izbucni Eden, înfuriată. Nu-ți permit să-ți bați joc de mine!

Lacrimile îi apărură în ochi.

– Am venit aici pentru a o ajuta pe Amy și n-am știut că ești acasă. Nu ți-am cerut să mă iubești. Cea mai mare dorință a mea a fost să te știu plecat la Camberra.

– Iar minți, o întrerupse Sin. Am remarcat că nu-ți sunt indiferent. Nu cred că plecarea mea ar fi fost o soluție fericită. Ai impresia că depărtarea te face să te simți mai fericită? În cazul acesta, numai America de Sud poate să fie ținta călătoriei mele.

Eden deveni palidă. Amy o rugase să-l împiedice pe Sin să plece așa departe. Fat rosti repede, ștergându-și lacrimile cu batista:

– Oh, nu, nu trebuie să te duci în America de Sud. Este o nebunie...

Watermount hohoti satisfăcut în timp ce pornea motorul.

– Nu-ți împărtășesc părerea. O călătorie mi-ar face bine.

Tânăra rămase pe gânduri, neștiind de ce se hotărâse Sin să plece de la vilă. Poate că el avusese în minte acest plan de mai multă vreme și numai sosirea lui Bibi îl oprise să-și ia biletul de avion. Poate că se îndoia de fidelitatea Cristinei și așteptase prilejul de a pleca în străinătate. De fapt, Cristina nu putea să-l împiedice s-o părăsească, pentru că ea era o femeie cochetă, în jurul căreia roiau admiratorii.

„Din partea mea, își zise Eden în sinea ei, Sin nu are decât să plece unde vrea. Chiar și mâine. Voi scăpa astfel de el”.

Hotărârea lui o deranja totuși și fata murmură:

– Nu trebuie să pleci așa departe, Sin. Cel mai bine este să-ți termini cartea.

Watermount opri mașina în fața vilei Cristinei și rosti cu o voce calmă:

– Nu poți să mă determini să-mi schimb hotărârea.

– Îți mulțumesc pentru plimbare. Ai fost foarte amabil că mi-ai arătat acel loc sacru. *Bora* m-a impresionat foarte tare. Dacă eu nu te pot influența, cel puțin gândește-te că Bibi se va face bine. Mâine va fi din nou zâmbitoare.

– Regret că te-am repezit, zise Sin, privind-o în ochi. În fond, nu ești o fată rea. La vârsta ta, ai impresia că orice este posibil. Eu am mai multă experiență și nu sunt la fel de optimist ca tine. Transmite-i lui Bibi înșănătoșire grabnică.

– Așa voi face, afirmă tânăra, dându-se jos din mașină.

Capitolul 9

Bibi era îmbrăcată și cum o văzu pe Eden, o întrebă, mânioasă:

– Unde ai fost? Unde este Sin?

– Sin s-a dus la vila lui. Ți-a transmis salutări.

– Mulțumesc, zise Bibi pe un ton înțepat. De ce nu i-ai spus să intre puțin? Putea să mă vadă. Sunt sigură că l-ai sfătuit să se ducă la el, deoarece eu trebuie să mă odihnesc.

Eden își trase răsuflarea și protestă:

– Oh, Bibi...

– Nu îndrăzni să mă minți! Unde v-ați plimbat?

– Sin a încercat mașina Cristinei, pentru a se convinge că motorul nu are nimic, și a încărcat bateria.

– N-ai fost tu la volan? De ce l-ai rugat să te ia cu mașina? Nu știi că nu mă simt bine? Dacă muream?

– Bibi, nu exagera, caută Eden să-i potolească furia. Te-am lăsat dormind. Nu erai în pericol să mori. Nu eu am avut ideea de a lua mașina Cristinei. Întreabă-l pe Don, dacă nu mă crezi...

– Pun pariu că tu ai vrut să te plimbi cu Sin. Ești geloasă pe mine! De ce nu te mulțumești cu prietenul tău?

– Încetează, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Eden, pierzându-și răbdarea.

Bibi avu un moment de ezitare și Eden se strecură pe lângă ea și se duse în dormitor. Ziua fusese istovitoare și acum simțea nevoia să se odihnească. Îi pierise și pofta de mâncare. Frații Webster puteau să-și pregătească singuri cina.

*
* *

Don bătu la ușa lui Eden a doua zi dimineața.

– Intră, te rog.

– Am venit să-mi iau la revedere. Vacanța mea a luat sfârșit. Am pescuit destul și m-am distrat destul de bine. Nu mai pot sta, deoarece tatăl meu are nevoie de cineva care să-l ajute la plantație.

– Cobor îndată, spuse Eden.

– Te aștept la bucătărie.

Peste câteva momente, Eden pregătea cafeaua și micul dejun.

Bibi intră și spuse, făcând o mutră supărată:

– Eu nu plec acasă. N-am chef să mă întorc la plantație. Este greu să lucrezi pe o căldură sufocantă. Este în avantajul meu că nu trebuie să muncesc pentru un bărbat. Voi sta la vilă încă o vreme.

Eden nu deschise gura, preferând să se ocupe de mâncare. Sora lui Don nu se îndura să părăsească vila, de teamă că Sin va rămâne singur cu rivala ei. În sinea ei, Eden îi era recunoscătoare lui Bibi, fiindcă avea pe cineva care o va ține departe de Watermount. Cristina se va întoarce acasă și atunci ea va putea să se îndrepte spre Kamballa.

Imediat după micul dejun, Don își duse undițele și valiza în

mașină. Eden deschise ușa frigiderului și scoase peștii pe care-i pusese într-o pungă de plastic cu gheață. Fratele lui Bibi luă punga și o puse în portbagaj.

Fetele îl însoțiră.

– Să-mi dai un telefon pentru a veni să te iau acasă, îi spuse Don lui Bibi.

– Nu te deranja. Sin poate să ia mașina Cristinei.

Don se așază la volan și porni motorul. Din grădină apărură Watermount.

– Plecați deja? Bibi, te-am așteptat în zori la țarm. Te-ai speriat și nu mai vrei să înoti?

– Nici vorbă de așa ceva, răsă Bibi. Astăzi am de gând să fac surfing. Mi-am luat la revedere de la Don. Eu nu plec încă. Vreau să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

– De fapt, tu te-ai agățat de brațele mele și mi-a fost ușor să te scot din apă.

Bibi îl sărută pe gură, după ce-i înlănțui gâtul cu brațele.

Eden întoarse capul, nevrând să asiste la scena de tandrețe dintre ei. În ajun, el o sărutase cu pasiune, stârnindu-i fiori în trup și astăzi îi acordă lui Bibi o atenție specială.

Eden îi ură drum bun lui Don și se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Gelozia îi sfâșia inima. Sentimentele ei sincere nu erau apreciate de Sin. Cum putuse el să fie atât de indiferent, ignorând prezența ei? De ce o făcuse să sufere? „Înseamnă că nu are milă de nimeni”, își spuse tânăra, intrând în casă. Cu o zi în urmă, îi spusese că se gândise mult la ea și iată că acum o umilise față de frații Webster.

Pe fereastră, Eden îl văzu pe Sin discutând în grădină cu Bibi. Don plecase și cei doi păreau doi îndrăgostiți care se revăzuseră după o scurtă despărțire. Sin o ținea pe Bibi de talie și, din când în când, făcea gesturi largi cu cealaltă mână. Îi arăta cum să stăpânească planșa de lemn, sau o sfătuia cum să înoate? Eden era curioasă să afle ce discutau cei doi, dar nu îndrăznea să

revină în grădină. Purtarea lui Bibi era scandaloasă. Nu avea nici un scrupul și voia cu orice preț să ia locul Cristinei în inima lui Sin. Acesta își părăsise munca la carte și venise să vadă cum se simte Bibi. Exista ceva între ei?

Eden spăla vasele când Bibi deschise ușa de la intrare, ducându-se în dormitor. După zece minute, reapăru în bikini și cu un prosop în mână.

– Sin m-a invitat la plajă. Nu știu dacă mă voi întoarce înainte de ora prânzului. Nu este nevoie să faci mâncare. Astăzi mă simt în formă și voi găti eu ceva ușor.

Eden ripostă imediat, observând privirea sfidătoare a lui Bibi:

– Nu trebuie să-mi spui mie ce am de făcut. Nu uita că eu am grijă de vilă. Pot să mă duc unde vreau. Te previn că nu-ți va fi ușor când se va întoarce Cristina.

Bibi zâmbi malițios.

– Ce obraznică te-ai făcut! Mai bine mi-ai mărturisi sincer ce ai făcut ieri!

Eden nu mai avu timp să-i răspundă, pentru că Bibi îi întoarse spatele și părăsi vila fără să se uite în urma ei.

Tânăra se întrebă ce putea face: să aranjeze camera în care dormise Don? Să schimbe cearșafurile? Să dea cu aspiratorul?

Până la urmă renunță să mai facă toate astea, gândindu-se că va avea timp a doua zi să se ocupe de curățenie. Tulburarea care-i învăluisese sufletul o împiedica să se ocupe de casă. Gândurile ei se îndreptau spre ceea ce se întâmpla pe plaja pustie. Cei doi erau izolați și puteau să se hârjonească în voie. Disperată, se duse în dormitor și-și puse costumul de baie. Trebuia să-l vadă pe Sin!

Punându-și ochelarii de soare, Eden încuie ușa cu cheia și o puse sub ghiveciul de flori, apoi coborî pe țărmul oceanului.

Spre marea ei uimire, Bibi era singură. Întinsă pe burtă, sora lui Don se prăjea la soare. Pielea ei bronzată avea o strălucire mată.

Eden se opri la câțiva pași de Bibi, căutându-l cu privirea pe Sin, dar nu-l zări nicăieri: nici în apă nici pe stânci și nici lângă Bibi. Unde putea fi? Să se fi dus la vilă, pentru a-și pune la punct planul călătoriei spre America de Sud?

Tânăra englezoaică oftă și se apropie de Bibi. După ce își scoase sandalele, își întinse prosopul pe nisip și o atinse pe Bibi care tresări.

– Ah, tu ești! exclamă Bibi surprinsă. Credeam că a venit Sin.

– Nu l-am zărit pe plajă, spuse Eden. Mă duc să mă scald. Vii și tu?

– Îl aștept pe Sin.

Eden se uită la valurile mari, de culoarea safirului, care se spărgeau de țărm cu zgomot, învolburându-și spuma albă. Fata se gândi că valurile ar putea fi periculoase. Numai un înotător priceput s-ar aventura în apa furioasă. Își îndreptă privirea spre Bibi și întrebă:

– Crezi că se poate înota?

– Bineînțeles. Eu voi intra mai târziu în apă. Nu știu de ce ai venit aici. Nu te-am invitat să-mi ții companie. Sper că vei avea bunul simț să mă lași în pace. Nu-ți ajunge că ieri te-ai plimbat cu Sin?

Eden abia se abținea să nu arunce în ea cu nisip pentru a o pedepsi pentru obraznicia ei, gândindu-se că trebuie să-i suporte toanele, dacă voia să afle care sunt preferințele lui Sin. Când va veni pe plajă, ea va înota și va vedea ce alegere va face el: va sta pe plajă, sau va înfrunta valurile. Oh, cât de tare îl va urî, dacă el se va așeza pe prosop, lângă Bibi.

Cu teama în suflet, tânăra se apropie de apă și făcu câțiva pași, ferindu-se de un val. Bibi strigă la ea, dar Eden n-o auzi, continuând să înainteze spre ocean.

După cinci minute, își dădu seama că este într-o situație dificilă. Un talaz o răsuci cu furie, îndepărtând-o de mal. Picioarele ei nu mai atingeau nisipul și începu să se teamă.

Oceanul era amenințător și o atrăgea cu viclenie departe de țărm. Încercă să se opună forței valurilor, dar brațele ei erau neputincioase. Eden o vedea pe Bibi din ce în ce mai greu din pricină că talazurile o împiedicau să zărească malul. După ce reuși să se ferească de un val, își îndreptă privirea spre plajă, dar nu mai văzu nimic.

„Slavă Domnului, își spuse Eden, Bibi s-a dus după ajutor. Ah, dacă Sin ar ajunge la timp!”

Un val se sparse lângă ea, trântind-o.

„Nu mai pot rezista”, se gândi Eden, încercând să ajungă la suprafață. Sin va veni prea târziu. Disperată, Eden dădu din picioare și reuși să-și scoată capul din apă. Abia luă o gură de aer, când un val se prăbuși peste ea. Renunță să mai lupte și era pe punctul de a-și pierde cunoștința când simți nisipul sub picioare; dăduse din întâmplare de un banc de nisip și trase aer în piept, căutând să-și potolească bătăile inimii. Era în viață și nimic altceva nu conta.

Eden tremura din tot corpul. Apa nu mai părea primejdioasă, chiar dacă în urmă cu câteva clipe fusese cât pe ce să-și arate tăria. Era epuizată și avea o senzație de vomă. Pe plajă îl zări pe Sin care venea în fugă spre țărm. Bibi nu era cu el și ea se gândi că sora lui Don rămăsese la vilă, pregătind ceaiul și așteptând ca Sin s-o aducă cât mai repede pentru a-i acorda primele îngrijiri.

Ea își imagina deja cum va fi culcată și învelită cu pătura și cum va sorbi din băutura fierbinte.

„Mă simt foarte bine”, își spuse ea, înotând până la țărm. Sin se opri la câțiva pași de mal, urmărind mișcările fetei.

— Nu ai de ce să fii îngrijorat, îi spuse ea când ajunse în dreptul lui. Am reușit să ajung singură la țărm.

Sin purta pantaloni scurți și avea la gât un lanț de aur care contrasta cu pielea lui bronzată.

Vocea tinerei era stinsă și nesigură. El își trase răsuflarea și exclamă, nemulțumit:

– Arăți îngrozitor! Te-am zărit pe fereastră și mi-am dat seama că ești în pericol. Te-am prevenit să nu te avânți în larg. Ai înghițit multă apă? Cum te simți?

– Bine, n-am nimic, afirmă fata, încercând să zâmbească.

El îi întoarse zâmbetul și-i spuse cu o voce blândă:

– Trebuie să fii mai prudentă, altfel vei fi o victimă a oceanului. Am crezut că accidentul lui Bibi a fost un avertisment serios... Apropo, unde este Bibi?

Eden făcu ochii mari.

– Nu te-ai întâlnit cu ea? se miră fata, uitându-se la locul unde stătuse Bibi. Spre marea ei uimire, pe nisip nu se afla decât prosopul ei. Lucrurile lui Bibi nu mai erau acolo.

Eden oftă, gândindu-se că numai printr-o minune rămăsese în viață. Bibi nu alergase să-l anunțe pe Sin că era în primejdie. Pur și simplu, o ștersese de pe plajă fără să se preocupe de soarta celei care se zbătea să se mențină la suprafața apei.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă ajuti, rosti tânăra în șoaptă. Îmi iau prosopul și mă voi duce să mă schimb.

Sin mergea alături de ea și Eden se simți în siguranță.

– Oceanul a fost îngăduitor cu tine, dar să nu mai încerci vreodată să-l înfrunți. Nu pot să-mi închipui că vei fi hrana peștilor.

– Nici eu, surâse Eden, ridicând prosopul.

Watermount răscoli nisipul cu piciorul și o întrebă:

– Bibi a fost aici?

– Da.

– Nu ți-a spus că i-am interzis categoric să intre în apă?

– Nu.

– I-am poruncit să nu te lase să înoți, deoarece valurile sunt mari și periculoase.

Eden își aminti că Bibi îi spusese doar că nu-i place să fie deranjată când face plajă. Nu o oprise să facă baie. În loc să-l cheme pe Sin în ajutor, o lăsase să se descurce singură, fără să-i pese că oceanul era amenințător.

Rămase pe gânduri, neîndrăznind să-i mărturisească lui Sin lașitatea lui Bibi.

El îi luă prosopul și i-l înfășură în jurul umerilor. Degetele lui îi atinseră pielea și fata simți o înfiorare plăcută.

– Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Sin. Bibi a fost pe plajă?

– Da, recunosc Eden, îndreptându-se spre vilă.

Fără sprijinul mâinii lui Sin ar fi urcat cu dificultate coasta care ducea la vila Cristinei. Trupul ei ieșise slăbit din lupta cu oceanul și Eden îi mulțumi în gând lui Sin că o ținea de braț.

Bibi era în salon, așezată pe canapea, cu o revistă în mână. Când îl zări pe Watermount, sări în picioare și-l întrebă:

– M-ai căutat pe plajă, Sin? Oh, ce rău îmi pare că nu m-ai găsit, dar am avut o durere groaznică de cap. Cred că nu m-am refăcut complet după accidentul de ieri. M-am întors mai repede acasă ca să iau o aspirină.

Când observă figura palidă a lui Eden, exclamă uimită:

– Ce-ai pățit?

Sin își încruntă sprâncenele și-i reproșă tăios:

– Eden abia a scăpat de valurile oceanului. Nu crezi că purtarea ta este mai mult decât iresponsabilă? De ce ai lăsat-o să intre în apă?

Bibi reacționează imediat cu violență. După ce aruncă revista pe canapea, exclamă iritată:

– Nu știi ce povești ți-a îndrugat Eden, dar eu i-am spus să nu înoate. Am avut impresia că vrea să-mi facă în ciudă și n-am putut s-o împiedic.

În încăpere se lăsă tăcerea. Eden nu știa ce să spună, fiindcă nu-și amintea ca Bibi să-i fi atras atenția că este periculos să se îndepărteze de mal. Pentru a nu da naștere la o scenă neplăcută, se abținu să riposteze. Tot ceea ce dorea în acel moment era să se odihnească și să uite clipele prin care trecuse.

Fără o vorbă, se îndreptă spre camera sa. Era întinsă pe pat,

când Bibi veni cu o ceașcă de ceai în care turnase puțin coniac. Puse tava pe noptieră și o privi cu dușmănie pe Eden.

– Ești prefăcută și mincinoasă! o acuză ea. Ai devenit geloasă pe mine când ai văzut că Sin mă simpatizează, dar nu mi-am putut imagina că ești atât de vicleană. De ce i-ai zis lui Sin că te-am părăsit? Nu-i adevărat că m-am întors la vilă pentru că am văzut că ești în pericol. Am observat că te descurci singură și că înoți lângă țărni.

Eden se ridică în capul oaselor și sorbi o înghițitură de ceai, fără s-o privească pe Bibi, care continuă:

– Să nu crezi că Sin se uită la tine, în ciuda eforturilor tale de a-l cuceri. El știe foarte bine că ai prieten. Să-l lași în pace. Nu te mai țină după el!

Tânăra englezoaică simți că nervii îi cedează, dar se strădui să-și păstreze cumpătul.

– Dacă Sin nu mă place, atunci el nu are nevoie de minciuni în privința caracterului meu. Sunt încredințată că i-ai îndrugat verzi și uscate despre persoana mea.

Bibi nu răspunse, dar ochii îi scăpărau de furie.

– Nu vei reuși să-l influențezi, adăugă Eden.

– Nu mă interesează ce planuri ai, ripostă Bibi, dar nu poți să-l seduci pe Sin. Îți las cale liberă. Eu voi pleca de la vilă. Îmi pare rău că nu l-am însoțit pe Don. Mi-am făcut deja bagajele.

– La revedere, mai avu timp să șoptească Eden.

Bibi ieși din dormitor, trântind ușa în urma ei. Tânăra englezoaică auzi motorul mașinii lui Sin și respiră ușurată. Scăpase de prezența dezagreabilă a lui Bibi. Gândurile ei se îndreptau spre Sin. Oare ce minciuni îi spusese sora lui Don? În orice caz, el era un bărbat cu experiență și hotărârea lui nu putea fi influențată de nimeni.

Plecarea precipitată a lui Bibi fusese, fără îndoială, ideea lui Sin. Când voia, el putea fi foarte dur. Perspectiva de a fi singură

cu Sin n-o încânta prea mult, deoarece relația dintre ei fusese încordată și aducătoare de suferință. Ce bine ar fi ca Amy să sosească la vilă, scoțând-o din încurcătură!

Până la urmă, oboseala își spusese cuvântul și adormi câteva ore. Când se trezi, se simți întremată, deși o durea capul. După ce se îmbracă într-o rochie subțire, se duse la bucătărie și-și făcu o cafea. Khu Khan avu parte de o farfurie cu lapte cald. Ea se întrebă dacă Bibi reușise să-l influențeze pe Sin, pe drumul către plantația din Nepelle. Ce importantă mai avea, din moment ce va părăsi ea însăși vila peste câteva zile? Peste un an, va uita că în timpul șederii pe litoral, avusese prilejul să-l cunoască mai bine pe Watermount. Poate că fusese o simplă întâmplare sau poate că destinul i-l scosese în cale...

Țârâitul telefonului o scoase din visare. Se repezi spre sufragerie unde era aparatul. Amy trebuia să fie la capătul celălalt al firului!

— Bună, se auzi vocea prietenei sale. Ce mai faci?

— Bine, răspunse Eden. Mă bucur că m-ai sunat!

Amy râse.

— Te-ai plictisit singură, nu-i așa? Sper că Sin nu te-a deranjat prea tare. Ai primit scrisoarea mea? N-am vrut să vorbesc la telefon despre lucruri confidențiale.

— Bineînțeles că ai procedat cum trebuie. Am primit plicul tău. Nu știu dacă ți-am spus, dar frații Webster au stat aici o săptămână. Acum au plecat, sunt numai eu în toată casa.

— Nu te întrista. În curând voi sosi și eu. Malcolm se întoarce acasă peste două zile. Poimaine vom lua prânzul împreună. M-am distrat de minune, draga mea. M-am gândit tot timpul la tine și trebuie să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Peste câteva zile, Cristina va reveni la vilă. Vreau să ajung înaintea ei, pentru a face ordine peste tot. Te sărut. Malcolm îți transmite salutări.

– Mă bucur că ne vom revedea. La revedere! exclamă Eden, fericită.

Ușa de la intrare se deschise și cineva intră în hol. Să se fi întors deja Sin? se întrebă ea, întorcându-și privirea. Inima tinerei tresări, speriată. Niciodată el nu se uitase atât de blând la ea. Care era motivul atitudinii lui binevoitoare? Până în acel moment, el nu-și manifestase simpatia față de ea și Eden avea îndoieli în privința intențiilor lui.

– Oh, te-ai întors deja! exclamă ea zâmbind. Intră, te rog.

– Mulțumesc, dar nu stau mult. După cum arăți, am impresia că ți-ai revenit complet.

Fata se grăbi să-l liniștească:

– Așa mă simt, foarte bine. Nu vrei să bei o cafea?

– Nu, mulțumesc, o refuză Sin. Am băut una la familia Webster. Am dus-o pe Bibi acasă. A fost cea mai bună soluție, deoarece nu te înțelegeai cu ea.

Eden își mușcă buzele, știind că Sin o îndepărtase pe Bibi numai din dorința de a evita un scandal, în momentul când Cristina se va întoarce acasă.

– Ai nevoie de alimente pentru cină? o întrebă el, după o pauză. Pot să-ți împrumut.

– Am destule provizii, afirmă ea. Nu am nevoie de nici un fel de ajutor. Sper că în ultima vreme nu ți-am provocat necazuri. N-am spart nimic și am încuiat toate ușile. Pe viitor voi sta departe de plajă. Nu vreau să stai la fereastră și să mă supraveghezi. Poți lucra în liniște...

– Bine, bine! îi tăie el vorba.

– Amy va sosi curând la vilă, adăugă ea. „La fel și Cristina”, se gândi Eden.

Watermount dădu din cap, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Ne-am înțeles bine, nu-i așa? zise el pe un ton potolit. Este păcat că trebuie să ne despărțim.

Tânăra se înroși în obraji.

– Nu știu la ce te referi.
– Ai obiceiul să uiți foarte repede ce nu-ți convine, nu-i așa?
– Eu... nu, se bâlbâi fata, intimidată de privirea lui. Sin făcu un pas înainte și Eden avu senzația că el o va lua în brațe și o va săruta.

El se apropie și o strânse la piept, dar n-o sărută decât ușor pe buze, apoi se îndepărtă.

– Consideră că aceasta este sărutarea de rămas-bun!

După plecarea lui, Eden rămase câteva momente pe gânduri, cu lacrimi în ochi.

„De ce? se întrebă ea. De ce trebuie să ne despărțim?”

*

*

*

Eden se sculă devreme și se duse în sufragerie să ia binoclul Cristinei. De la fereastră, ea îl privi pe Sin care intra în ocean. Chipul lui era destins iar mișcările îi erau energice și sigure.

Tânăra se gândi că el nu va avea nici un necaz când Cristina se va întoarce din călătorie. Bibi plecase, iar ea nu reprezenta nici o primejdie, cu atât mai mult cu cât va părăsi vila peste o zi. În felul acesta, nu va avea prilejul să asiste la sărutările dintre îndrăgostiți și nu va suferi.

După ce făcu duș, își puse o pereche de pantaloni și o bluză, apoi luă bicicleta și se îndreptă spre Burrangarra. Mai avea o zi până la plecarea spre Kamballa și dorea să facă unele cumpărături. În primul rând, trebuia să-și cumpere un bilet pentru autobuzul care făcea curse regulate de-a lungul coastei până la portul Coff. De acolo, putea lua un alt autobuz până la Kamballa. Agenția de voiaj era lângă magazinele din centrul localității și Eden se interesă de mersul autobuzelor. Din păcate, autobuzul ei avea plecare chiar în ziua aceea, iar următoarea cursă era peste o săptămână...

Ghinionul n-o părăsea nici acum, când voia să scape cât mai repede de povara îngrijirii vilei Cristinei. Dezamăgită, se hotărî să facă plajă. Așezată pe prosop, departe de ceilalți turiști, nu avea decât să se odihnească. Nu mai era tentată să cunoască un bărbat chipeș și bogat și nu avea chef să înoate. După câteva ore, se întoarse la Birrie Point, sperând să nu-l reîntâlnească pe Sin.

„A avut dreptate, își spuse ea. Sărutarea de ieri a fost ultima”.

În fața intrării, fata zări mașina lui Berry.

„Ce caută Berry aici?” se întrebă ea, tresărind. Ducând bicicleta în garaj, privirea ei îl căută pe cel care-i pricinuisese atâtea necazuri, dar Berry nu era nicăieri. Cum de știuse unde stătea ea? Amintirile neplăcute îi reveniră în minte. Cât de supărată fusese când luase tabloul din galeria bunicului fără să ceară voie, stârnind mânia acestuia. Tot atunci îl cunoscuse pe Sinclair Watermount, fără să știe că destinul i-l va scoate din nou în cale...

Căută sub ghiveciul de flori de la intrare, dar nu găsi cheia. Uitându-se la ușă, observă că era întredeschisă. Berry fusese istet și intrase în casă.

Eden pătrunse în vilă și-l descoperi pe Addison dormind pe canapeaua din salon. Cuprinsă de furie, ar fi vrut să-l trezească și să-i ceară să părăsească imediat casa. Chipul lui drăguț, părul negru și sprâncenele arcuite nu-i inspirau decât teamă, o teamă adâncă. Ce căuta Berry pe litoral?

El deschise ochii și o privi mirat.

— Bună ziua! spuse tânărul, ridicându-se de pe canapea. Ești surprinsă că mă vezi? Sper că nu mai ești supărată pe mine. Nu te-am găsit acasă, astfel că mi-am permis să intru în vilă. Nu mi-a fost greu să găsesc cheia. Nu cred că te-am deranjat.

— Nu fi atât de sigur, zise Eden, pe un ton tăios. Faptul că am fost mai apropiați nu-ți dă dreptul să dai buzna aici, de parcă te-ai afla la tine acasă.

Fata se rezemă de brațul fotoliului, uitându-se nemulțumită la tânărul pentru care nu avea nici un sentiment. Berry i se părea o ființă slabă, cu un caracter îndoielnic.

– Nu m-ai iertat încă pentru slăbiciunea mea? insistă el. Recunosc că am greșit și că ți-am pricinuit încurcături, dar totul a trecut. Am lăsat să treacă o vreme până când lucrurile s-au liniștit. Te-am căutat la prietena ta, dar Amy era plecată. De la vecini am aflat unde ești și m-am urcat imediat în mașină. Am vrut să te văd...

– Berry, nu poți locui aici, îi reteză Eden elanul. Amy nu este la vilă.

– Să dăm uitării trecutul! Nu fi atât de aspră cu mine. Nu vreau să-ți fac necazuri. Bineînțeles că voi căuta o cameră la motel. Doresc numai să stăm de vorbă la o cafea.

– Nu am nimic împotriva discuției, zise tânăra după o clipă de gândire, conștientă că Berry nu-și va schimba purtarea în urma sfaturilor ei. Era sigură că Sin observase mașina oaspetelui ei. Oare ce părere avea el în legătură cu această vizită neașteptată? se întreabă ea, în timp ce pregătea cafeaua. Situația în care se afla nu era deloc roză. Prietenul Cristinei va avea un motiv în plus s-o considere ușuratică și schimbătoare.

Oftă și turnă cafea în cești. Brusc, o idee salvatoare îi trecu prin minte.

Berry venise la momentul potrivit. Nu o va refuza dacă-l va ruga s-o ia cu el până la Kamballa. Măine va putea să plece din Birrie Point, imediat după sosirea lui Amy. Bineînțeles că Berry se va bucura! În felul acesta, problemele ei vor lua sfârșit. Amy va fi singură când se va întoarce Cristina și va putea să-i arate că vila fusese păzită cu grijă. În plus, toate frământările ei iscate de Sin Watermount vor înceta și ea își va găsi liniștea.

Capitolul 10

În timp ce ducea tava cu ceștile în salon, Eden zări mașina lui Sin îndreptându-se spre oraș. Spre marea ei surpriză, inima îi tresări puternic. De ce nu putea să fie indiferentă față de Sin Watermount? se întrebă ea, mâhnită. Dacă va continua să se frământa ori de câte ori îl zărea pe Sin, viața ei va deveni un chin. Cel mai bine era să plece cât mai curând de la vilă.

– Când te întorci la Kamballa, Berry?

El sorbi din băutura fierbinte.

– Nu mă grăbesc, totul depinde de tine, rosti el, privind-o în ochi.

– De mine? se miră ea. Nu fi absurd! Cum aș putea să te determin să pleci când vreau eu?

– Foarte ușor, din moment ce mi-am dat demisia de la librărie. În momentul de față, aș vrea să-mi încerc norocul la Brisbane. Ce-ai zice să vii cu mine?

Eden se uită mirată la el.

– Cred că ai înnebunit! exclamă ea indignată. Cum ți-ai permis să-mi faci o asemenea propunere?

Berry se încruntă.

– Îmi ești dragă, de aceea am îndrăznit să-ți propun să mă însoțești. Ești singura fată alături de care aș vrea să trăiesc. Vino cu mine, Eden! Nu mă refuza. Trecutul nu contează. Nu vreau să te supăr, dar sunt sigur că ai de gând să te întorci la bunicul tău.

Tânăra clătină din cap.

– Niciodată nu mă voi duce la el, Berry.

– Cum? Ce spui? Nu ești în toate mințile? Tablourile pe care le posedă bunicul tău valorează o avere. Mi-ai spus că are o colecție particulară la care ține foarte mult. Nu ești singura lui rudă?

– Așa e, recunoscu fata, înțelegând de ce îi face Berry curte. Dar nu pot să mă întorc la bunicul meu, deoarece el m-a alungat în urma incidentului pe care l-ai declanșat.

Berry scoase un oftat de dezamăgire.

– Îmi pare rău că ți-am pricinuit atâta rău. Nu m-am gândit că bunicul tău va fi așa de aspru. După ce sorbi o gură de cafea, continuă pe un ton sfătos:

– Cred că am găsit o soluție: trebuie să te întorci la Kamballa și să-l suni pe bunicul tău. Spune-i că ești nefericită și roagă-l să te ajute. Nu se poate să nu-l înduioșezi.

– Mă îndoiesc că voi avea succes, zise Eden zâmbind. . .

Berry nu-l cunoaște bine pe bunicul ei. Oricum, sosise timpul ca ea să știe dacă poate să conteze pe amabilitatea lui

– Amy sosește mâine și vreau să mă întorc la Kamballa. Poți să mă duci cu mașina ta?

– Desigur, se bucură Berry. Îmi place cum gândești. Sunt convins că te vei înțelege bine cu bunicul tău. Vei vedea că am avut dreptate.

Eden era mulțumită că pleca de la vilă, dar în același timp se simțea mâhnită, deoarece acum nu mai avea altă soluție. Nu se punea problema să-și ia cuvântul înapoi.

Berry o invită la cină și ea nu-l refuză. Întorcându-se de la restaurant, Eden îi spuse să vină a doua zi după prânz, când va fi gata de plecare. Dimineața va fi ocupată cu bagajele și cu aran-

jarea vilei. Amy va fi surprinsă că prietena ei nu-și prelungise șederea pe litoral, dar îi va explica motivul care o determinase să plece la Kamballa.

Berry îi ură noapte bună și se duse la motel.

*

* *

A doua zi dimineata, Eden îl zări pe Sin înotând. Pentru el, viața decurgea normal. Pentru ea...

Fata se duse în dormitorul Cristinei pentru a face curat. Bibi lăsase o dezordine de nedescris. În timp ce dădea cu aspiratorul, era atentă la sonerie, sperând ca Sin să-și facă apariția. „Bineînțeles că nu va veni”, își spuse, întorcându-se în camera sa pentru a-și face bagajul. Puțin neliniștită în privința discuției cu Amy, Eden se hotărî să verifice dacă totul este în ordine. În frigider, mâncarea lui Khu Khan era suficientă. Casa era curată. Singurul lucru care mai trebuia făcut era să verifice dacă banii lăsați de Cristina erau în vaza chinezească.

Micile cheltuieli pe care le făcuse în săptămâna când frații Webster fuseseră la vilă, nu se ridicau la mai mult de cincizeci, șizeci de dolari.

Spre marea ei surpriză, vaza era goală.

— Oh, Doamne! exclamă, înmărmurit. Cine luase banii? Bibi și Don nu puteau face asemenea lucru. Berry! El trebuie să fie hoțul!

Eden se așază pe scaun, deoarece picioarele n-o mai ascultau. Cina din seara trecută fusese plătită din banii Cristinei! Fata își aduse aminte că Berry dăduse dovadă de nesocotință, dar nu putea bănuî că el este și hoț. Degeaba îi spusese Sin că banii Cristinei îi stau la dispoziție. Cu inima strânsă, tânăra se duse în camera ei și luă din portofel banii care-i mai rămăseseră și-i puse în vază, păstrând numai zece dolari pentru drum.

Mai mult ca oricând avea nevoie de o slujbă! Situația în care se afla era disperată. Va trebui să ajungă cât mai repede la Kamballa și să se intereseze dacă este vreun post liber.

Amy întârzia să-și facă apariția și, spre amiază, Eden ieși în curte să ude florile. Motanul stătea întins la umbră, mișcându-și coada în timp ce pândea o pasăre. Tânăra spera că Sin o va vedea și va veni să-i vorbească. Chiar dacă el va fi morocănos, simpla lui prezență îi va face bine. Ah, dacă l-ar vedea acum, i-ar păstra o amintire deosebită. Era ultima oară când avea posibilitatea să discute cu el.

Sin nu se ivi și fata se întoarse în casă, pregătindu-și un prânz ușor: o ceașcă de ceai, brânză și unt. Berry veni peste o oră și Eden nu știa ce să-i spună, fiindcă Amy încă nu sosise. Până la urmă, la insistențele lui Berry, tânăra se hotărî să plece, lăsându-i prietenei sale un bilet.

După ce Berry îi duse valiza în mașină, Eden închise ușa de la intrare și puse cheia în ghiveciul de flori, apoi îi zise lui Berry:

– Mă duc să-i spun vecinului că plec. Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de vilă până la sosirea lui Amy.

Sin stătea în grădină și fuma. În fața lui, pe masă, se afla o foaie de hârtie și un stilou. El privea gânditor în zare.

„Se gândește la Cristina?” se întrebă Eden, apropiindu-se.

Sin nu-i dădu atenție, de parcă ar fi fost în transă. După câteva secunde, fata tuși și-l strigă:

– Sin!

El își întoarse capul și spuse rece:

– Ce vrei?

– Am... am venit să te anunț că plec. Amy va sosi peste câteva ore și...

– Și nu mai poți locui la vilă, nu-i așa? Vrei să te muți pentru a te putea iubi în voie. Unde te duci? Cred că știu, nu-i nevoie să-mi răspunzi. Prietenul tău locuiește la Murwillumbah, nu?

Fata era surprinsă de vorbele lui.

– Nu știi la ce te referi. Eu mă întorc la Kamballa. Voi locui în apartamentul lui Amy. Nu mai pot să-mi amân plecarea; nu mai am bani și trebuie să-mi găsesc o slujbă.

Watermount o privi mânios.

– Mă mir că ai reușit să-i păcălești pe bărbați, dar, fără îndoială, privirea ta nevinovată i-a subjugat. Păcat că vorbele tale sunt prefăcute! Cine crede în tine, se încrede în diavol. Am crezut că o aștepti pe prietena ta, dar am descoperit că, de fapt, este vorba de un alt bărbat. Nu ți se pare că faci prea multe cuceriri? N-ai afirmat că ai terminat cu Berry Addison? Ce cauți el la vilă?

Inima fetei tresări speriată. Obrajii îi ardeau. Reproșurile lui Sin se datorau intrigilor lui Bibi! Ce minciună îi șoptise la ureche?

– Sunt sigură că Bibi ți-a îndrugat verzi și uscate despre mine. Să știi că minciunile ei nu mă sperie. Nu-ți dai seama că a vrut să mă discrediteze în ochii tăi? Berry mă conduce la Kamballa, atâta tot. Acesta-i adevărul.

Watermount ridică nepăsător din umeri.

– Nu cred că ai spus adevărul. Îți amintești că mi-ai mărturisit cum s-a purtat Berry cu tine? Erai atât de pornită împotriva lui, încât nu mi-am închipuit că-l vei ruga să te ducă la Kamballa. Ai petrecut seara trecută cu Addison și acum pleci cu el, deoarece apartamentul lui Amy este liber. Ce explicații poți să-mi dai? De ce n-o aștepti pe Amy, pentru a călători cu ea?

Eden nu știa ce să răspundă. Cuvintele lui Sin îi schimbă părerea pe care o avea despre el. În locul indignării, o mare durere îi cuprinsese inima. Fata era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Stăpânindu-și cu greu emoțiile, ea exclamă încurcată:

– Eu... eu nu mai suport să fiu bănuită că am o fire ușuratică! Cel puțin Berry nu consideră că umblu după bărbați... Eu...

– N-ai decât să-l însoțești, dacă el te admiră. Ne-am luat deja la revedere. Ce mai aștepti?

– Rămâi cu bine, reuși Eden să bolborosească.

Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă până la mașină, dorind să fie cât mai departe de Sin. Watermount era, într-adevăr, un bărbat nesuferit și era mai bine să-l uite!

În acele momente îl ura din tot sufletul. Era atât de tulburată de disputa cu el, încât nu dădu nici o atenție vorbelor lui Berry, fiind de acord cu toate propunerile acestuia. Da, va lua legătura cu bunicul ei, cerându-i s-o ierte. Da, îl va însoți pe Berry la Brisbane, unde șansa de a găsi o slujbă era mai mare decât la Kamballa.

Fata uită chiar să-l întrebe dacă el luase banii Cristinei, deși era convinsă că el fusese autorul furtului.

O dată ajunsă în fața casei lui Amy, Eden se duse la proprietar și luă cheia, apoi deschise ușa și intră în hol. Berry îi aduse valiza și ea îi mulțumi pentru amabilitate, dar nu-l invită înăuntru. El îi promise că-i va telefona să afle dacă se împăcase cu bunicul ei, apoi îi ură noapte bună.

După ce închise ușa, Eden se lăsă pe un scaun și plânse cu lacrimi amare. Ultima discuție cu Sin o răscolise profund. Era atât de obosită, încât nu mai putea să-și domine emoțiile. După câteva minute se ridică și deschise ferestrele, aerisind camerele, apoi își despachetă lucrurile. În bucătărie găsi o pungă cu macaroane și își pregăti o cină ușoară.

Amy o sună peste o oră, scuzându-se că sosise cu întârziere la vilă și o întreabă de ce plecase atât de repede.

Eden îi spuse că nu mai avea bani și că trebuie să lucreze pentru a se putea întreține.

– Abia aștept să mă întorc la Kamballa, o informă Amy. Mi-e dor de Mike. Imediat ce sosește Cristina, voi reveni acasă.

Eden nu îndrăzni s-o întrebe de Sin și închise telefonul după ce o asigură pe Amy că este nerăbdătoare s-o revadă.

Peste câteva minute formă numărul bunicului ei pentru a-l anunța că era din nou la Kamballa.

Spre surprinderea ei, vocea lui George era caldă:

– Ah, Eden, mă bucur că te-ai întors. M-am gândit mult la tine și am ajuns la concluzia că te-am nedreptățit. Am aflat că Addison n-a fost corect nici la librăria unde a lucrat. Patronul l-a dat afară. Te previn că nu este bine să te vezi cu el.

– Îți mulțumesc, bunicule, zise Eden surâzând amar.

Așadar, Berry își pierduse slujba și trebuia să plece la Brisbane unde nimeni nu-l cunoștea.

– Având în vedere cele aflate în legătură cu netrebnicul de Addison, să știi că am dat uitării incidentul neplăcut și că poți să te întorci la mine.

Fata se simți înduioșată, deși tonul folosit de bunicul ei fusese solemn, de parcă i s-ar fi adresat unui funcționar.

– Mulțumesc, bunicule, spuse ea, gândindu-se că invitația lui ar fi putut s-o scoată din încurcătură.

– Trebuie să te informez, continuă George, că în acest moment este foarte greu să-ți găsești o slujbă. Regret că ai plecat pe litoral. Ai pierdut ocazia de a lucra. Dacă vei fi mai înțeleaptă, pe viitor va trebui să mă ascuți. Numai în felul acesta vei aprecia grija pe care ți-o port.

Eden își aminti că-l slujise cu credință, dar nu căpătase nici un ban de la el. Reproșurile lui erau nedrepte și nu avea nici un chef să fie din nou menajeră fără salariu.

– Îmi pare rău, bunicule, dar nu pot să accept propunerea ta, cu toate că ți-ai dat seama că sunt nevinovată. Nu mă voi întoarce la tine. Îmi place să fiu independentă.

– Sunt un om bogat, îi reaminti George, și tu ești singura mea rudă.

Și Berry îi spusese că va fi iertată dar ea știa că traiul cu bunicul ei este inacceptabil.

– Regret, dar nu cred că ne putem înțelege. Mi-a fost suficient cât am locuit la tine. Te voi suna într-o zi pentru a-ți face o vizită, îi promise ea. La revedere!

*

*

*

Eden căută zadarnic un serviciu, pierzându-și două zile la magazinele din localitate. Nici un patron nu-i oferise o slujbă.

Berry o sună și când află că nu se împăcase cu bunicul ei, se arată mai puțin interesat să-i ceară o întâlnire. Tânăra se bucură să scape de insistențele lui.

Deși mâncase doar câteva sandvișuri, constată că nu mai avea bani. Poate că ar fi fost mai bine să rămână pe litoral. Gândul acesta o făcu să-și dea seama că alegerea ei fusese corectă. Tensiunea nervoasă din ultimele săptămâni fusese greu de suportat. În prezent se simțea liniștită, chiar dacă viitorul îi era nesigur. Singura ei dorință era să nu se mai gândească la Sin Watermount și la ochii lui verzi. Nu-și închipuise că un bărbat putea să fie atât de rece.

În dimineața următoare, tânăra se hotărî să-și încerce șansa la magazinul de produse artisanale condus de surorile Martin și, spre marea ei uimire, avu noroc. Da, îi spuseră ele, aveau nevoie de o vânzătoare, pentru că aveau mulți clienți și nu puteau face față cerințelor acestora. De mult nu-și luaseră o vacanță și dăduseră deja un anunț care va apărea în ziarul local.

— Tu ești prima solicitantă, îi zise una dintre surori. Te rog să revii la ora cinci și jumătate, când vom închide magazinul. Vom avea timp să discutăm, să vedem dacă vom ajunge la vreo înțelegere.

Eden era optimistă, fiind convinsă că va obține slujba de la magazin. Ce bine că-i surăsese norocul, altfel ar fi fost obligată să-și calce pe inimă și să se întoarcă la bunicul ei.

După ce se plimbă pe străzi, uitându-se la vitrinele care prezentau articole de toaletă, fata își permise să cumpere o plăcintă cu carne și se întoarse în apartamentul lui Amy, așteptând să vină ora când se va duce la magazin.

Dacă n-ar fi fost întrevederea cu surorile Martin, ar fi vrut să se odihnească. Căutările o obosiseră și starea ei nervoasă era deplorabilă.

Ca să-și omoare timpul, Eden făcu curat în camera sa, deși nu era cazul. Cineva bătu la ușă și când fata se uită pe vizor, o văzu pe Amy cu motanul Cristinei în brațe.

Sosirea prietenei sale îi umplu inima de bucurie. Amy avea părul tuns scurt și era bronzată. Cele două fete se îmbrățișară și se duseră în bucătărie ca să stea de vorbă la o cafea. Khu Khan inspectă apartamentul, apoi se urcă pe canapea și începu să toarcă.

— Am atâtea să-ți spun! exclamă Amy râzând. Nici nu știu cu ce să încep. Cristina...

— Ce i s-a întâmplat verișoarei tale? se interesă Eden în timp ce scotea ceștile de porțelan din dulap.

Amy o cercetă pe prietena ei cu privirea și o întrebă pe neașteptate:

— Ce este între tine și Berry? Mi-ai spus că nu mai vorbești cu el. De ce l-ai primit la vila Cristinei? Nu mă amestec în viața ta, dar Sin Watermount mi-a zis...

— Pe Sin nu-l privește ce fac eu! izbucni Eden, iritată de faptul că bărbatul pe care-l ura făcuse remarci la adresa ei.

— Trebuie să-ți comunic ce am aflat de la el, declară Amy stânjenită. Sin crede că ești iubita lui Addison. Nu știu cine i-a dat această idee..

Amy făcu o pauză, însă Eden nu reuși să deschidă gura.

— I-am spus lui Sin, continuă Amy, că nu trebuie să se îndoiască de caracterul tău, deoarece eu te cunosc foarte bine. Sper să-l fi convins de seriozitatea ta.

— Ți mulțumesc, draga mea. Ești o prietenă adevărată. Berry nu mă interesează deloc. Bănuiesc că Bibi a scornit acest zvon. Mă mir că Watermount i-a dat crezare. Oricum, acum nu mai contează ce s-a petrecut la vila Cristinei. Nu eu l-am chemat pe

Berry. El a întrebat vecinii unde mă află și a sosit pe neașteptate la Birrie Point. Am profitat de această ocazie și l-am rugat să mă ia cu mașina, astfel am economisit banii de autobuz, atâta tot. Nici vorbă de iubire între noi, așa cum este relația dintre Sin și Cristina.

– Te cred, draga mea, dar lumea a interpretat altfel prezența lui Berry pe litoral.

Eden turnă cafea în cești și cele două fete se duseră în sufragerie. Amy se așază pe canapea, lângă Khu Khan, și spuse cu o voce calmă:

– Am o veste uimitoare pentru tine. Lorraine și prietenul ei sunt la Sydney, iar Cristina mi-a telefonat, anunțându-mi căsătoria ei cu Ralph. Ceremonia va avea loc săptămâna viitoare.

– Nu se poate! exclamă Eden. Sărmanul Sin! adăugă ea, înduioșată de soarta celui pe care-l iubea.

– Nu ai de ce să-l compătimești pe Sin! protestă Amy. După părerea mea, a căpătat ceea ce a meritat.

Eden nu era de acord cu remarcă prietenei sale. Un bărbat atât de seducător ca Watermount merita o soartă mai bună! Poate că Amy dorea să-i ia locul Cristinei, se gândi ea, îngrijorată.

– Cristina a fost iritată de faptul că el n-a însoțit-o la Bangkok, continuă Amy. Sin a avut ideea călătoriei și în ultimul moment a anunțat-o pe iubita lui că nu poate pleca, deoarece voia să-și termine cartea. Ți dai seama cât de mult a suferit verișoara mea?

Eden se simțea vinovată că-l deranjase pe Watermount. În primul rând, prezența ei la vilă îl oprise să se ducă la Camberra, apoi poznele ei îi răpiseră ore prețioase pe care le-ar fi putut petrece la masa de scris. Sosirea lui Bibi contribuise la perturbarea programului de lucru al proprietarului vilei vecine. Bineînțeles că nu putea să-i destăinuie prietenei sale toate acestea, așa că o ascultă cu răbdare pe Amy.

– Eu și Sin, spuse aceasta, am primit scrisori de la Cristina. Verișoara mea m-a rugat să am grijă de motan. Mi-a trimis o

fotografie cu Ralph. Viitorul ei soț este un bărbat între două vârste, drăguț și înțeleghător. Sunt sigură că o va face fericită.

Amy se duse în camera ei să caute plicul Cristinei.

Eden se gândi din nou la Sin. Oare ce-o fi făcând el acum? Într-o oarecare măsură, fata se simțea mai liniștită, deoarece nu i-ar fi plăcut să asiste la reacția lui în momentul când primise scrisoarea de la Cristina. Ce păcat că iubirea ei nu fusese apreciată de acest bărbat seducător.

Amy se întoarse peste câteva minute și-i întinse fotografia lui Ralph. Într-adevăr, acesta era mai bătrân decât Sin și Eden nu-l găsi atrăgător. Nu se putea compara cu chipul atrăgător și tulburător al lui Sin. Numai faptul că zâmbea îl făcea puțin mai simpatic. Cum putuse Cristina să-l aleagă drept soț? Eden nu înțelegea ce motive o determinaseră pe verișoara lui Amy să-l părăsească pe Sin. În momentul de față, acesta era trist și neconsolat.

– Ce ți-a spus Sin după ce a citit scrisoarea Cristinei?

Amy ridică din umeri.

– A fost discret. De obicei, bărbații nu fac confesiuni femeilor, considerând că-și știrbesc mândria dacă sunt compătimiți când suferă. Ceea ce pot să-ți spun este că a fost morocănos. Oricum, se pregătește de plecare. N-am îndrăznit să-l întreb care este ținta călătoriei sale.

Eden își zise că ar fi fost mai îndrăzneată, dacă ar fi fost în locul lui Amy. Sentimentele ei față de Sin ar fi îndemnat-o să se intereseze spre ce localitate se îndrepta acesta, chiar dacă el îi reproșase că face gafe ori de câte ori deschide gura.

Tânăra își aminti de seara când el o sărutase pentru prima dată. Gestul lui o tulburase și ea începuse să-l iubească, deși știa că el nu se uită la o fată naivă.

– N-ai aflat unde a plecat? o întrebă pe Amy cu jumătate de gură. Nu cumva în America de Sud?

Prietena ei râse și clătină din cap.

– Nu cred. Mi se pare că Sin s-a dus la Camberra, pentru a-și termina cartea.

„Sau la Adelaide”, se gândi Eden, pentru a o întâlni pe Cristina. Era ultima lui șansă pentru a o convinge pe Cristina să renunțe la Ralph. El avea noroc: Cristina încă nu se măritase și totul era posibil între îndrăgostiți.

– Nu ți-am dat încă vestea cea mare, zise Amy, după o pauză. Mike m-a cerut de nevastă! Vom face nunta, imediat după ce părinții mei vor reveni acasă!

– Oh, ce bine îmi pare! exclamă Eden. Sunt atât de bucuroasă. Îți doresc multă fericire.

– Sunt încredințată că Mike va fi un soț minunat. Draga mea, nu mi-ai spus dacă ți-ai găsit o slujbă.

– Oh! tresări Eden, uitându-se la ceas. Este ora cinci și jumătate. Trebuie să alerg. Am o întrevvedere cu surorile Martin.

– Nu vrei să te duc cu mașina? se oferă Amy.

– Nu, mulțumesc. Nu contează dacă întârzii câteva minute, susținu Eden, repezindu-se în camera ei să se schimbe.

Peste câteva momente, fata străbătea străzile orașului, rugându-se ca soarta să-i fie favorabilă. Gândurile ei se îndreptară spre Sin, neputând să priceapă motivele Cristinei de a se mărita cu alt bărbat, mai în vârstă ca fostul ei iubit. Poate că verișoara lui Amy dorise să-l pedepsească pe Watermount pentru că n-o însoțise la Bangkok, dar acesta nu era un motiv să se căsătorească cu alt bărbat.

Tânăra își imaginează că Sin era deja la Adelaide, căutând-o pe Cristina, pentru a avea o discuție decisivă cu iubita lui. Farmecul lui irezistibil o va face pe Cristina să renunțe la Ralph. Eden știa cât de seducător era Sin. Când el o sărutase, lumea întreagă i se păruse mai frumoasă și minunată!

Tânăra ajunsese la magazinul artizanal și bătu la ușă. Surorile Martin erau la etaj, punând în ordine actele. Nimeni nu veni să-i deschidă și Eden se dădu câțiva pași înapoi pentru a vedea mai bine fereastra de deasupra intrării.

Cineva o apucă de braț și fata se scuză, crezând că fusese neatentă.

– Vă rog să mă iertați.

Întorcându-se, Eden rămase cu gura căscată, zărindu-l pe Sin Watermount. După o clipă de uluială, îl întrebă, bâlbâindu-se:

– Nu... nu ești la Adelaide?

– De ce să fiu la Adelaide? Sunt mii de kilometri până acolo.

Privirea lui o intimida pe fata care avea impresia că se va prăbuși, dacă el continua s-o cerceteze cu ochii lui verzi.

În spatele ei, ușa magazinului se deschise și una dintre surorile Martin o invită cu o voce amabilă:

– Intră, te rog, domnișoară Dare.

Eden scoase o exclamație de uimire, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis și făcu un pas înapoi, dar Sin nu-și retrase brațul, obligând-o să se oprească.

– Regret, dar domnișoara Dare este ocupată.

Proprietara magazinului nu avu timp să reacționeze, privind uimită cum Eden urcă în mașina parcată la marginea trotuarului.

Sin porni motorul.

– De ce ai spus că nu mă mai interesează slujba? Întrebă ea, nedumerită. Am nevoie de ea. Trebuie să muncesc.

– Nu te voi lăsa să muncești, din moment ce vei fi soția mea.

Eden se lăsă pe spătarul scaunului, nevenindu-i să creadă ceea ce auzise. Simțea că-i vine rău de la stomac. Dorința ei secretă se împlinise!

Sin o privea insistent, dar ea nu cuteza să-și deschidă buzele.

– Trebuie să stăm de vorbă. Dacă nu ești de acord cu propunerea mea, îți voi da voie să discuți cu surorile Martin.

Fata dădu din cap și suspină, acceptând ca Sin să o ducă în afara orașului. Ajuns lângă pădure, opri mașina și spuse cu un glas blând:

– Îți cer iertare, Eden, pentru purtarea mea din ultima vreme. Gelozia m-a făcut să fiu grosolan și sper ca scuza mea să te mulțumească.

– Gelozie? repetă ea, mirată. Ai fost gelos?

– Desigur, draga mea. Nu știi cât de mult m-am frământat când te-am văzut în tovărășia celor doi bărbați care te-au vizitat la vila Cristinei. Poți să mă ierți că te-am bănuț pe nedrept?

Eden ar fi vrut să-i mărturisească dragostea ei, dar emoția o copleșise. Sin ocoli mașina și deschise portiera, ajutând-o să coboare. Cei doi se plimbară de-a lungul râului, la umbra copacilor. Fata era într-o stare de agitație neobișnuită. Câțiva papagali își luară zborul, scoțând țipete stridente. Căldura după amiezii apăsa câmpia și greierii târâiau în iarbă.

– N-ai scos nici o vorbă, remarcă Sin.

Eden se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac.

– De ce nu răspunzi? o întrebă el, ridicându-i bărbia cu un gest delicat.

Fata îndrăzni să-l privească în ochi. Chipul lui radia o strălucire care o zăpăcea. În acea clipă ar fi putut muri de fericire. Sin se aplecă și o sărută tandru pe buze.

Eden tremura din tot corpul și simți lacrimi de bucurie în colțul ochilor.

– Bibi mi-a spus numai minciuni despre tine, îi destăinuie Sin, îndepărtându-se cu un pas.

Eden se mulțumi să dea din cap.

– Știu că Berry Addison nu înseamnă nimic pentru tine, adăugă el.

– Absolut nimic, șopti tânăra. Vreau să aflu ce s-a întâmplat între tine și Cristina. Nu înțeleg de ce v-ai despărțit. Amy mi-a spus că vă iubeați și eu am fost convinsă că ești la Adelaide, încercând să te împaci cu ea...

El îi puse un deget pe buze.

– Am venit la Kamballa ca să te cer de nevastă, Eden. Ești sin-

gura femeie pe care o iubesc la nebunie. Nu știi că țin la tine? Nu ți-am destăinuit că intenționez să plec în America de Sud? Totul n-a fost decât o încercare de a vedea cum reacționezi dacă sunt departe de tine. Cristina nu contează.

Eden zâmbi, încântată. Ochii lui aveau o lucire duioasă. Cât de bucuroasă era aflând că el o iubește. Putea să aibă încredere în declarația lui?

Watermount încercă s-o îmbrățișeze, însă Eden se împotrivi.

– De ce nu te-ai dus cu Cristina la Bangkok?

– Vrei să știi totul despre mine? Îți voi spune ce s-a întâmplat înainte de plecarea Cristinei. Nu neg că am ținut la ea. Cristina este o femeie drăguță, dar nu se poate compara cu frumusețea ta! Aș putea spune că este o femeie provocatoare, dar, din păcate, îi lipsește o doză de maturitate. Cristina este ca un copil și are nevoie mai mult de un tată decât de un iubit. În privința relației noastre, ea s-a grăbit să facă publică intenția mea de a-i cere mâna, deși am rugat-o să aștepte până când ne vom cunoaște mai bine. Aș fi putut să fiu brutal și s-o cert pentru copilăria ei, dar nu te poți supăra pe ea. Am fost din ce în ce mai rezervat, dar ea devenise insistentă, fiind ca o adolescentă căreia trebuie să i te supui pe deplin. În ultimul moment am renunțat la călătoria la Bangkok, lăsând-o pe Cristina să-și caute fericirea alături de alt bărbat. Constat că n-am greșit și sper ca Ralph să aibă grijă de ea. Ești mulțumită acum?

– Nu chiar, murmură Eden, după o clipă de gândire. Am fost atât de geloasă pe Bibi, mărturisi ea, încurcată.

– Nu-i mai pomeni numele. Trebuie s-o înțelegi: sora lui Don este extrem de voluntară și a vrut să mă cucerească, fără să se întrebe dacă eu o plac. Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

– Ce te-a determinat să vii la Kamballa? Cum de ai înțeles că sunt fata pe care o iubești?

– M-am gândit mult la tine după ce ai plecat. Am avut timp

să-mi analizez sentimentele. Când Amy mi-a făcut confesiuni, mi-am dat seama că te-am suspectat degeaba. Aș vrea să aflu dacă accepți propunerea mea. Vrei să te măriți cu mine?

Sin își împreună mâinile și adăugă cu voce caldă:

— Nu mai sta la îndoială, Eden. Nu ești convinsă că voi fi un soț bun? Dacă răspunsul tău este negativ, nu mă vei mai vedea în viața ta. Nu mai ezita! Dacă vrei să ne întoarcem la surorile Martin

Nerăbdător, el o luă în brațe și Eden se lipi de trupul lui.

Momentele de fericire erau atât de frumoase. Dragostea, își spuse Eden, este ca marea. Te duce acolo unde dorește ea.

Când Sin își ridică ochii, fata rosti simplu:

— Da, Sin, vreau să fiu soția ta.

Sfârșit